1

La o masă de conferinţe dintr-un zgârie-nori, se aflau opt persoane, bărbaţi şi femei, niciunul sub vârsta de şaizeci şi cinci de ani, toţi putred de bogaţi. Şi se aflau aici, în buricul Manhattanului, ca să-mi decidă soarta.

Nu împlinisem încă şaisprezece ani şi trecuse doar o lună de când absolvisem clasa a zecea de liceu. Părinţilor mei, profesori de filosofie, li se propusese să beneficieze de doi ani sabatici la o universitate din München. Chiar aşa — doi ani petrecuţi în străinătate nu era aşa mult, dacă nu ar fi decis că mie mi-ar fi mult mai bine să rămân în Statele Unite.

Mi-au spus acest amănunt lipsit de importanţă într-o zi de sâmbătă, prin luna iunie. Tocmai când mă pregăteam să merg acasă la cea mai bună prietenă a mea, Ashley, părinţii mei au intrat în cameră şi s-au aşezat pe pat.

— Lily, a început mama, trebuie să stăm de vorbă.

Nu cred că dezvălui un mare secret spunând că e clar că o conversaţie începută astfel nu aduce nimic bun.

Primul meu gând a fost că lui Ashley i s-a întâmplat ceva îngrozitor. Dar s-a dovedit că era bine mersi; necazul lovea ceva mai aproape de casă. Părinţii mei mi-au spus că fuseseră acceptaţi în programul sabatic şi că şansa de a lucra în Germania timp de doi ani reprezenta pentru ei o oportunitate extraordinară.

Apoi au tăcut, făcând acel schimb de priviri lungi şi pline de subînţeles, care nu-mi prea păreau deloc de bun augur. Mi-au spus că nu vor să mă târască după ei în Germania, că vor fi foarte ocupaţi cât timp vor sta acolo, şi că vor ca eu să rămân la un liceu american pentru a avea cele mai mari şanse să urmez un colegiu aici. Aşa că au hotărât ca, pe toată perioada cât vor fi plecaţi, eu să rămân în State.

Eram în egală măsură îndurerată şi extaziată. Îndurerată, desigur, fiindcă vom fi despărţiţi de un ocean, în vreme ce eu va trebui să mă descurc singură în momentele de răscruce ale vieţii mele: pregătirea pentru testul de aptitudini şcolare, în vederea admiterii la facultate, vizitarea facultăţilor, balul bobocilor, completarea colecţiei mele de discuri ale trupei Smashing Pumpkins.

Şi eram încântată, gândindu-mă că voi sta împreună cu Ashley şi părinţii ei.

Din păcate, nu am avut dreptate decât pe jumătate.

Părinţii mei hotărâseră că ar fi cel mai bine pentru mine să termin liceul în Chicago, într-un internat înconjurat de clădiri înalte şi beton, iar nu în Sagamore, oraşul meu natal din comitatul Upstate New York; nu în cartierul nostru străjuit de copaci, cu prietenii şi oamenii şi locurile pe care le cunoşteam.

Am protestat, folosindu-mă de toate argumentele care mi-au trecut prin minte.

Salt în timp, la două săptămâni după, şi în spaţiu, la 380 km distanţă. Eram îmbrăcată cu o jachetă şi o fustă dreaptă şi strâmtă pe care în mod normal nu le-aş fi purtat niciodată. Stăteam aşezată la masa de conferinţe împreună cu membrii Consiliului de administraţie ai Şcolii de fete Sfânta Sofia, care se holbau la mine. Intervievau fiecare fată care voia să intre în sfânta lor instituţie şi, la urma urmelor, Doamne fereşte să admită o fată care nu corespundea standardelor lor. Dar să se deplaseze până la New York pentru a-mi lua mie interviu, asta mi se părea puţin cam prea de tot.

— Sper că eşti conştientă, a spus unul dintre ei, un bărbat cu păr cărunt şi cu ochelari micuţi şi rotunzi, de faptul că Sfânta Sofia este o instituţie academică prestigioasă. Şcoala în sine are un vechi renume în Chicago, iar universităţile din Ivy League fac recrutări din rândul absolventelor noastre.

O femeie cu o claie de păr în cap s-a uitat la mine şi mi-a vorbit rar şi apăsat, de parcă s-ar fi adresat unui copil mic:

— Vei avea orice instituţie de învăţământ superior din ţara aceasta la picioare, Lily, dacă vei fi acceptată la Sfânta Sofia. Dacă devii o fată a Sfintei Sofia.

Bine, bine, dar dacă nu voiam să devin o fată a Sfintei Sofia? Dacă voiam să rămân acasă, în Sagamore, cu prietenii mei, şi nu la mii de kilometri distanţă, într-un oraş geros din Midwest, înconjurată de fetele de la şcoli particulare, care se îmbracă toate la fel, vorbesc la fel şi se dau mari cu banii lor?

Nu voiam să fiu o fată a Sfintei Sofia. Voiam să fiu eu însămi, Lily Parker, o adeptă a părului negru şi a dermatografului, înzestrată cu un fabulos simţ al modei.

Dar cei care aveau puterea să hotărască dacă urma sau nu să devin o fată a Sfintei Sofia n-au prea părut să ezite. La două săptămâni după interviu, am primit scrisoarea de acceptare pe mail: „Felicitări! Avem bucuria de a vă aduce la cunoştinţă decizia Consiliului de administraţie de a accepta admiterea dumneavoastră la Şcoala de fete Sfânta Sofia."

Nu eram deloc încântată, dar în afară de a da bir cu fugiţii, un lucru care nu mă caracterizează, nu aveam altă opţiune. Aşa că două luni mai târziu, părinţii mei şi cu mine am pornit-o pe drumul lung şi istovitor spre aeroportul Albany International.

Mama făcuse rezervări la aceeaşi linie aeriană, drept urmare stăteam împreună în sala de aşteptare, eu stând între ei doi. Mama purta o cămaşă şi pantaloni strâmţi, iar părul lung şi negru îl ţinea prins într-o coadă. Tatăl meu purta o cămaşă şi pantaloni kaki, iar părul său castaniu îi flutura peste ochelari. Se duceau la aeroportul JFK pentru a face legătura cu zborul internaţional; eu mă duceam la aeroportul O'Hare, din Chicago.

Am stat tăcuţi până când au anunţat avionul meu. Prea nervoasă ca să dau frâu liber lacrimilor, m-am ridicat în picioare şi mi-am pus pe umăr geanta stil poştaş. S-au ridicat şi părinţii mei, iar mama mi-a pus o mână pe obraz.

— Te iubim, Lil. Ştii asta, da? Şi ştii că e mai bine aşa.

În mod sigur nu ştiam dacă asta era cea mai bună soluţie. Mai bizar era că nu eram sigură nici dacă ea însăşi credea

astfel, dacă e să iau în considerare cât de agitată părea când a spus-o. Privind în urmă, cred că amândoi aveau îndoieli legate de toată afacerea asta. Nu au spus-o explicit, desigur, dar limbajul lor corporal exprima cu totul altceva. Când mi-au pomenit pentru prima dată despre planul lor, tata tot atingea genunchiul mamei, nu în mod romantic sau mai știu eu cum, ci mai degrabă de parcă ar fi avut nevoie să se simtă în siguranță, de parcă ar fi vrut să-și reamintească de faptul că ea era acolo și că totul avea să fie în ordine. Cu alte cuvinte, plecau în Germania pentru un stagiu sabatic de doi ani de cercetare, pentru care pierduseră luni întregi completând formulare, dar, în ciuda faptului că vorbeau de extraordinara lor „oportunitate", nu păreau entuziasmați de plecare.

Întreaga poveste era tare, tare ciudată.

Oricum, nu a fost ceva nou faptul că, la aeroport, mama mi-a spus:

— E spre binele tău.

În ultimele săptămâni, ea și cu tata tot repetaseră propoziția asta ca pe o mantra. Nu știam dacă era spre binele meu, dar nu voiam ca ultimul lucru spus de mine să fie o remarcă obraznică, așa că am dat din cap afirmativ, am afișat un zâmbet fals și l-am lăsat pe tata să mă strângă în brațe puternic, mai-mai să-mi rupă coastele.

— Poți să ne suni oricând, mi-a spus el. La orice oră din zi sau din noapte. Sau să ne trimiți un e-mail. Sau un SMS.

M-a sărutat apăsat pe frunte.

— Tu ești lumina ochilor noștri, Lils, a șoptit el. Lumina noastră.

Nu îmi dădeam seama dacă îl iubeam mai mult sau dacă îl uram puţin pentru faptul că ţinea atât de mult la mine şi, cu toate astea, mă trimitea departe de ei.

Ne-am luat la revedere, apoi am traversat sala de aşteptare şi mi-am ocupat locul în avion, având un card de credit pentru situaţii de urgenţă în portofel, o geantă de voiaj cilindrică de care era ataşată o etichetă cu numele meu în cala avionului şi, cu palma lipită de geam, lăsam New Yorkul în urma mea.

La revedere, *New York State of Mind*[1].

Peter Wentz a zis-o cel mai bine în titlul cântecului său *Chicago Is So Two Years Ago*.

Două ore mai târziu, înarmată cu o punguţă de alune, ajungeam în zona cu prefixul 312, întâmpinată de un vânt aprig şi mult prea rece pentru o după-amiază de început de septembrie, fie că Chicago era sau nu supranumit Oraşul Vânturilor. Fusta până la genunchi, parte componentă a noii mele uniforme de la Sfânta Sofia, nu prea mă apăra de frig.

Am aruncat o privire înapoi după taxiul negru cu alb care mă lăsase în faţa şcolii, pe strada East Erie. Şoferul a pornit şi s-a pierdut în trafic, lăsându-mă acolo, pe trotuar, în centrul oraşului Chicago cu uriaşa mea valiză în mâini, cu geanta pusă de-a curmezişul pe umăr.

Ceea ce mi se înfăţişa privirii, gândeam eu, cercetând cu atenţie Şcoala de fete Sfânta Sofia, nu mă făcea să mă simt chiar bine-venită.

Membrii Consiliului de administraţie mi-au spus că, pe vremuri, Sfânta Sofia fusese o mănăstire, dar ar fi putut să fie

[1] Titlul unei piese muzicale compusă de Billy Joel.

la fel de bine decorul gotic al unui film de groază. Piatră cenuşie, mohorâtă. O mulţime de ferestre înalte şi înguste şi una rotundă, gigantică în centru. Garguie colţuroase şi rânjitoare cocoţate pe fiecare colţ al acoperişului ţuguiat.

Mi-am sucit gâtul tot uitându-mă la statui. Nu era un pic ciudat faptul că micuţii monştri de piatră păziseră călugăriţele? Şi oare stăteau de pază pentru ca oamenii să nu intre... sau să nu iasă?

Deasupra clădirii principale se înălţau simbolurile Sfintei Sofia: două turnuri cu ornamente în formă de ţepi, din aceeaşi piatră cenuşie. Se pare că unele dintre doamnele din elita oraşului Chicago poartă inele de argint pe care sunt gravate siluetele celor două turnuri, drept dovadă că au studiat la Sfânta Sofia.

La trei luni de la ideea măreaţă a părinţilor mei, tot nu-mi doream să fiu una dintre fetele Sfintei Sofia. În plus, dacă îţi mijeai ochii, clădirea arăta ca un monstru cu urechi ascuţite.

Mi-am muşcat buza şi am cercetat celelalte clădiri, în acelaşi stil gotic, care alcătuiau micul campus, aproape ascuns de restul oraşului de un zid din piatră. Un steag regal albastru, care purta blazonul Sfintei Sofia (cu turnuri cu tot), se unduia în bătaia vântului deasupra uşii arcuite de la intrarea principală. Un Rolls-Royce era parcat pe aleea curbă de la intrare.

Locul nu era pe placul meu. Nu era ca în Sagamore. Era departe de şcoala mea şi de cartierul meu, departe de magazinul meu preferat cu îmbrăcăminte stil *vintage* şi de cafeneaua mea preferată.

În plus, uitându-mă la Rolls-Royce, bănuiam că nici oamenii de aici nu erau genul meu. Mai bine spus, nu *fuseseră*. Din moment ce părinţii mei îşi permiteau să mă trimită aici, se pare că aveau nişte bani de care eu nu ştiusem.

— E aiurea, am mormăit eu chiar înainte ca uşile duble masive din mijlocul turnului să se deschidă.

O femeie — înaltă, subţire, îmbrăcată într-un taior corect şi cu tocuri rezonabile — a păşit în prag.

Preţ de o clipă, ne-am uitat una la cealaltă. Apoi ea s-a dat deoparte, ţinând una dintre uşi deschisă.

Am bănuit că eram poftită înăuntru. Mi-am potrivit geanta pe umăr, mi-am luat bagajul şi m-am îndreptat spre intrare.

— Lily Parker? a întrebat ea, arcuind o sprânceană, când am ajuns la treptele de piatră din faţa uşii.

Am confirmat din cap.

Şi-a ridicat privirea, scrutând stabilimentul precum un vultur în căutarea prăzii.

— Intră.

Am urcat treptele şi am intrat în clădire, cu părul răvăşit de vânt, iar uşile gigantice s-au închis în spatele meu.

Femeia străbătea clădirea principală cu repeziciune, ferm, şi, mai ales, în deplină linişte. Nu-mi spusese nici măcar un „Bună ziua" ca lumea, ce să mai zic de un călduros „Bun venit în Chicago". Nu-mi adresase niciun cuvânt de când îmi făcuse semn să o urmez.

Asta şi făceam, o urmam pe coridoarele numeroase, cu pardoseli lucioase din piatră calcaroasă, luminate de lucirea beculeţelor din demodatele nişe săpate în ziduri. Podeaua şi pereţii erau făcuţi din acelaşi tip de piatră pală, iar tavanul

era alcătuit dintr-un caroiaj de grinzi din lemn cu simboluri aurii pictate în spaţiile dintre ele. O albină. Un model floral ce reprezenta un crin.

Am cotit-o o dată, şi încă o dată, până când am dat de un coridor străjuit de coloane. Forma tavanului s-a schimbat, înălţându-se deasupra noastră într-o serie de arcade ascuţite, mărginite de bârne arcuite din lemn, cu spaţiile dintre ele pictate cu aceeaşi nuanţă de albastru ca pe steagul Sfintei Sofia. Fundalul albastru era împânzit de stele aurii.

Era impresionant... sau, cel puţin, preţios.

Am urmat-o până la capătul coridorului, unde era o uşă din lemn. Chiar pe centrul uşii era inscripţionat cu litere aurii numele MARCELINE D. FOLEY[1].

După ce a deschis uşa şi a intrat în birou, mi-am dat seama că ea este Marceline D. Foley. Am urmat-o.

Încăperea era întunecoasă, iar în aer plutea un miros greu care provenea de la un ulei aromat de pe măsuţă. Pe peretele din faţa uşii era un vitraliu rotund, gigantic, iar în faţa ferestrei era amplasat un birou masiv din stejar.

— Închide uşa, mi-a zis.

Am lăsat jos geanta de voiaj şi am făcut ce mi-a cerut. Când m-am întors din nou cu faţa, ea era aşezată la birou, cu mâinile îngrijite împreunate şi cu privirea aţintită asupra mea.

— Sunt Marceline Foley, directoarea acestei şcoli, s-a prezentat ea. Ai fost trimisă la noi să îţi desăvârşeşti educaţia, să îţi dezvolţi abilităţile personale şi să te transformi într-o domnişoară. Vei deveni o fată a Sfintei Sofia. În calitate de elevă, îţi vei petrece doi ani în această instituţie. Mă aştept

[1] Efect sonor (lb. engleză).

din partea ta să îţi foloseşti timpul cu înţelepciune: să studiezi, să înveţi, să socializezi cu colegele şi să te pregăteşti pentru solicitantul studiu academic la o universitate respectabilă. De luni până vineri, vei avea ore de la opt şi douăzeci dimineaţa până la trei şi douăzeci după-amiaza. Cina se serveşte la ora cinci fix. De luni până joi, de la şapte la nouă seara vei fi în sala de studiu individual. Stingerea este la ora zece. Vei rămâne în incinta şcolii în timpul săptămânii, deşi poţi să faci plimbări scurte în afara ei în timpul pauzei de prânz, cu promisiunea că nu pleci singură şi că rămâi în apropierea campusului. În serile de vineri şi sâmbătă, consemnul este la ora nouă fix. Ai să-mi pui vreo întrebare?

Am dat din cap că nu, ceea ce era o minciună gogonată. Aveam tone de întrebări, de fapt, dar nu din cele pe care bănuiam că le-ar fi apreciat, mai ales din pricină că talentele ei în privinţa comunicării şi a relaţiilor publice lăsau mult de dorit. Prin ceea ce spunea, lăsa să se înţeleagă că Sfânta Sofia nu era un internat, ci, mai degrabă, o închisoare. Şi apoi, oricum, îşi irosise aşa-zisele talente de pomană cu mine. Nu era ca şi cum m-aş fi dus de bunăvoie acolo.

— Bine.

Foley a deschis un sertăraş aflat în partea dreaptă a biroului ei. Din el a scos o cheie aurie, cu patina vremii — genul acela de cheie simplă cu un dinte la capăt — atârnată de o fundă de un albastru regal.

— Cheia de la camera ta, a spus ea întinzând mâna.

Am ridicat funda din palma ei, prinzând între degete bara subţire de metal.

— Cărţile tale sunt deja în cameră. Ţi s-a dat un laptop, care este tot în cameră.

S-a încruntat, după care şi-a ridicat privirea spre mine.

— Probabil că nu este şcoala pe care ţi-ai imaginat-o, domnişoară Parker. Dar vei vedea că ţi s-a acordat o şansă extraordinară. Aceasta este una dintre cele mai bune şcoli din întreaga naţiune. Ca absolventă a Sfintei Sofia ţi se vor deschide toate uşile instituţiilor academice precum şi cele ale înaltei societăţi. În calitate de membră a acestei instituţii vei intra într-o reţea de doamne influente pe plan internaţional.

Am dat din cap aprobator, mai ales în privinţa primei părţi. Bineînţeles că îmi imaginasem cu totul altfel ultimii mei ani de liceu. Îmi imaginasem că mi-i voi petrece acasă, împreună cu prietenii mei, împreună cu *părinţii* mei. Dar ea nu mă întrebase, de fapt, cum mă simţeam proaspăt debarcată la Chicago, aşa că nu am comentat.

— Te voi conduce în camera ta, a adăugat ea, ridicându-se de pe scaun şi îndreptându-se spre uşă.

Mi-am ridicat din nou bagajul de pe jos şi am urmat-o.

Îndreptându-mă spre camera mea, am remarcat că Sfânta Sofia arăta cam tot la fel cu ce văzusem şi mai devreme, când m-am dus în biroul lui Foley — coridor după coridor, toate din piatră. Clădirea era impecabil de curată, dar destul de pustie. Searbădă. De asemenea, era mai liniştită decât mă aşteptam să fie un liceu, cu siguranţă mai liniştită decât liceul pe care tocmai îl părăsisem. Cu excepţia ţăcănitului tocurilor lui Foley pe podelele lucioase din piatră, era o tăcere mormântală. Şi nici urmă de chestiile obişnuite dintr-un liceu: vitrine cu trofee, albumele claselor, vestiare, postere cu echipa şcolii şi

suporterii ei. Şi, ce era mai important, nici urmă de elevi. Trebuia să fim două sute. Până în acel moment, părea că sunt singura internă a Sfintei Sofia.

Coridorul a dat pe neaşteptate într-un gigantic spaţiu circular cu tavanul boltit, iar pe dalele de dedesubt era gravat un labirint. Era un loc sobru. Un loc destinat meditaţiei. Un loc pe unde călugăriţele umblau cândva în linişte deplină, pline de solemnitate, traversând coridoarele.

Apoi a împins un alt set de uşi duble.

Din coridor am intrat într-o cameră lungă, luminată de candelabre metalice uriaşe şi de culorile strălucitoare ale zecilor de vitralii. Pe pereţii fără ferestre erau înşiruite rafturi cu cărţi, iar podeaua era înţesată de rânduri nesfârşite de mese.

La mese erau aşezate adolescente. O mulţime de adolescente, toate îmbrăcate în uniforma Sfintei Sofia: fuste ecosez bleumarin şi un fel de top din aceeaşi nuanţă de bleumarin; pulover; hanorac cu glugă; vestă de lână.

Arătau de parcă ar fi fost o armată de fete în ecosez.

Pe mesele din faţa lor erau împrăştiate cărţi şi caiete, laptopuri deschise, care bâzâiau. Orele începeau abia a doua zi, iar fetele astea deja studiau. Consiliul de administraţie avusese dreptate. Oamenii ăştia chiar luau învăţătura în serios.

— Colegele tale de clasă, m-a anunţat Foley cu glas scăzut.

A trecut pe culoarul din mijlocul încăperii, iar eu am pornit în urma ei. Umărul începea să mă doară sub greutatea bagajului. În timp ce treceam prin dreptul lor, fetele îşi scoteau nasul din cărţi (şi caiete, şi laptopuri) şi se uitau la mine, cântărindu-mă din priviri. Am surprins privirile a vreo două dintre ele.

Prima era o blondă cu păr ondulat, care îi cădea în valuri pe umeri şi cu o bentiţă neagră din lac strânsă după urechi. A ridicat din sprânceană spre mine în timp ce treceam pe lângă ea, iar alte două brunete, de la aceeaşi masă, s-au aplecat spre ea să-i spună ceva la ureche. Să bârfească. Am bănuit imediat că ea era şefa găştii respective.

A doua fată, care stătea cu alte trei cadete în ecosez trei mese mai încolo, în mod cert nu făcea parte din gaşca blondei. Avea şi ea părul blond, cu excepţia vârfurilor mai închise, şi era tunsă scurt. Avea unghiile date cu lac negru şi un cercel mic de argint în nas.

Având în vedere ceea ce văzusem până acum, mă miram că Foley accepta chestia asta, dar îmi plăcea.

Şi-a ridicat capul când am trecut pe lângă ea, ochii ei verzi intersectându-se în treacăt cu ochii mei căprui.

Mi-a zâmbit. I-am răspuns şi eu tot printr-un zâmbet.

— Pe aici, mi-a ordonat Foley.

M-am grăbit să o urmez.

Am traversat culoarul, ajungând în celălalt capăt al camerei, trecând în alt coridor. După alte cotituri şi un şir îngust de trepte din calcar, Foley s-a oprit lângă o uşă din lemn. A înclinat capul spre cheia atârnată de gâtul meu.

— Apartamentul tău, mi-a precizat ea. Dormitorul tău e prima cameră pe dreapta. Ai trei colege de apartament, cu care vei împărţi camera comună. Orele încep mâine-dimineaţă fix la ora opt şi douăzeci. Ai orarul lângă cărţi. Înţeleg că te interesează artele plastice?

— Îmi place să desenez, am răspuns eu. Câteodată mai şi pictez.

— Da, Consiliul ne-a arătat câteva dintre lucrările tale. Intră în categoria fantasticului — lumi imaginare cu creaturi ireale — dar se pare că ai ceva talent. Te-am trecut în programul nostru de arte. Vei începe orele de pictură în câteva săptămâni, de îndată ce profesorul de artă plastică se va fi instalat. Ne aşteptăm să îţi dedici timpul atât talentului tău, cât şi studiilor, în egală măsură.

Din câte se pare, odată ce terminase cu directivele, îmi şi evaluase rapid calităţile.

— Întrebări?

Aceeaşi chestie, din nou. Cu toate că spusese: „Întrebări?", sensul părea să fie: „N-am timp de prostii acum."

— Nu, mulţumesc, am declarat eu, iar Foley a dat din cap.

— Foarte bine.

Acestea fiind spuse, s-a răsucit pe călcâie şi a plecat, paşii ei reverberând pe hol.

Am aşteptat până a plecat, apoi am strecurat cheia în broască şi am învârtit mânerul rotund. Uşa dădea înspre un mic spaţiu circular — camera comună. În faţa unui şemineu micuţ era o canapea cu o măsuţă, iar de peretele opus era sprijinit un violoncel. Mai erau şi patru uşi pe care intrai în dormitoare, după cum bănuiam eu.

M-am îndreptat spre uşa din capăt, pe dreapta, mi-am scos cheia de la gât şi am introdus-o în broască. Uşa s-a descuiat cu un ţăcănit, am împins-o cu mâna, după care am aprins lumina.

Era mică — un spaţiu micuţ, dar îngrijit, cu o ferestruică şi un pat dublu. Patul era acoperit cu o cuvertură albastru regal, având o broderie care reprezenta turnul Sfintei Sofia.

În cealaltă parte a camerei era un birou din lemn, pe care tronau o stivă de cărți de peste jumătate de metru înălțime, un teanc de hârtii, un laptop argintiu și un ceas deșteptător. O ușă îngustă din lemn ducea spre debara.

Am închis ușa după mine, apoi mi-am trântit bagajul pe pat. În afară de cele câteva piese de mobilier și de materialele furnizate de școală, camera era goală. În afară de puținele lucruri pe care am putut să le înghesui în geanta mea de voiaj, nimic de aici nu îmi va aminti de acasă.

Am simțit o strângere de inimă. Părinții mei mă trimiseseră, de fapt, într-un internat. Aleseseră Münchenul și cercetarea unor filosofi plicticoși în locul competițiilor de artă și al dineurilor societăților onorifice, genul de chestii cu care, de obicei, le plăcea să se umfle în pene.

M-am așezat lângă bagaj, am scos telefonul mobil din buzunarul din față al genții mele gri cu galben, l-am deschis dintr-o mișcare și am verificat ora. Era aproape cinci în Chicago și ar fi trebuit să fie miezul nopții în München, cu toate că ei trebuiau să fie acum cam pe la jumătatea Atlanticului. Voiam să-i sun, să le aud glasurile, dar din moment ce o asemenea opțiune nu era viabilă, am selectat numărul de mobil al mamei mele și i-am tastat un mesaj: „LA ȘCOALĂ ÎN CAMERĂ." Nu era cine știe ce, dar așa vor ști măcar că am ajuns cu bine și, după cum presupuneam eu, mă vor suna când vor putea s-o facă.

După ce am închis telefonul, m-am mai uitat la el vreun minut, cu ochii împăienjeniți de lacrimi. Am încercat să-mi înghit lacrimile, să încerc să nu le dau frâu liber în timpul

primei mele ore petrecute la Sfânta Sofia, primei mele ore din noua mea viaţă.

Oricum, până la urmă, tot s-au rostogolit pe obraji. Nu voiam să fiu aici. Nu în şcoala asta, nu la Chicago. Dacă nu aş fi fost convinsă că mă vor trimite imediat înapoi, aş fi folosit cartea de credit pe care mama mi-o dăduse pentru situaţii de urgenţă, mi-aş fi luat un bilet şi aş fi sărit într-un avion să mă întorc la New York.

— Ce chestie împuţită, mi-am spus, ştergându-mi cu grijă potopul de lacrimi şi încercând să nu îmi întind dermatograful în jurul ochilor.

S-a auzit un ciocănit, după care uşa s-a deschis.

— Îţi plănuieşti evadarea? a întrebat fata cu lac negru de unghii şi cercel în nas, stând în pragul uşii.

2

— Pe bune, arăţi tare deprimată, aşa cum stai acolo.

A deschis larg uşa, silueta ei subţire fiind aproape cu totul înghiţită de fusta ecosez şi de un pulover foarte larg, marca Sfânta Sofia, purtând colanţi şi cizme din piele întoarsă. Era cam de înălţimea mea, un metru şaptezeci sau pe aproape.

— Mulţumesc că ai bătut la uşă, am remarcat eu, ştergându-mi zmângăleala dezastruoasă de sub ochi.

— Fac şi eu ce pot. Te-ai mânjit toată, mi-a confirmat ea.

S-a îndreptat spre mine şi, pe neaşteptate, m-a prins de bărbie, ridicându-mi-o în sus. A înclinat capul într-o parte şi m-a studiat încruntată, apoi m-a frecat cu degetele mari sub ochi. N-am făcut nimic altceva decât să mă uit la ea, cu o expresie amuzată. Când şi-a terminat treaba, şi-a pus mâinile în şolduri, ca să-şi admire opera.

— Nu e rău. Îmi place dermatograful. Puţin cam punk. Puţin cam goth, dar nu din cale-afară, şi, în mod categoric, se

potriveşte cu ochii tăi. Poate că ar trebui, totuşi, să te gândeşti la unul rezistent la apă.

Mi-a întins mâna.

— Sunt colega ta de apartament, Scout Green[1]. Şi tu eşti Lily Parker.

— Aşa e, am răspuns eu, strângându-i mâna.

Scout s-a pus pe pat lângă mine, apoi s-a aşezat picior peste picior, balansându-l pe cel de deasupra.

— Şi ce tragedie personală te-a adus în minunata noastră instituţie, într-o frumoasă zi de toamnă ca asta?

Am ridicat din sprânceană. Ea şi-a fluturat o mână.

— Nu am nimic personal cu tine. Doar că se pare că vin aici o mulţime de cazuri tragice. Rudele mor. Se clădesc averi şi părinţii ajung să fie prea ocupaţi ca să facă faţă anxietăţii adolescentine. Cam asta e şi povestea mea. În cazuri rare, dar de-a dreptul captivante, se mai întâmplă să vină şi vreo victimă a oprobriului public, cu destui bani pentru curatori pentru ca aceştia să le poată descoperi „potenţialul ascuns".

S-a uitat la mine clătinând din cap.

— Arăţi grozav, dar nu destul de punk încât să fii o asemenea victimă.

— Părinţii mei sunt într-un stagiu de cercetare, am lămurit-o eu. Douăzeci şi patru de luni în Germania — nu că aş suferi pe tema asta — aşa că am fost condamnată la închisoare la Sfânta Sofia.

Scout a zâmbit cu subînţeles.

— Din păcate, Lil, faptul că părinţii tăi s-au descotorosit de tine pentru a se duce în Europa nu te face să ieşi cu nimic

[1] Cercetaşa Verde (lb. engleză).

din comun pe aici. E ca un cămin pentru copiii care nu pot fi supravegheaţi de părinţi. De unde eşti? Vreau să spun, înainte de a fi fost azvârlită în Oraşul Vânturilor.

— Din Upstate New York. Sagamore.

— Eşti în clasa a unsprezecea?

Am dat din cap afirmativ.

— Şi eu, a confirmat Scout, apoi şi-a descrucişat picioarele şi s-a bătut cu palmele peste genunchi. Asta înseamnă că, dacă totul decurge bine, vom petrece doi ani împreună la Şcoala de fete Sfânta Sofia. Aşa că am putea să facem cunoştinţă.

S-a ridicat în picioare şi, cu o mână dusă la spate şi cu alta pe talie, a făcut o mică plecăciune.

— Numele meu este Millicent Carlisle Green.

M-am abţinut să nu râd.

— Şi de aceea te dai drept „Scout".

— Şi de aceea mă dau drept „Scout", a consimţit ea, zâmbindu-mi. Mai întâi de toate, din partea locuitorilor din Chicago — şi-a dus o mână la inimă — bine ai venit în Oraşul Vânturilor. Permite-mi să te introduc în lumea minunată a acestei şcolărimi arogante din sistemul de învăţământ particular american. „Şcolărime"? Există cuvântul?

— Da, cam aşa ceva, am spus eu. Continuă, te rog.

A dat din cap afirmativ, apoi şi-a trecut o mână prin păr.

— Poţi să vezi cazarea luxoasă pe care ţi-au asigurat-o milioanele de dolari plătiţi pentru educaţie, casă şi masă.

S-a îndreptat spre pat, precum amfitrioana emisiunii *Preţul corect*, şi i-a mângâiat cadrul metalic.

— Paturi exclusiv de cea mai bună calitate.

— Bineînţeles, am răspuns eu solemn.

Scout s-a răsucit pe călcâie, cu fusta rotindu-se în jurul genunchilor, şi a arătat spre biroul simplu din lemn.

— Cele mai fine antichităţi europene, în care să îţi păstrezi flecuşteţele şi averile.

Apoi s-a repezit spre fereastră şi a tras storurile dintr-o mişcare, dezvăluind priveliştea. Câţiva metri de iarbă, apoi un zid din piatră. În spatele lor se vedea faţada unei clădiri din sticlă şi oţel.

— Şi, bineînţeles, continuă Scout, cea mai grozavă privelişte pe care o poţi achiziţiona cu bani noi.

— Doar ce-i mai bun pentru o Parker, am spus eu.

— Ai început să te prinzi, a rostit Scout aprobator.

S-a dus înapoi spre uşă şi mi-a făcut semn să o urmez.

— Camera comună, a spus ea, rotindu-se ca să o cuprindă pe toată cu privirea. Unde vom bârfi, vom citi literatură clasică pentru stimularea intelectului...

— Cum este cea de acolo? am chicotit eu, arătând spre un exemplar din *Vogue* care zăcea pe măsuţă, cu toate colţurile îndoite.

— *Absolument*, a răspuns Scout. *Vogue* este ghidul nostru de evenimente mondene şi cultură internaţională.

— Şi pantofi *cool*.

— Şi pantofi *cool*, a repetat ea, apoi a gesticulat spre violoncelul din colţul camerei. Ăsta-i bebeluşul lui Barnaby. Lesley Barnaby, s-a adresat ea sprâncenelor mele arcuite a mirare. Ea este numărul trei din apartamentul nostru, dar nu vei avea ocazia s-o vezi prea mult. Lesley are patru lucruri, doar patru lucruri în agenda ei: orele de curs, somnul, învăţatul şi exersatul la violoncel.

— Cine este fata numărul patru? am întrebat eu, pe când Scout mă conducea spre uşa aflată vizavi de a mea.

Cu mâna pe mâner, Scout mi-a aruncat o privire peste umăr.

— Amie Cherry[1]. Face parte din gaşca fiţoaselor.

— Gaşca fiţoaselor?

— Mda. Ai văzut blonda cu bentiţă din sala de studiu?

Am încuviinţat din cap.

— E Veronica Lively[2], la ora actuală, cea mai populară fată din clasa a unsprezecea. E lider. Cherry este una din acolitele ei. Bruneta cu părul scurt. Să nu spui că o ştii de la mine, dar chiar o duce mintea pe Veronica. Nu că ar folosi-o prea mult în afară de faptul că o pupă undeva pe Foley, dar ce-i al ei e al ei. Cu acolitele ei e o altă poveste. Mary Katherine, asta-i acolita numărul doi — bruneta cu părul lung —, e dintr-o familie bogată, de viţă veche. Mai are încă legături influente, dar cam atât. Iar Cherry — Cherry are mălaiul. Teancuri peste teancuri de bani gheaţă. În ceea ce le priveşte pe acolite, Cherry nu e nici pe departe atât de rea ca Mary Katherine şi ar putea fi chiar de gaşcă, dacă nu ar lua prea în serios sfaturile Veronicăi. Scout a luat o înfăţişare foarte serioasă, apoi mi-a aruncat o privire. Ştii cum e poreclită Sfânta Sofia de lumea din Chicago?

Am clătinat din cap.

— Sfânta Răsfăţată.

— Şi se potriveşte întocmai, nu?

— Exact.

---

[1] Cireaşă (lb. engleză).

[2] Vioi, plin de viaţă (lb. engleză).

Cu o mişcare din încheietură, Scout a răsucit mânerul şi a deschis uşa dormitorului ei.

— Dumnezeule, m-am minunat eu, holbându-mă la ceea ce mi se înfăţişa privirii. Sunt atât de multe... chestii.

Fiecare palmă de loc din camera micuţă a lui Scout, cu excepţia colţului ocupat de pat, era acoperită de rafturi. Iar rafturile acelea erau umplute până la refuz. Erau aranjate pe câte două rânduri, cu cărţi şi bibelouri, toate grupate ordonat pe colecţii. Era un raft cu bufniţe, unele din ceramică, altele din lemn, iar altele din beţişoare şi rămurele. Un grup de mere sculptate, din acelaşi amestec de materiale. Călimări. Cutii din tablă — adevărate antichităţi. Căsuţe din hârtie. Aparate vechi de fotografiat.

— Dacă părinţii tăi fac o donaţie, primeşti rafturi în plus, a rostit ea cu o voce răsuflată precum o apă minerală stătută o săptămână.

— De unde ai toate astea?

M-am dus la un raft şi am luat o căsuţă delicată din hârtie, confecţionată dintr-un meniu de restaurant. Faţada avea tăiate cu grijă o uşă şi nişte ferestre minuscule, iar pe acoperişul pudrat cu sclipici alb era lipit un coş.

— Şi când?

— Sunt la Sfânta Sofia de pe vremea când aveam doisprezece ani. Am avut tot timpul. Şi le-am luat de ici, de colo, a spus ea lăsându-se să cadă pe pat.

S-a lăsat pe spate, sprijinindu-se în coate, apoi şi-a încrucişat picioarele.

— Sunt o grămadă de chestii ca lumea risipite prin Chicago. Magazine de antichităţi, talciocuri, obiecte de artizanat,

tot ce vrei. Uneori, îmi mai cumpără şi părinţii mei câte ceva şi îmi aduc toate lucrurile aici când mă duc vara la ei în vizită.

Am pus uşurel căsuţa la loc pe raft, apoi mi-am întors privirile spre ea.

— Unde sunt acum? La părinţii tăi mă refer.

— Monaco — Monte Carlo. Expoziţia de iahturi e peste vreo două săptămâni. Trebuie lustruit tecul.

A chicotit, dar nu neapărat cu veselie în glas.

— Nu de către ei, desigur, au depăşit vremurile când făceau muncă fizică, dar oricum tot trebuie.

Am mârâit ceva vag aprobator — excursiile mele nautice erau limitate la hidrobicicletele din taberele de vară — aşa că am trecut pe lângă muzeu, îndreptându-mă spre cărţi. Erau o mulţime de cărţi, din diferite domenii, toate aranjate pe culori. Era un adevărat curcubeu din hârtie: cărţi de bucate, enciclopedii, dicţionare, lexicoane, cărţi despre grafică şi design.

Am luat dintr-un raft o carte de design şi am început să o răsfoiesc. Pe pagini erau înşiruite litere de toate formele posibile, de la un A mare, vânjos, până la un Z mic, ondulat.

— Îmi dau seama că există o anumită tematică aici, am remarcat eu, zâmbindu-i lui Scout. Îţi plac cuvintele. Listele. Literele.

Ea a dat aprobator din cap.

— Pui câteva litere cap la cap şi obţii un cuvânt. Pui câteva cuvinte cap la cap şi obţii o propoziţie, apoi un paragraf, apoi un capitol. Cuvintele au putere.

Am pufnit într-un râs zgomotos, punând cartea la loc pe raft.

— Cuvintele au putere? Sună de parcă ai fi într-un *Harry Potter* cu vrăjitori africani.

— Eşti de-a dreptul ridicolă acum, m-a apostrofat ea. Şi ce făcea, mă rog, tânăra Lily Parker în New York, la Sagamore?

Am ridicat din umeri.

— Nimic ieşit din comun. Pierdeam vremea. Mergeam la mall. La concerte. Mă uitam la *America's Next Top Model* şi *Man vs. Wild*.

— Vai, *ador* emisiunea asta, a afirmat Scout. Tipul ăla mănâncă orice.

— Şi e sexy, am subliniat eu.

— Teribil de sexy, a încuviinţat ea. Un tip sexy setos de sânge. Cine a ştiut că va avea aşa un succes?

— Regizorul oricărui film de vampiri care s-a turnat vreodată! am sugerat eu.

Scout a hohotit.

— Bine spus, Parker.

Am sesizat sarcasmul.

— Încerc şi eu, am zis, zâmbind larg.

Era plăcut să zâmbeşti, era plăcut să ai de ce să zâmbeşti. Era al naibii de plăcută senzaţia că toată afacerea asta cu internatul putea să meargă, cu alte cuvinte, puteam să îmi fac prietene şi să îmi văd de şcoală, cam în acelaşi fel ca la Sagamore.

Un sunet ascuţit a străbătut deodată aerul, precum bătaia unor aripi micuţe.

— Ups, e pentru mine, a spus Scout.

Şi-a descrucişat picioarele, a sărit jos din pat şi a înşfăcat un telefon mobil care vibra ameninţător, gata-gata să cadă

jos de pe unul din rafturi. A ridicat telefonul, chiar înainte de a aluneca peste marginea raftului, apoi a accesat mesajul şi i-a citit conţinutul.

— O, Doamne! a exclamat ea. Când credeam şi eu că o să iau o pauză odată cu începerea şcolii, dar nici vorbă.

Dându-şi seama, probabil, că vorbea cu glas tare de faţă cu mine, şi-a ridicat privirea.

— Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Trebuie să... mă antrenez. Da, a spus ea pe un ton prozaic, de parcă ar fi găsit antrenamentul drept scuză, trebuie să mă antrenez.

Hotărâtă, probabil, să-şi dovedească spusele, Scout şi-a arcuit braţele deasupra capului şi s-a aplecat spre stânga, apoi spre dreapta, de parcă s-ar fi pregătit de o cursă lungă, după care s-a îndreptat şi început să-şi răsucească trunchiul cu mâinile în şolduri.

— Încălzirea, mi-a explicat ea.

Am ridicat uşor din sprânceană, neîncrezătoare.

— Pentru antrenament.

— Pentru antrenament, a repetat ea.

Şi-a înşfăcat geanta neagră stil poştaş care era atârnată într-un cuier de lângă uşă şi a tras-o peste cap. Craniul alb cu două oase încrucişate imprimat pe geantă rânjea la mine.

— Şi te duci la antrenament în uniformă? am comentat eu.

— Se pare că da. Uite ce e, eşti nouă pe aici, dar îmi place de tine. Şi dacă te citesc bine, eşti mult mai grozavă decât toate fetele din gaşca fiţoaselor.

— Bănuiesc că ar trebui să îţi mulţumesc, nu?

— Aşa că trebuie să rămâi o fată de treabă. Nu m-ai văzut plecând, OK?

În cameră s-a lăsat liniştea, eu mă uitam la ea, încercând să îmi dau seama cu exactitate cât de mare era buclucul în care se băga.

— E vreo chestie de genul „sunt implicată până peste cap" într-o afacere oarecare şi mâine voi auzi o poveste de groază cum că ai fost sugrumată pe vreo alee dosnică?

Faptul că i-au trebuit câteva secunde până să îmi dea un răspuns mi-a sporit nervozitatea.

— Probabil că nu în *noaptea asta*, a rostit ea într-un final. Dar orice ar fi, tu n-ai nicio treabă. Şi, din moment ce probabil vom fi PPV[1], va trebui să ai încredere în mine în privinţa asta.

— PPV?

— Sigur că da, a întărit ea şi uite aşa m-am făcut cu o prietenă. Dar acum trebuie s-o şterg. Mai vorbim.

Apoi a dispărut, lăsând în urma ei uşa dormitorului deschisă. Zgomotul uşii închise din holul de la intrare a semnalat ieşirea ei din apartament. Uitându-mă prin cameră, privirea mi-a căzut pe o pereche de bascheţi de lângă pat.

— Antrenament, pe naiba, am mormăit eu, părăsind muzeul lui Scout.

Era aproape şase seara când traversam cei câţiva metri care mă despărţeau de camera mea. Am aruncat o privire teancului de cărţi şi hârtii de pe birou, admiţând în sinea mea că lucrul cel mai bun pe care îl aveam de făcut era să mă pregătesc pentru orele de a doua zi.

Pe de altă parte însă, trebuia să îmi despachetez lucrurile.

---

[1] Prietene pe viaţă. În original: *BFF* (*best friends forever* — cele mai bune prietene pentru totdeauna).

Nu era o alegere dificilă. Îmi plăcea să citesc, dar nu aveam de gând să îmi petrec ultimele câteva ore din vacanţa mea de vară cu nasul într-o carte.

Am deschis fermoarul genţii de voiaj şi am golit-o. Am înghesuit pe raft lenjeria, pijamalele şi obiectele de toaletă şi apoi mi am atârnat în dulap uniforma de la Sfânta Sofia. Fustă ecosez albastru cu auriu, model Sfânta Sofia. Tricou polo bleumarin. Jachetă bleumarin. Cămaşă bleu cu nasturi până sus, et cetera, et cetera. De asemenea, am pus deoparte şi cele câteva haine de zi cu zi pe care le adusesem cu mine: nişte jeanşi şi fuste, câteva din tricourile mele preferate, un hanorac.

Am pus pantofii în dulap, iar flecuşteţele pe birou: o fotografie cu mine şi părinţii mei, o scrumieră din ceramică făcută de Ashley, pe care scria *best cowgirl ever*. Nu fumam, bineînţeles, şi nu arăta nici pe departe a scrumieră, ci mai degrabă a ceva ce puteai găsi într-un scutec murdar într-o zi productivă. Ashley o confecţionase pentru mine într-o tabără, pe când aveam opt ani. Bineînţeles că am înnebunit-o tot spunându-i cât de oribilă este, dar la ce sunt bune prietenele, dacă nu la aşa ceva?

Acum Ash era acasă, la Sagamore, studiind probabil pentru testul la bio, de vreme ce şcoala de stat începuse de două săptămâni. Mi-am dat seama că nu îi trimisesem încă niciun mesaj, să-i spun că am ajuns cu bine, aşa că am deschis telefonul şi am făcut câteva poze cu camera mea — pereţii goi, teancul de cărţi, cuvertura imprimată cu logoul şcolii — apoi i le am trimis.

„DELOC IMPRESIONATĂ RR" a fost răspunsul ei. Începuse să-mi spună Richie Rich[1] când aflase că mă voi duce la Sfânta Sofia... și după ce făcusem îndelungi căutări pe internet. Își imagina că viața într-o școală particulară plină de ifose mă va molipsi, transformându-mă într-un fel de Blair Waldorf[2] în delir.

Bineînțeles că nu puteam să las lucrurile așa. I-am răspuns: „Tb să mă respecți."

Se pare că tot n-am impresionat-o, din moment ce răspunsul ei a sunat astfel: „La studiu cu tine." Mi-am închipuit că era ocupată cu ceva, așa că m-am întors la teancul de cărți ca să arunc o privire în grabă.

Civică.

Trigo.

Lit. engleză.

Istoria artei.

Chimie.

Istoria Europei.

— Noroc că mă iau cu binișorul, am bodogănit eu, mușcându-mi buza de jos în timp ce parcurgeam în grabă titlurile.

Nemaivorbind că urma, probabil, să am și ore de pictură, așa că nu era de mirare că Foley planificase câte două ore de studiu individual în fiecare seară. Puteam să mă consider norocoasă dacă scăpam doar cu două ore.

---

[1] Aluzie la filmul *Richie Rich*, în care personajul principal este cel mai bogat copil din lume.

[2] Blair Cornelia Waldorf, personajul principal din serialul american de televiziune *Gossip Girl*.

Lângă mormanul de cărţi era un teanc de hârtii, inclusiv orarul şi regulamentul intern al Sfintei Sofia. Nu se vedea nicio hartă a clădirii, ceea ce era un pic cam descumpănitor, având în vedere că locul acesta era ca un labirint prin care trebuia să te descurci cumva.

Am auzit uşa de la intrare deschizându-se şi închizându-se, iar camera comună a răsunat de râsete. Gândindu-mă că n-ar fi rău să socializez, am tras adânc aer în piept ca să îmi potolesc fluturii din stomac, apoi am deschis uşa dormitorului. Erau trei fete în cameră: blonda pe care o văzusem în bibliotecă şi cele două brunete, prietenele ei. După cum le descrisese Scout, am presupus că blonda era Veronica, că fata cu părul mai scurt era Amie, a treia din noile mele colege de apartament, şi că fata cu părul mai lung era Mary Katherine, cea cu inteligenţa limitată.

Blonda se făcuse comodă pe canapea, părul lung şi unduitor îi cădea pe umeri, iar picioarele le ţinea în poala lui Amie. În faţa lor, Mary Katherine stătea pe jos turceşte, lăsată pe spate şi sprijinindu-se în palme. Toate erau în uniforme, toate în fuste plisate, colanţi, cămăşi şi veste din lână bleumarin.

Un regiment de ofiţerese din armata ecosez.

– Avem un musafir, le-a anunţat blonda, arcuindu-şi o sprânceană blondă deasupra ochilor albaştri.

Amie, a cărei piele palidă nu era maculată de machiaj sau bijuterii, cu excepţia unei perechi de cercei din perle, a plesnit-o pe Veronica peste picioare. Veronica şi-a dat ochii peste cap, dar şi-a ridicat picioarele, iar bruneta s-a ridicat în picioare şi a venit înspre mine.

– Amie.

A făcut un semn din cap spre unul din dormitoarele aflate în spatele nostru.

— Acolo stau eu.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, am zis eu. Lily.

— Veronica, a spus Amie, arătând spre blondă, şi Mary Katherine, a adăugat ea, indicând bruneta.

Ambele fete au fluturat din degete.

— Ai pierdut petrecerea de bun venit de mai devreme, m-a anunţat Veronica, întinzându-şi din nou picioarele. Ceai şi prăjiturele în sala de bal. Şansa ta de a te întâlni cu restul colegelor de la Sfânta Sofia înainte de începerea cursurilor, adică mâine.

Din glasul Veronicăi răzbătea blazarea fetei de bani gata care le văzuse pe toate, pe care nu o impresionează nimic.

— Mă aflu aici doar de câteva ore, am răspuns eu, neintimidată de atitudinea ei.

— Mda, am auzit că nu eşti din Chicago, a intervenit Mary Katherine, ţinând capul pieziş, ca să-mi studieze hainele.

Având în vedere colanţii ei bleumarin şi balerinii din lac, precum şi strălucirea părului ei care stătea perfect drept, am presupus că nu va aprecia tenişii mei Chuck Taylor (avem voie să ne încălţăm cu ce vrem) şi buclele mele.

— Upstate New York. Lângă Syracuse.

— Şcoală de stat? a întrebat Mary Katherine cu dispreţ în glas.

Ce chestie nostimă. Şcoala particulară chiar *era* ca în serialul *Gossip Girl.*

— Şcoală de stat, am confirmat eu, schiţând un zâmbet.

Veronica a mârâit iritată.

— Doamne, Mary Katherine, trebuie neapărat să te porţi ca o javră?

Mary Katherine şi-a dat ochii peste cap, apoi şi-a îndreptat atenţia spre cuticulele ei, inspectându-şi unghiile scurte şi vopsite impecabil cu lac roşu.

— Am pus şi eu o întrebare, atâta tot. Tu eşti cea care insinuează că am fost rău intenţionată.

— Te rog să scuzi interpelările publicului de la galerie, mi s-a adresat Amie cu un zâmbet. Ai făcut cunoştinţă şi cu celelalte fete?

— Nu am văzut-o pe Lesley, am răspuns eu. Dar am întâlnit-o pe Scout.

Mary Katherine a pufnit sarcastic.

— Mare noroc ai avut. Fata aia are nişte *probleme*.

A lungit cuvintele în mod dramatic. Am intuit că lui Mary Katherine îi plăcea să joace teatru.

— M.K. e geloasă, atâta tot, a comentat Veronica, răsucindu-şi o şuviţă de păr pe degete şi uitându-se pe furiş la bruneta de pe podea. Nu orice fată de la Sfânta Sofia are părinţi care dispun de atâţia bani încât să doneze şcolii o întreagă clădire.

Se pare că Scout nu glumise deloc când vorbise despre rafturile primite în plus.

— Nu contează, a zis Mary Katherine, după care şi-a descrucişat picioarele şi s-a ridicat de pe jos. Voi două n-aveţi decât să vă jucaţi de-a „Bine ai venit"[1] cu fata cea nouă. Eu trebuie să dau un telefon.

---

[1] În original, *Welcome Wagon*, aluzie la primul episod din sezonul trei al serialului american de televiziune *Veronica Mars*.

Veronica şi-a dat ochii peste cap, şi-a coborât picioarele de pe canapea şi s-a ridicat în picioare.

— M.K. e prietenă cu un băiat de la UC[1], mi-a explicat ea. Crede că l-a prins pe Dumnezeu de picior.

— Este în anul preparator pentru admiterea la Drept, a precizat Mary Katherine, îndreptându-se spre uşă.

— Are douăzeci de ani, a murmurat Amie după ce Mary Katherine a ieşit pe hol şi a tras uşa după ea. Iar ea are şaisprezece.

— N-o mai face pe dădaca, Amie, a admonestat-o Veronica, aranjându-şi bentiţa pe cap. Mă duc la mine în cameră. Presupun că ne vom vedea mâine-dimineaţă.

Mi-a aruncat o privire.

— Nu că fac pe afurisita, dar pot să-ţi dau un mic sfat?

A spus-o de parcă mi-ar fi cerut permisiunea, aşa că am dat din cap, din politeţe.

— Ai grijă cu cine te însoţeşti.

După ce a scos perla pe gură, de fapt, o aluzie la Scout, după cum am presupus eu, s-a dus la Amie. Şi-au trimis bezele.

— Noapte bună, copii, ne-a urat Veronica şi dusă a fost.

Când mi-am întors privirea, Amie dispăruse şi ea, uşa dormitorului închizându-se în urma ei.

— Minunat, am mormăit eu, întorcându-mă la mine în cameră.

Era mai devreme decât m-aş fi dus în mod normal la culcare, dar, având în vedere călătoria, schimbarea fusului orar, precum şi schimbarea de mediu, eram frântă de oboseală. Camera cu pereţi şi podea din calcar mi se părea destul de

[1] Universitatea din Chicago.

răcoroasă, chiar şi pentru o zi de început de toamnă, aşa că mi-am schimbat uniforma cu o pijama din flanel, am stins lumina şi m-am băgat în pat.

În cameră era întuneric, dar asta nu însemna nici pe departe că era şi linişte. Oraşul fremăta în jurul meu, vuietul traficului din zona centrală crea un zgomot de fond constant, chiar şi într-o seară de duminică. Cu toate că zidul de piatră îl înăbuşea, nu eram obişnuită nici măcar cu un zumzăit uşor. Mă născusem şi crescusem în mijlocul unei câmpii, plină de copaci rămuroşi, unde atunci când soarele apunea, peste oraş se lăsa o linişte deplină.

Stăteam cu ochii aţintiţi în tavan. Prin întuneric scăpărau puncte galben-aurii. Zugrăveala de deasupra mea era spuzită cu steluţe fosforescente. Bănuiam că fuseseră lipite acolo de o fostă fată a Sfintei Sofia. În timp ce prin minte îmi umblau fel şi fel de gânduri (mă întrebam cum va fi a doua zi, îmi repetam ce aveam de făcut: să îmi găsesc vestiarul, să îmi găsesc sălile de clasă, să reuşesc să nu mă las umilită la orele respective, să aflu unde plecase Scout), număram stelele, încercam să desluşesc constelaţii şi mă tot uitam la ceas.

Mă suceam şi răsuceam în pat, încercând să îmi găsesc o poziţie confortabilă. Mintea mea refuza să se liniştească, cu toate că zăceam sleită de puteri, încercând să adorm.

Trebuie să fi aţipit, căci m-am trezit brusc în camera cufundată într-o beznă de nepătruns. Probabil că mă trezise zgomotul uşii de la intrare, care tocmai se închisese. Imediat după aceea s-a auzit un târşâit de paşi prin camera comună, paşi ce se poticneau de lucrurile din calea lor şi înjurături

mormăite. Am azvârlit cuvertura de pe mine şi m-am dus în vârful picioarelor la uşă, lipindu-mi urechea de tăblie.

— Fir-ar să fie de masă, a bodogănit Scout, bătând în retragere ca să deschidă uşa dormitorului şi apoi să o tragă după ea.

M-am uitat la ceas. Era unu şi un sfert noaptea. După ce s-a lăsat liniştea în camera comună, am pus o mână pe mânerul rotund. L-am răsucit şi am deschis cu grijă uşa. Încăperea era întunecată, cu excepţia fantei de lumină ce răzbătea pe sub uşa lui Scout.

Mi-am încreţit fruntea. Unde fusese până la ora unu şi un sfert în toiul nopţii? Antrenamentul nu părea deloc plauzibil la momentul respectiv.

Cu misterul nerezolvat, am închis din nou uşa şi m-am dus la loc în pat, căscând ochii la tavanul presărat cu stele până când, într-un final, m-a luat somnul.

3

Dormitorul meu era rece şi întunecat în momentul în care a sunat ceasul deşteptător, pe care îl mutasem lângă pat. Nefiind suficient de trează ca să mă ridic în capul oaselor, am bâjbâit după butonul *OFF* şi m-am forţat să-mi deschid ochii. Stomacul îmi ghiorţăia, dar nu cred că eram în stare să îmbuc ceva. Simţeam deja cum mi se zbăteau fluturii, ca urmare a combinaţiei şcoală nouă, cursuri noi, fete noi. Mâncarea de o calitate îndoielnică de la cantina liceului probabil că nu avea să fie de vreun ajutor.

După ce am stat vreun minut cu ochii ţintă în tavan, am aruncat o privire pe noptieră. Lumina roşie a telefonului meu licărea, semn că aveam un mesaj. L-am înşfăcat, l-am deschis... şi am zâmbit.

„SOSIT CU BINE GERMANIA" scrisese mama. „LUPTĂ FUS ORAR."

Era şi un mesaj de la tata, pe un ton mai puţin oficial (fiecare cu stilul lui):

„MÂNÂNCĂ UN HOT DOG PT NOI! IUB, LILS!"

Am zâmbit, am închis din nou telefonul şi l-am pus la loc pe noptieră. Apoi am dat cuvertura deoparte şi mi-am dat cu greu picioarele jos din pat, simţind răceala podelei chiar şi prin şosete. Am pornit-o împleticindu-mă spre debara, am înşfăcat un halat, am înşfăcat apoi articolele de toaletă şi un prosop puse la îndemână pe birou, fiind pregătită astfel de duşul meu inaugural.

Când am deschis uşa dormitorului, Scout, îmbrăcată deja în uniformă (fustă ecosez, pulover, cizme miţoase, înalte până la genunchi), mi-a zâmbit de pe canapeaua din camera comună. A luat revista *Vogue* de pe măsuţă.

— Voi citi despre puştoaicele slăbănoage din Milano. Când termini, mergem la micul dejun.

— Sigur, am bălmăjit eu.

Dar m-am oprit la jumătatea drumului, aruncând o privire înapoi.

— Ai fost la antrenament până la unu şi un sfert noaptea?

Scout şi-a ridicat ochii spre mine, ţinând între degete marginea unei pagini pe jumătate întoarse.

— N-am de gând să recunosc faptul că am fost sau nu la antrenament, dar în caz că mă întrebi dacă am făcut ceea ce am făcut până la unu şi un sfert noaptea, atunci răspunsul meu este afirmativ.

Am deschis gura ca apoi să o închid, în timp ce încercam să îmi dau seama ce voia să spună. M-am mulţumit doar să spun:

— Înţeleg.

— Pe bune, a zis ea. E ceva important.

— Cât de important?

— Cât de important? Realmente, nu pot să vorbesc despre chestia asta.

În încăpere s-a lăsat liniştea preţ de câteva secunde. Fălcile încleştate şi încăpăţânarea care i se citea în priviri arătau că era de neclintit. Şi, cum stăteam în faţa ei în pijama, cu mintea înceţoşată de somn şi cu dinţii care aşteptau cu disperare întâlnirea cu pasta de dinţi, am lăsat-o baltă.

— OK, am consimţit eu şi pe chipul ei am citit o mare uşurare sufletească.

Am lăsat-o, cu revista ei cu tot, şi m-am dus la baie, dar cu niciun chip nu aveam de gând s-o mai las să mă amăgească mult timp cu „antrenamentul ei". N-aveţi decât să spuneţi că sunt prea curioasă, prea băgăcioasă. Dar, la o zi după sosirea mea în Chicago, era cea mai apropiată prietenă pe care o aveam. Şi nu aveam de gând să o pierd pentru că intrase în cine ştie ce încurcătură.

Era tot pe canapea când m-am întors (mult mai trează şi mai proaspătă după un duş bun şi spălarea dinţilor), cu picioarele ghemuite sub ea şi ochii tot pe revista din poală.

— Să ştii că dacă nu te grăbeşti, nu ne mai alegem decât cu mocirlă.

M-a privit plină de solemnitate.

— Crede-mă pe cuvânt, n-ai vrea să ai parte de mocirlă.

Destul de convinsă că avea dreptate — cuvântul suna groaznic în sine — mi-am azvârlit articolele de toaletă prin cameră şi am intrat în varianta de uniformă aleasă pentru prima zi de şcoală. Fustă ecosez. Colanţi contra frigului. Cămaşă cu mâneci lungi şi un pulover *en cœur*. O pereche de

cizme albastru-marin, mai scurte decât ale lui Scout, dar la fel de miştoase.

Mi-am înghesuit în geantă cărţile şi nişte caiete subţirele coreene, pe care le găsisem într-o papetărie din Manhattan (aveam o pasiune pentru rechizitele haioase), am înşfăcat cheia legată cu fundă, apoi am închis uşa după mine, băgând cheia în broască şi răsucind-o până când s-a încuiat cu un ţăcănit.

— Eşti pregătită? m-a întrebat Scout, cu un teanc de cărţi în braţe, cu geanta neagră atârnată pe umăr, craniul cu oase încrucişate rânjind iar la mine.

— Mai pregătită ca niciodată, am spus eu trăgându-mi funda cheii peste cap.

Cantina era situată într-o clădire separată, care părea însă a fi de aceeaşi vârstă cu mănăstirea însăşi — aceeaşi piatră, aceeaşi arhitectură gotică. Presupuneam că acele coridoare moderne, cu ferestre mari, ce făceau legătura între ele, fuseseră adăugate ca să-i liniştească pe părinţii care nu îşi doreau ca odraslele lor să umble pe afară în timpul iernilor geroase din Chicago. În ceea ce le priveşte pe călugăriţe, cred că erau ceva mai dispuse să înfrunte vicisitudinile naturii.

Interiorul cantinei însă era surprinzător de modern, cu un perete lung de sticlă, care se deschidea spre o mică pajişte din spatele clădirii. Curtea era îngrijită, fiind pavată cu dale mari din beton, printre care creşteau smocuri de iarbă. În colţul cel mai îndepărtat era amplasată o piesă ce se voia a fi o sculptură industrială, cred, adică o serie de benzi metalice rotunde puse deasupra unui postament tot din metal. *Odă ceasului solar* poate?

După ce-am terminat cu studierea operei de artă, mi-am îndreptat atenţia spre cantina propriu-zisă. În încăperea lungă şi dreptunghiulară erau aliniate mese lungi dreptunghiulare din lemn deschis la culoare şi scaune din acelaşi material. Întreaga armată a Sfintei Sofia era la masă. După zece ani de diversitate în şcoala de stat, era ciudat să vezi atâtea fete îmbrăcate în aceleaşi haine. Dar uniformitatea nu atenua cu nimic agitaţia din cantină. Fetele erau strânse laolaltă, pălăvrăgind, încântate, probabil, să fie din nou la şcoală, să se revadă cu prietenele şi colegele de apartament.

— Bun venit în junglă, mi-a şoptit Scout, apoi m-a condus la linia de autoservire.

Bărbaţi şi femei cu zâmbetul pe buze, în uniforme de bucătari — halate şi bonete albe — serveau ouă, costiţă, fructe, pâine prăjită şi păsat de ovăz. Nu semăna deloc cu masa servită de mama în compania unor doamne ursuze. Oamenii ăştia zâmbeau şi flecăreau în spatele vitrinelor înţesate cu cartonaşe, care descriau cât de organice sau crescute în mediul natural sau fără steroizi erau bunătăţile lor. *Whole Foods*, compania americană care comercializează alimente naturale, trebuie să-şi fi clădit o avere pe spinarea acestor oameni.

Cu stomacul care îmi fremăta de nervozitate, nu prea aveam poftă de micul dejun, fie el organic sau nu, aşa că am cerut pâine prăjită şi suc de portocale, suficient cât să-mi calmeze fluturii. După ce am înhăţat tava cu micul dejun, am urmat-o pe Scout la una din mese. Ne-am aşezat pe două scaune libere din capătul ei.

— Presupun că am ajuns suficient de devreme ca să evităm mocirla, nu? am întrebat-o eu.

Scout ronțăia o bucată de ananas.

— Da, slavă Domnului. Mocirla este o combinație din tot ce nu se mănâncă în prima serie: păsat de ovăz, fructe, carne și ce-o mai fi.

M-am strâmbat, imaginându-mi o asemenea combinație.

— Ce scârboșenie.

— Nu te pripi cu concluziile. Așteaptă să vezi cum e ghiveciul, mi-a spus Scout.

Mi-a făcut semn cu capul spre meniul pe toată săptămâna, scris cu creta pe tabla atârnată în celălalt capăt al camerei. „Ghiveciul" apărea de multe ori în weekend.

Scout și-a ridicat paharul cu suc de portocale spre meniu.

— Bine ai venit la Sfânta Sofia, Parker. Mănâncă devreme sau pleacă acasă, acesta este mottoul nostru.

— Și cum se simte fata cea nouă în această dimineață?

Ne-am întors privirile spre celălalt capăt al mesei. Veronica stătea în picioare, cu părul împletit într-o coadă complicată și cu brațele încărcate de o mulțime de cărți. Mary Katherine și Amie erau în spatele ei. Amie ne-a zâmbit. Mary Katherine părea teribil de plictisită.

— E trează, am raportat eu.

Cam ăsta era adevărul.

— Mmm, a făcut Veronica pe un ton plictisit, uitându-se apoi către Scout. Am auzit că ești prietenă cu cineva din Montclare. Michael Garcia?

Scout și-a încleștat fălcile.

— Îl știu pe Michael. De ce mă întrebi?

Veronica s-a uitat peste umăr la Mary Katherine, care a oftat disprețuitor.

— Am petrecut ceva timp împreună vara asta, a spus ea, aruncându-i din nou o privire lui Scout. E un tip atrăgător, nu-i aşa?

Nu-mi dădeam seama dacă încercau să-i aranjeze o şustă lui Scout, sau să îşi dea seama dacă era îndrăgostită de Michael, ca s-o pună, astfel, pe jeratic, spunându-i verde-n faţă despre interesul pe care l-ar fi manifestat el faţă de Veronica.

Scout a ridicat din umeri.

— E doar un prieten, atâta tot, a răspuns ea. Nu l-aş cataloga drept atrăgător.

— Îmi pare bine că gândeşti aşa, i-a răspuns Veronica lui Scout, cu un zâmbet răutăcios, fiindcă mă gândeam să-l invit la Sneak.

Aha. Asta era. Nu trebuia să ştiu ce însemna „Sneak" ca să îmi dau seama de jocul ei — voia să-i sufle lui Scout prietenul de sub nas. Dacă m-ar fi interesat Michael în vreun fel, cu greu m-aş fi abţinut să nu îmi înfig ghearele în chipul Veronicăi, pe care se aşternuse un aer de superioritate. Dar Scout a procedat bine — s-a dat mare, încrucişându-şi braţele pe piept, cu o expresie de lehamite întipărită pe chip.

— Eu zic că e grozav, Veronica. Dacă tu crezi că Michael simte ceva pentru tine, ar trebui să-ţi încerci norocul. Pe bune.

Entuziasmul ei a făcut-o pe Veronica să se încrunte. Veronica era drăguţă — dar nu îi stătea deloc bine încruntată. Şi a strâmbat gura, s-a înroşit la faţă, iar trăsăturile i s-au schimonosit într-un aşa hal, încât aducea mai degrabă cu un şobolan decât cu o tânără afectată. În mod cert, nu mai era deloc atractivă în această ipostază.

— Vrei să-mi tragi o cacealma, a spus Veronica. Poate că o să-l invit.

— Ai numărul lui de telefon? a întrebat Scout, scotocind prin geantă. Aş putea să ţi-l dau eu.

Veronica a scos, efectiv, un mârâit ameninţător, după care s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat spre uşa cantinei. Mary Katherine a urmat-o, strângând din buze dispreţuitor. Amie părea că regretă izbucnirea de adineaori, dar asta nu a oprit-o să ne întoarcă spatele şi să le urmeze pe celelalte două.

— Punct ochit, am complimentat-o eu.

— Hm-hm, a mormăit Scout, îndreptându-se de spate pe scaunul ei. Înţelegi ce vreau să spun? TFT.

M-am uitat la ea, plină de nedumerire.

— TFT?

— Tragicomedie fiţoasă totală, mi-a explicat ea. TFT, cu alte cuvinte, mult prea multă mascaradă pentru mine, mai ales la şapte şi jumătate dimineaţa.

Tragicomedie sau nu, erau multe întrebări care aşteptau răspuns.

— Şi cine e Michael Garcia? Şi ce este Montclare?

— Montclare Academy este un liceu particular de băieţi. E un fel de şcoală înrudită.

— Şi e tot în centru?

— E un fel de-a spune. Sunt mult mai mulţi elevi decât la noi — aproape patru sute — aşadar, clasele lor sunt împrăştiate prin clădirile din jurul Buclei.

— Ce este Bucla?

— Acea parte a centrului aflată în interiorul inelului pe care circulă liniile *EL*, de tranzit rapid. Adică metroul nostru, a adăugat ea pe un ton pedant.

— Da, am răspuns eu sec. Ştiu ce este un *EL*. Am văzut serialul *ER*.[1]

Scout a tras aer în piept cu un şuierat.

— În cazul ăsta, ar trebui să te bucuri că te-ai lipit de mine, fiindcă pot să-ţi spun adevărul despre Chitown, cum mai este supranumit oraşul Chicago. Nu e vorba doar de doctori sexy şi drame medicale, să ştii.

A fluturat o mână în aer.

— Oricum, Montclare are genul acela de program care-ţi lasă timp să te afunzi într-un oraş mare. Ştii tu, povestea cu şoricelul de la ţară şi şoricelul de la oraş, chestii dintr-astea.

— În mod categoric nu au o Foley, am remarcat eu.

Din câte o ştiam eu până acum, bănuiam că ea nu ne-ar fi scăpat din lesă atât de mult timp încât să ne putem „afunda" în Chicago.

— Hai să fim serioşi! a consimţit Scout.

Şi-a împins scaunul în spate, apoi şi-a luat tava.

— Acum că ne-am săturat de mâncare şi de TFT, hai să ne găsim numele.

Deşi nu aveam nici cea mai mică idee la ce se referea, mi-am terminat sucul de portocale şi am urmat-o.

— Numele? am întrebat eu, în timp ce împingeam tăvile printr-un ghişeu de la capătul liniei de autoservire.

— O tradiţie a Sfintei Sofia, m-a lămurit ea.

Am urmat-o afară din cantină, am mers înapoi în clădirea principală, apoi am trecut prin alt coridor de legătură şi am ajuns într-o altă clădire în stil gotic, unde, după cum mi-a explicat Scout, erau sălile de clasă.

---

[1] De la *Emergency Room*, titlu tradus în limba română ca *Spitalul de urgenţă*.

După ce am împins alte uşi duble ca să pătrundem în clădire, ne-am pomenit în mijlocul unei gloate de fete, înveşmântate în ecosez, chiţăind în faţa a trei şiruri de vestiare. Nu erau genul de dulapuri individuale ca la liceele de stat — din acelea de metal cu uşile pe dinafară zgâriate şi buşite, iar pe dinăuntru lipite cu gumă şi resturi de abţibilduri. Acestea erau făcute din lemn lustruit şi avea muchiile crestate atât sus, cât şi jos, astfel încât zimţii să se potrivească unul în celălalt, ca într-un puzzle.

Un puzzle costisitor, după cum credeam eu. Dar, oricum ar fi fost, Sfânta Sofia nu se sfia deloc să cheltuiască.

— Îţi vei găsi numele pe al tău, a strigat Scout, prin vacarmul făcut de fetele din toţi anii.

Toate căutau plăcuţele cu numele lor pe dulapurile individuale, ca să-l găsească pe cel care le va găzdui cărţile şi obiectele personale în următoarele luni.

Am privit mirată vânzoleala adolescentelor, fără să fiu sigură că înţeleg prea bine ce e cu toată agitaţia asta.

Am urmărit-o pe Scout cum se strecoară printre fete, apoi i-am văzut capul blond iţindu-se ici şi colo, din mulţime, şi o mână ridicată în aer, încercând (bănuiam eu) să-mi atragă atenţia.

Am strâns în mână chinga genţii mele şi am început să mă strecor printre fetele care luaseră dulapurile cu asalt, ca să ajung la Scout. Zâmbea cu gura până la urechi, cu o mână în şold şi cu cealaltă răsfirată pe unul din dulapurile de sus. Pe plăcuţa argintie din mijlocul tăbliei din lemn de cireş era scris un singur nume: SCOUT.

— Scrie „Scout” aici! a spus ea radiind de fericire, de parcă ar fi fost mândrul părinte al unui nou-născut.

– Păi, ăsta-i numele tău, i-am reamintit eu.

Scout a scuturat din cap, apoi și-a trecut degetele pe deasupra plăcuței argintii.

– E pentru prima oară, a spus ea, cu o privire ce începea să fie cam visătoare, când nu scrie „Millicent”. Și numai fetele dintr-a unsprezecea, junioarele, și a douăsprezecea, senioarele, primesc dulapuri din lemn.

A făcut un semn cu capul spre capătul coridorului, unde se aflau dulapuri metalice vopsite în alb, cu fante de aerisire — genul clasic din liceele de stat.

– Așadar, ai fost avansată?

Scout a aprobat din cap.

– Sunt aici de patru ani, Lil, timp în care mi-am înghesuit cărțile în drăciile alea mici și neîncăpătoare, așteptând ziua când voi primi un dulap din lemn — admit că mi-a scăpat un chicotit copilăresc în acel moment — în Ziua A.

- Ziua A?

– Ziua Absolvirii. Prima mea zi de libertate — ziua în care o să scap de Foley și de Sfânta Sofia și de gașca fițoaselor. Mi-o planific de patru ani.

A bătut darabana pe ușa dulapului în vreme ce fetele rotau în jurul nostru precum un cârd de păsări.

- Patru ani, Parker, ca să am o plăcuță argintie cu numele meu. O plăcuță argintie, ceea ce înseamnă că mai am doi ani până la Ziua A.

– Chiar că ești trăsnită.

– Mai bine să fiu eu însămi și un pic mai ciudată decât să fiu după chipul și asemănarea găștii fițoaselor.

Privirea i s-a întunecat brusc. M-am uitat în spatele nostru, chiar la momentul potrivit, căci am surprins gaşca fiţoaselor traversând coridorul. Fetele mai mici de la Sfânta Sofia — cu priviri temătoare şi pline de respect — se dădeau la o parte în vreme ce Veronica, Amie şi Mary Katherine treceau pe coridor, plutind în norul lor de infatuare. Faptul că erau încă junioare — mai aveau încă un an până când să devină senioare cu drepturi depline — nu părea să aibă vreo importanţă.

— Cel mai bine e să fii tu însăţi, am consimţit eu, apoi i-am aruncat din nou o privire lui Scout, care îşi mângâia plăcuţa. Primesc şi eu un dulap?

— Doar de cea mai bună calitate, a nechezat ea, indicându-mi să mă uit în jos.

Sub dulapul ei se afla un alt dulap, cu muchiile perfect netede, iar pe o plăcuţă argintie era înscris cu majuscule LILY.

— Dacă duhoarea şosetelor tale de educaţie fizică îmi invadează dulapul, ai încurcat-o, Parker!

Scout şi-a scos cheia cu fundă atârnată la gât şi a introdus-o în broască. S-a deschis cu un ţăcănit, dând la iveală trei rafturi din acelaşi lemn strălucitor.

S-a prefăcut că strâmbă din nas.

— E cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în viaţa mea! Ce lux! Ce decadenţă!

De data asta, am pufnit în hohote zgomotoase de râs. Apoi, văzând că holul cu vestiare începuse să se golească de eleve, i-am dat un ghiont în braţ.

— Hai, trăsnito. Trebuie să mergem în clasă.

— Ar trebui s-o termini cu complimentele, Parker. Mă faci să roșesc.

A trântit în vestiar cărțile care îi prisoseau, după care a închis din nou ușa. Odată treaba terminată, s-a întors spre mine.

— Probabil că suntem așteptate. Cel mai bun lucru pe care îl putem face este să-i onorăm cu prezența noastră.

— Ești o adevărată comoară, pe bune.

— *Absolument*, a răspuns ea, după care am luat-o din loc.

Cum treaba cu vestiarele fusese deja rezolvată (cu toate că nici măcar nu deschisesem dulapul meu — faptul că îmi țineam cărțile în brațe îmi dădea o oarecare senzație de confort), am profitat de restul micii noastre plimbări, pe coridorul principal al clădirii cu săli de clasă, spre prima noastră oră de curs — istoria artei — ca să o mai trag puțin de limbă pe Scout. Întrucât cel mai bine era să abordez mai întâi chestiile interesante, am început cu manevra tactică pe care o folosise Veronica la micul dejun.

— Așadar, am început eu, din moment ce nu mi-ai răspuns mai devreme, să încercăm s-o luăm de la capăt. Povestește-mi despre Michael Garcia.

— Un prieten, mi-a răspuns Scout, măturând cu privirea numerele inscripționate pe ușile din lemn ale claselor, pe când treceam prin dreptul lor. Un prieten, *atâta tot*, a adăugat ea, înainte să mai apuc eu să zic ceva. Nu ies cu tipi de la Montclare. Într-o relație, e mai mult decât suficient ca unul din cei doi să fie cu fumuri de școală particulară.

Evident, povestea nu se termina aici, dar Scout s-a oprit în fața unei uși, așa că am presupus că nu mai aveam timp de palavre. După aceea mi-a aruncat o privire.

— Tu ai un prieten la tine acasă?

Ei bine, cu alte cuvinte, nu mai aveam timp să discutăm despre *ea*. Uşa s-a deschis, înainte de a mai apuca să deschid gura — cu toate că răspunsul meu ar fi fost „nu". Un bărbat înalt şi suplu s-a ivit în pragul uşii, uitându-se la mine şi la Scout cu ochi severi.

— Domnişoara Green, a rostit el, şi domnişoara...

A ridicat din sprânceană, aşteptând un răspuns.

— Parker, am completat eu.

— Da, bine. Domnişoara Parker.

S-a dat într-o parte, ţinând uşa deschisă cu mâna.

— Poftiţi, vă rog, la locurile voastre.

Am păşit înăuntru. Aproape la fel ca şi restul clădirilor, clasa avea podele şi pereţi din piatră de calcar, aceştia din urmă fiind acoperiţi cu table albe. Erau doar vreo câteva fete în bănci când am intrat, dar, de îndată ce Scout şi cu mine am luat loc — Scout aşezându-se chiar în spatele meu — clasa a început să se umple de eleve, printre care, din nefericire, şi gaşca fiţoaselor. Veronica, Amie şi Mary Katherine s-au aşezat pe rândul de lângă noi, cu Amie în faţă, Veronica la mijloc şi Mary Katherine în spatele celor două. Aşezate fiind în ordinea asta, Veronica stătea chiar în banca din dreapta mea. Ce noroc pe capul meu...

După ce s-au ocupat toate băncile, fetele au început să îşi scoată caietele sau laptopurile din genţi. Sărisem peste laptop, gândindu-mă că şi aşa aveam destule griji, ca să mai adaug pe listă căutarea surselor de alimentare şi căderea sistemului în mijlocul orei. Drept care mi-am scos un caiet, un pix şi cartea de istorie a artei din geantă şi m-am pregătit de oră.

Bărbatul care ne întâmpinase (am bănuit că era domnul Hollis, din moment ce numele era scris cu litere cursive verzi pe tabla albă) a închis ușa și a venit în fața clasei. Arăta aproape exact cum te-ai fi așteptat să fie un profesor de școală particulară: cu chelie, cu pantaloni din catifea reiată, cămașă, un sacou tot din catifea cu bazoane din piele în coate.

Hollis s-a uitat mai întâi în jos, înspre podiumul său, ca apoi să își ridice privirea și să treacă în revistă întreaga încăpere.

— Ce altceva a fost orice artă decât o formă în care să întemnițezi pentru o clipă acel strălucitor și evaziv element care este viața însăși?

S-a întors, a scos capacul unui marker, apoi a scris pe tablă cu majuscule „WILLA CATHER", chiar sub numele lui. S-a întors din nou cu fața spre noi, tot punând și scoțând capacul markerului pe care îl ținea în mâini cu un păcănit ritmic. „Tic nervos", mi-am zis.

— Ce credeți că voia să spună domnișoara Cather cu asta? Știe cineva?

— Bueller? Bueller?[1] a șoptit o voce în spatele meu.

Am strâns din buze ca să nu pufnesc în râs de gluma făcută de Scout. Amie a ridicat mâna.

Când Hollis s-a uitat prin clasă, înainte de a o lăsa să vorbească, în speranța că ar putea să-i dea și altcuiva ocazia să o facă, am bănuit că Amie răspundea la o mulțime de întrebări.

- Domnișoară Cherry, a pus-o el să răspundă.

[1] Aluzie la filmul *Ferris Bueller's Day Off*, în care protagonistul, elev de liceu, se hotărăște să chiulească de la școală și să își petreacă ziua în oraș, respectiv în Chicago.

— Se referă la o operă de artă ce surprinde esenţa unei clipe.

Chipul lui Hollis s-a îmblânzit.

— Frumos spus, domnişoară Cherry. Altcineva?

S-a uitat de jur împrejurul clasei, până când privirile i s-au oprit asupra mea.

— Domnişoară Parker?

Am simţit un nod în stomac şi sângele a început să-mi năvălească în obraji în timp ce toţi ochii se întorceau spre mine. Nu-mi trecuse prin minte mai adineaori că voi fi pusă să răspund chiar la prima oră din prima zi de şcoală? Mă pricepeam mai mult să desenez decât să vorbesc despre artă, dar am făcut o încercare, vocea mea răsunând ciudat în liniştea care se lăsase deodată.

— Ăăă, clipele sunt nestatornice şi trecătoare, cred, şi le uităm — adică, detaliile, cum ne-am simţit în momentul respectiv. Încă mai avem în memorie întâmplările, dar amintirile nu sunt exacte. Dar o pictură sau o poezie — ele pot salva esenţa momentului respectiv. O pot surprinde, aşa cum a spus Amie. Cu detaliile. Cu sentimentele.

Clasa era cufundată în linişte în timp ce Hollis cugeta în sinea lui dacă i-am dat un răspuns bun sau dacă am bătut câmpii.

— Frumos spus, de asemenea, domnişoară Parker, a dat el verdictul, într-un final.

Nodul din stomac mi-a mai cedat un pic.

În mod aparent, după ce îşi satisfăcuse interesul în ceea ce priveşte bagajul nostru iniţial de cunoştinţe, Hollis s-a întors înapoi la tabla albă pe care a început să o umple — continuând astfel pe tot parcursul orei — cu o introducere în etapele principale ale artei occidentale. Hollis îşi iubea,

în mod evident, materia, iar vocea lui căpăta accente ascuțite când se entuziasma la maxim. Din nefericire, avea și tendința de a scuipa particulele spumoase de salivă care i se adunau în colțurile gurii.

Nu era chiar genul de spectacol pe care îți doreai să îl vezi imediat după micul dejun, dar eu, cel puțin, aveam un alt mijloc de distracție — Mary Katherine avea o metodă complicată de a-și cârlionța părul. Vreau să spun că fata avea *metodă*. Lua o șuviță, o răsucea în jurul degetului arătător, o trăgea zdravăn de capăt, după care îi dădea drumul. Apoi repeta procesul. Răsucit. Tras zdravăn. Dat drumul. Răsucit. Tras zdravăn. Dat drumul. Iar și iar, iar și iar.

Era un proces hipnotizant — atât de hipnotizant, încât aproape că am sărit ca arsă când au bătut clopotele mănăstirii cincizeci de minute mai târziu, anunțând sfârșitul orei. La auzul clopotelor, fetele au început să se împrăștie, așa că mi-am luat și eu în grabă lucrurile și am pornit-o după Scout pe holul ca o autostradă cu șase benzi, pe care fetele Sfintei Sofia umblau în mare grabă în ambele sensuri.

— Trebuie să te înveți cum să intri în val! mi-a strigat Scout acoperind vacarmul, după care a dispărut în gloata de fete.

Mi-am strâns cărțile la piept și m-am avântat și eu în mulțime.

4

Doar trei ore şi ceva mai târziu, am lăsat în urmă istoria artei, trigo şi civica, pentru a ne îndrepta din nou spre cantină.

— Ia-ţi o pungă, m-a îndemnat Scout, când am ajuns la linia de autoservire, indicându-mi o tavă cu pungi de hârtie. Mâncăm afară.

Eram vegetariană din ziua când hrănisem cu mâna mea un miel la o fermă de animale, ca, numai la câteva ore după aceea, să fiu servită cu friptură de miel, aşa că am pus mâna pe o pungă cu eticheta MENIU VEGETARIAN şi pe o sticlă cu apă, după care m-am luat după ea.

Scout a mers pe un drum sinuos, care ducea de la cantină la clădirea principală, iar în final a împins uşile duble şi a pornit-o pe trotuar. Am urmat-o, pe străzile pline de oameni care goneau în toate părţile — femei în costume business şi adidaşi, bărbaţi ronţăindu-şi sandviciurile în timp ce mergeau înapoi la birou, turişti având mâinile ocupate cu cafea Starbucks şi cu pungi de cumpărături în culori strălucitoare.

Scout și-a scos un măr din pungă, apoi mi-a făcut un semn din cap înspre josul străzii, pe partea dreaptă.

— Nu putem merge prea departe fără escortă, dar am să-ți fac turul pentru cinci dolari cât timp mâncăm.

— Nu am de gând să îți dau cinci dolari.

— Poți să mi-i datorezi, atunci, a spus ea. Merită. Așa cum ți-am spus, sunt aici de la vârsta de doisprezece ani. Deci, dacă vrei să știi adevăratele chilipiruri, adevăratele ponturi, întreabă-mă pe mine.

Nu aveam nicio îndoială că știa toate ponturile; în mod evident, fusese aici de suficient de multă vreme încât să înțeleagă procedurile aplicate la Sfânta Sofia. Dar, ținând cont de dispariția ei în miez de noapte, nu eram prea sigură că îmi va vinde „adevăratele ponturi".

Desigur, cel mai evident lucru în legătură cu Sfânta Sofia nu avea nevoie de explicații. Călugărițele care construiseră mănăstirea dăduseră lovitura pe piața imobiliară — mănăstirea era situată chiar în centrul orașului Chicago. Scout mi-a spus că se mutaseră acolo imediat după Marele Incendiu din Chicago din 1871, așa că orașul a crescut în jurul mănăstirii, care a rămas o fâșie de verdeață situată printre zgârie-nori, o oază gotică înconjurată de sticlă, oțel și beton.

Una dintre acele structuri din sticlă, oțel și beton era amplasată chiar alături.

— Chestia asta pătrățoasă este Burnham National Bank, mi-a explicat Scout, arătând înspre clădirea băncii, care părea un morman de cutii din sticlă așezate la întâmplare una peste cealaltă.

— Foarte modernă, am apreciat eu, despachetându-mi prânzul.

Am muşcat din lipie, mestecând cu poftă mugurii germinaţi şi humusul. Chiar nu era rea deloc, pentru o mâncare vegetariană.

— Arhitectura e modernă, a remarcat ea, muşcând din măr, dar banca reprezintă un Chicago de şcoală veche, de *viţă* veche.

În mod cert nu eram nici de şcoală veche, nici de viţă veche (doar dacă nu cumva părinţii mei aveau mai mulţi bani decât ştiam eu), aşa că am presupus că nu voi vizita clădirea BNB prea curând. Cu toate astea, am zis:

— E bine de ştiut.

Ne-am îndreptat spre următoarea clădire, care contrasta izbitor cu banca. Era mică, turtită, mai mult pătrată decât rotundă, genul de clădire demodată din cărămidă, ce arăta de parcă ar fi fost construită cu mâinile goale, prin anii 1940. Imediat deasupra uşii, era săpată în piatră inscripţia PORTMAN ELECTRIC CO. Clădirea avea un aer oarecum străvechi, cu toate acestea, arăta absolut nelalocul ei printre blocurile înalte, cafenelele şi buticurile din jur.

— Clădirea Companiei Electrice Portman, m-a informat ea. A fost construită în vremea programului de reabilitare New Deal din anii '30, când se încerca să se evite şomajul. E cam demodată pentru standardele arhitectonice ale Buclei, dar mie îmi place.

După o scurtă pauză, a continuat:

— Are ceva... onest în ea. Ceva adevărat.

Pe o plăcuţă din bronz de pe faţadă era scris FCS. I-am indicat-o printr-o mişcare a capului.

— Ce înseamnă FCS?

— Fundaţia de Cercetare Sterling. Se ocupă cu cercetări medicale, sau aşa ceva.

Fără să se sinchisească de angajaţii sau de personalul de pază şi securitate al Fundaţiei de Cercetare Sterling, a ţâşnit-o drept pe aleea îngustă ce separa FCS-ul de bancă. Mi-am îndesat restul de mâncare la loc în punga de hârtie şi, în momentul în care Scout mi-a semnalat că drumul era liber, am aruncat câte o privire în stânga şi-n dreapta, apoi am pornit-o cu toată viteza pe alee.

— Unde mergem? am întrebat-o când am ajuns în dreptul ei.

— Într-un loc secret, mi-a destăinuit ea, făcându-mi un semn spre capătul pasajului.

M-am uitat într-acolo, dar nu am văzut nimic altceva decât cărămida înnegrită şi nişte containere de gunoi, marca Dumpster.

— Sper că nu ai de gând să facem scufundări în tomberoane, nu-i aşa?

M-am uitat la cizmele mele miţoase şi la fusta mea curată, scurtă până la genunchi.

— Nu de alta, dar nu prea sunt îmbrăcată pentru aşa ceva.

— Ai citit *Nancy Drew*? m-a întrebat Scout pe neaşteptate.

Am clipit, încercând să prind ideea din zbor.

— Da?

— Închipuie-ţi că eşti Nancy, m-a îndemnat ea. Să zicem că facem şi noi investigaţii.

A pornit-o pe alee, călcând peste un ziar mototolit şi evitând nişte lichid scurs pe jos.

I-am arătat băltoaca.

— Investigăm chestia asta?

— Mergi înainte, mi-a ordonat ea, chicotind însă pe seama mea.

Am mers de-a lungul acelui spaţiu îngust până când am dat de-o fundătură: zidul de piatră care împrejmuia Sfânta Sofia.

M-am uitat contrariată la zid, la iarbă şi la clădirea gotică din fundal.

— Am ocolit două clădiri, doar ca să ne întoarcem la Sfânta Sofia?

— Uită-te în dreapta ta, Einstein.

M-am conformat ordinului şi am clipit de uimire, nevenindu-mi să-mi cred ochilor. Mă aşteptasem să văd alte alei, sau cărămizi, sau tomberoane. Dar nici urmă de aşa ceva. În schimb, aleea dădea într-o pajişte pătrată, cu vegetaţie bogată şi cu nişte coloane — piramide înguste din beton care străpungeau iarba, arătând precum o grădină de spini. Variau în înălţime, cam între un metru şi un metru şi jumătate, alcătuind parcă o ciudată armură din piatră.

Ne-am apropiat mai mult.

— Ce este aici?

— O grădină memorială, m-a lămurit ea. Pe vremuri, făcea parte din terenurile mănăstirii, dar municipalitatea a descoperit că, de fapt, călugăriţele nu deţineau această porţiune de teren. E vorba de tipii ăia, de acolo, a subliniat ea, arătând spre clădirea din spatele băncii. Sfânta Sofia a convenit să înalţe zidul despărţitor, iar proprietarii clădirii au fost de acord să păstreze locul ca atare, atât timp cât curatorii Sfintei Sofia nu ridică nicio pretenţie.

— Aha, am făcut eu, trecându-mi degetele uşor peste suprafaţa uneia dintre coloane.

— E o ascunzătoare grozavă, mi-a spus ea.

Zis şi făcut. Scout s-a făcut nevăzută.

Mi-a trebuit un minut întreg să o găsesc prin pădurea de coloane. Şi când am dat de ea, în mijlocul coloanelor, nu era singură.

Scout stătea băţoasă, cu buzele întredeschise, cu ochii mari cât cepele aţintiţi asupra celor doi băieţi aflaţi în faţa ei. Erau amândoi îmbrăcaţi în pantaloni din catifea reiată şi pulovere, cămăşi şi cravate — un ansamblu care bănuiam că este varianta masculină a uniformei de la şcoala particulară. Cel din dreapta era palid la faţă, avea ochi mari, căprui, iar părul negru cârlionţat îi cădea pe frunte.

Cel din stânga avea părul blond-închis şi ochi albaştri. Nu — nu chiar albaştri, ci mai degrabă o nuanţă undeva între albastru, indigo şi turcoaz, precum culoarea incredibil de strălucitoare a unui cer de primăvară. Ochii îi scăpărau pe sub părul scurt, pe sub linia severă a sprâncenelor negre şi pe sub genele lungi care i se zbăteau peste ochii aceia ciudaţi.

A ridicat din sprâncene plin de interes, dar vocea lui Scout l-a făcut să-şi întoarcă privirile spre ea. Eu, pe de altă parte, eram şi mai tulburată, şi a trebuit să mă forţez să-mi dezlipesc ochii de pe băiatul din grădină.

– Ce căutaţi aici? i-a întrebat ea, privindu-i cu suspiciune.

Băiatul cu ochi căprui a dat din umeri cu nevinovăţie.

– Voiam să mai vedem şi noi câte ceva din Chicago.

– Bănuiesc că asta vrea să însemne că nu am ratat vreo întrunire, a rostit Scout pe un ton sec. Nu aveţi ore?

— Nu a fost nicio întrunire, i-a confirmat el. Suntem în pauza de masă, la fel ca şi voi. Am ieşit doar la o mică plimbare, să ne bucurăm de această frumoasă zi de toamnă.

Mi-a aruncat o privire şi mi-a zâmbit larg.

— Presupun că eşti cea mai recentă victimă a modei de la Sfânta Sofia, nu? Eu sunt Michael Garcia.

— Lily Parker, m-am prezentat eu, zâmbind la rândul meu.

Aşadar, *acesta* era băiatul despre care vorbise Veronica. Şi, mai mult chiar, băiatul despre care Scout evitase să vorbească. După ocheadele tandre pe care i le arunca lui Scout, am prevăzut că Veronica nu avea să câştige bătălia.

— Bună, Lily Parker, mi s-a adresat Michael, după care a făcut un semn din cap către ochi albaştri. El e Jason Shepherd[1].

— În carne şi oase, a completat Jason cu un zâmbet, care i-a dat la iveală gropiţele din colţurile gurii.

Inima mea a început să bată ceva mai repede; gropiţele alea erau mortale.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Lily.

— Şi mie, am răspuns eu zâmbind, dar nu cine ştie ce.

Nu avea sens să dau toate cărţile pe faţă de la bun început.

Jason şi-a ridicat degetul mare de la mână pe la spate.

— Noi învăţăm la Montclare. E în josul drumului, ca să spunem aşa.

— Da, am auzit, am spus eu, după care m-am uitat la Scout, care îşi încrucişase braţele la piept, semnul universal valabil al scepticismului.

— Aţi ieşit doar la o mică plimbare, a repetat ea, nevrând, probabil, să lase lucrurile aşa. O mică plimbare care

---

[1] Păstor (lb. engleză).

v-a adus tocmai în grădina din vecinătatea Sfintei Sofia? Parcă nu îmi vine să cred că este o pură coincidență.

Michael și-a arcuit o sprânceană, zâmbindu-i larg.

— Asta pentru că ești mult prea suspicioasă.

Scout a hohotit.

— Am și un motiv bine întemeiat să fiu suspicioasă, Garcia.

Privirea ciocolatie a lui Michael s-a aprins și toată acea intensitate era direcționată spre fata care stătea alături de mine.

Începea să fie destul de distractiv.

— Îți *imaginezi* doar că ai un motiv bine întemeiat, a contrazis-o el. Nu e același lucru.

M-am uitat la Jason, care părea să se distreze la fel de tare ca și mine de vorbele lor aruncate în doi peri.

— Nu crezi că ar trebui să-i lăsăm singuri? Ce zici?

— Nu e o idee rea, a conchis el, încrețindu-și fruntea, ca și cum s-ar fi concentrat intens. Am putea să-i lăsăm puțin singuri, să vedem cum evoluează lucrurile.

— Este o idee demnă de tot respectul, am căzut eu de acord, dând din cap cu solemnitate. Trebuie să le lăsăm spațiu de desfășurare.

Jason mi-a făcut cu ochiul, în vreme ce Scout — neatentă la glumele noastre pe seama ei — o tot ținea pe a ei:

— Nu înțeleg de ce te cerți cu mine. Știi doar că nu ai nicio șansă.

Michael s-a apucat cu mâinile de piept, într-un gest teatral.

— Mă omori cu zile, Scout. Pe cuvânt. Am o durere în piept — o strângere de inimă.

A simulat un geamăt.

Scout şi-a dat ochii peste cap, dar zâmbetul nu-i putea ascunde tremurul nervos al buzelor.

— Cheamă un doctor.

— Ei şi tu acum, Green. Nu poate un tip să iasă afară şi să se bucure de vreme? E o zi frumoasă de toamnă în Chicago. *Mi amigo* Jason şi cu mine ne-am gândit că ar fi bine să ieşim şi să ne bucurăm de vremea frumoasă, înainte să dea zăpada.

— Încă o dată îţi spun că mă îndoiesc profund, Garcia, de faptul ca te-ar interesa vremea în vreun fel.

— OK, a admis Michael, ridicând mâinile în aer, să presupunem că ai dreptate. Să zicem, ipotetic vorbind, că nu o coincidenţă ne-a purtat paşii chiar lângă Sfânta Sofia. Să presupunem că am avut un interes personal să sărim peste masa de prânz şi să ne facem apariţia pe teritoriul vostru.

Scout şi-a dat ochii peste cap şi a ridicat un deget în aer.

— Oh, mai pe scurt. N-am timp acum.

— Ar trebui să îţi faci timp.

— Hei, ora unsprezece, a şoptit Jason.

Scout a pufnit într-un râs zgomotos la remarca lui Michael.

— Mă amuză faptul că te crezi atât de important încât să...

— *Ora unsprezece*, a şoptit Jason din nou, de data asta pe un ton înverşunat.

Scout şi Michael au amuţit subit, uitându-se amândoi în direcţia indicată de Jason. Am încercat să rezist pornirii de a

privi și eu în aceeași direcție, ceea ce ne-ar fi făcut pe toți să ne dăm în vileag, dar nu m-am putut abține.

Am așteptat câteva secunde, apoi am aruncat pe furiș o privire peste umăr. Printr-o deschizătură aflată între stâlpi se vedea strada din spatele nostru, cea paralelă cu Erie, dar care trecea prin spatele Sfintei Sofia. O fată subțirică în jeanși și un hanorac strâns pe corp, cu gluga trasă pe cap, stătea pe trotuar, cu mâinile înfundate în buzunare.

– Cine e? am șoptit eu.

– Nu cine e — de ce e aici? a întrebat Jason și gropițele i-au dispărut în timp ce privea fata insistent.

Nu i se vedea fața, dar avea părul blond — cârlionții îi ieșeau de sub glugă, răsfirându-i-se pe umeri. Veronica era singura blondă din Chicago pe care o cunoșteam, dar nu putea fi ea. Cred că nici moartă nu s-ar fi lăsat surprinsă în jeanși și hanorac cu glugă, mai ales într-o zi în care nu purta uniformă. Pe deasupra, fata asta avea ceva diferit în ea. Ceva tulburător. Ceva *nelalocul* său. Stătea prea nemișcată, de parcă ar fi înghețat în timp ce orașul fremăta în jurul ei.

– O caută cu lumânarea? a întrebat Michael.

Vocea lui joasă abia dacă era ceva mai mult decât o șoaptă și trăda o notă de îngrijorare. De parcă, fie că o căuta sau nu cu lumânarea, se aștepta la așa ceva.

– În miezul zilei? a șoptit Scout. Și aici? E la câteva străzi distanță de cea mai apropiată enclavă. De enclava *ei*.

– Ce-i aia o enclavă? am întrebat eu cu glas scăzut.

Nu chiar atât de încet încât să nu mă audă, dar m-au ignorat, oricum.

Jason a clătinat din cap.

— E prea departe de a ei şi mult prea aproape de a noastră.

În răstimpul cât m-am uitat la Jason şi apoi mi-am întors din nou privirea spre fată, aceasta din urmă dispăruse. Trotuarul era gol, de parcă fata nici n-ar fi fost acolo vreodată.

Mi-am tot plimbat privirile de la Scout la Michael şi la Jason.

— Mă lămureşte şi pe mine cineva?

Începusem să cred că era inutil să pun întrebări — tot aşa cum la fel de inutilă fusese încercarea mea de-a o face pe Scout să îmi mărturisească unde fusese seara trecută — dar nu mă puteam abţine să nu le pun.

Scout a oftat.

— Trebuia să fie un tur. Nu un instructaj. Sunt frântă de oboseală.

— Cu toţii suntem obosiţi, a accentuat Michael. A fost o vară lungă.

— O vară lungă pentru ce?

— S-ar putea spune că facem parte dintr-un grup care prestează servicii în folosul comunităţii.

Mi-a trebuit un minut să realizez că fusesem din nou inclusă în conversaţie. Dar răspunsul nu era deloc satisfăcător — sau informativ. Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Servicii în folosul comunităţii? Cum ar fi strângerea gunoaielor?

— Nu e rea deloc analogia, a apreciat Jason, cu ochii aţintiţi tot asupra locului unde stătuse fata.

— Şi să înţeleg că era vorba despre o persoană care aruncă gunoaie în locuri publice? am insistat eu, arătând cu degetul mare în aceeaşi direcţie.

— Într-un fel, da, aşa era, a confirmat Scout, după care m-a tras de mânecă. Hai, gata pe ziua de azi cu amintirile dragi şi cu teoriile conspiraţiei. Trebuie să ne întoarcem la ore. Distracţie plăcută la şcoală!

— La MA este întotdeauna distractiv, a apreciat Jason. Baftă la Sfânta Sofia.

Am clătinat din cap în vreme ce Scout mă trăgea afară din grădină, dar am riscat să arunc o privire înapoi spre Michael şi Jason. Stăteau umăr la umăr (Michael era cu vreo câţiva centimetri mai înalt), amândoi cu privirile aţintite asupra noastră în timp ce noi mergeam înapoi la şcoală.

— Am atâtea întrebări, că nici nu ştiu de unde să încep, am declarat eu când am ieşit din raza lor vizuală, mergând grăbit pe alee. Dar hai să începem cu partea plăcută, cu bârfele savuroase. Spui că nu eşti prietenă cu el, dar Michael, în mod evident, dă semne că simte ceva pentru tine.

Scout a scos un hohot de râs puţin cam prea forţat ca să fie adevărat.

— Nu am *spus* doar că nu ieşim împreună. Noi, *de fapt*, nu ieşim împreună. Este o chestiune obiectivă, empirică şi testabilă. Nu ies cu tipi de la MA.

— Aha, am făcut eu.

Deşi nu mă îndoiam că se conforma acestei reguli, în afirmaţia ei se ascundea ceva mai mult, în legătura ei cu Michael se ascundea ceva mai mult decât era ea dispusă să-mi dezvăluie. Dar puteam să scot tot adevărul de la ea mai târziu.

— Şi cum e cu implicarea ta în folosul comunităţii?

— Cum ai auzit — strângem gunoaie.

— Mda, te cred pe cuvânt şi de data asta.

Acesta a fost ultimul schimb de cuvinte înainte de a ne strecura pe aleea dintre cele două clădiri, ca să ne întoarcem înapoi pe trotuar şi, în final, să ne reîntoarcem la Sfânta Sofia. Chiar la ţanc, aş putea spune, deoarece clopotele de deasupra turnului din stânga au început să bată tocmai pe când ajungeam la scările de la intrarea principală. Convinsă fiind că trebuie să ne grăbim, aproape că am dat peste Scout în momentul în care ea s-a oprit brusc în faţa uşii.

— Ştiu că nu îţi pot satisface curiozitatea, mi-a mărturisit ea, dar va trebui să ai încredere în mine şi în această privinţă.

Am ridicat din sprânceană.

— Va veni oare o zi când vei avea şi tu încredere în mine?

Lui Scout i-a picat faţa.

— Cinstit vorbind, Lil, sper să nu se ajungă la asta.

Absolut memorabile aceste ultime cuvinte.

Mai aveam încă trei ore de parcurs — literatură engleză, chimie şi istoria Europei — înainte de a-mi termina prima zi de cursuri la Sfânta Sofia. Poate că fusese bine că nu prea avusesem poftă de mâncare la prânz, deoarece, ascultându-i pe profesori vorbind cu glas monoton despre energia cinetică, *Beowulf* şi Thomas d'Aquino, cu stomacul plin, cu siguranţă mi-ar fi indus o stare de letargie. Aşa, pe stomacul gol, totul fusese destul de sec.

Ciudat, nu-i aşa? Îmi plăceau faptele, informaţiile, articolele picante din reviste. Dar cu trei ore efective de cursuri legate unul de celălalt, învăţatul devenise puţin cam plicticos.

În ciuda problemei cu deficitul de atenție, am trecut cu bine de prima mea zi de cursuri, rămânând față în față cu o mulțime de întrebări fără răspunsuri despre colega mea de apartament și prietenii ei, cu două ore încheiate de teme și o foame de lup.

Și fiindcă a venit vorba de foame, masa de seară a fost destul de asemănătoare cu micul dejun — cu graba de a ajunge în primul eșalon, astfel încât Scout și cu mine să nu ne alegem cu „orez mocirlos", care se pare că era o combinație de orez cu tot ceea ce nu se mâncase la prânz. Apreciam politica de reciclare a școlii, dar „orezul mocirlos" era un pic cam prea verde pentru mine. Nu mă refer aici la sensul ecologic aici, ci la cel literal — în el erau niște bucăți verzi pe care nu am reușit să le identific.

Pe de altă parte, îți reamintea, în mod categoric, că trebuie să fii punctual la masă.

Din moment ce am fost punctuale și era prima zi oficială de școală, gastronomii zâmbăreți ne-au oferit un amestec de preparate culinare preferate în Chicago: hotdogi în stil Chicago, pizza cu crustă groasă și înaltă pe margini, sandviciuri italienești cu carne de vită și o prăjitură cu brânză dintr-un local numit Eli's.

După ce ne-am luat mâncarea și ne-am așezat la masă, m-am concentrat asupra delicatesei mele din Chicago — o felie de pizza cu roșii și cașcaval din belșug — așa că nu era cazul să o mai bat la cap pe Scout în privința întâlnirii pe care o avusesem cu băieții sau a grupului ei care presta „servicii în folosul comunității" sau a escapadei ei nocturne.

Veronica și acolitele ei n-au intrat în vorbă cu noi, ceea ce ne-ar fi stricat atmosfera plăcută în care mâncam pizza

dintr-o tavă de plastic, dar asta nu le-a împiedicat să ne arunce priviri dispreţuitoare din celălalt capăt al cantinei, în cea mai mare parte a orei alocate pentru masă.

— De ce atâta ranchiună? am întrebat-o pe Scout şi mi-am înfipt furculiţa într-o bucată de pizza, caşcavalul întinzându-se din farfurie până la gură.

Scout a aruncat şi ea o privire pe furiş la masa *fetelor drăguţe*, după care a ridicat din umeri.

— Veronica şi cu mine suntem aici, amândouă, de când aveam doisprezece ani. Am început şcoala în aceeaşi zi. Dar ea, nu ştiu ce să zic, a devenit părtinitoare? A hotărât că, în calitate de regină a găştii fiţoaselor, trebuie să aibă duşmani.

— Matură gândire, am comentat eu.

— Nu că mi-ar păsa, a continuat Scout. De obicei, ea stă la cantină în partea ei şi eu stau într-a mea.

— Cu excepţia faptului când este în apartamentul tău, punând ţara la cale cu Amie, am subliniat eu.

— Aşa e.

— Şi de ce aici? am mai întrebat-o eu. De ce te-au adus părinţii tăi tocmai aici?

— Sunt din Chicago, mi-a răspuns ea. Născută şi crescută aici. Părinţii mei au fost odrasle de acţionari — stră-străbunicul meu a inventat o morişcă pentru circuitele electrice şi părinţii mei s-au ales cu banii după moartea lui. O generaţie mai târziu şi părinţii mei s-au trezit cu un trai destul de dulce.

— Şi au optat pentru internat? m-am mirat eu cu glas tare.

A făcut o pauză contemplativă şi a rupt o bucată din chifla pe care o ţinea în mână.

— Nu că nu m-ar iubi. Cred doar că nu erau pe de-a-ntregul siguri ce să *facă* cu mine. Şi ei au crescut prin internate — când bunicii mei au pus mâna pe bani, şi-au făcut prieteni cu dare de mână. Credeau că internatul era cel mai bun lucru pe care îl puteau oferi copiilor lor, aşa că i-au trimis acolo pe părinţii mei, şi părinţii mei, la rândul lor, m-au trimis pe mine. Oricum, ei au programul lor — ba Monte Carlo, ba Palm Beach et cetera, et cetera. Datorită internatului pot călători în voie, pot face faţă obligaţiilor sociale, ca atare.

Nu-mi puteam imagina o viaţă separată de familia mea — cel puţin, nu înainte de vacanţa sabatică.

— Şi... nu e greu? am întrebat-o.

Scout a clipit la auzul întrebării mele.

— Sunt pe picioarele mele de multă vreme. Acum, că am ajuns până aici, este aşa cum *este*, înţelegi?

Nu înţelegeam, de fapt, dar am dat din cap aprobator.

— Vreau să spun că, înainte de Sfânta Sofia, am fost la o şcoală primară particulară şi am avut o bonă cu care stăteam de vorbă mai des decât cu părinţii mei. Am fost, cred, genul de copil cu părinţi bogaţi şi cu cheia de gât. Tu eşti apropiată de părinţii tăi?

Am dat din cap şi a trebuit să mă lupt cu neaşteptatul val de lacrimi care m-a năpădit odată cu senzaţia bruscă de singurătate. De abandonare. Ochii mă usturau, încă mă mai luptam cu lacrimile şi trăiam senzaţia aceea dinaintea ruperii zăgazului de lacrimi.

— Da, am bâiguit eu încercând să nu plâng.

— Îmi pare rău, a spus Scout.

Vocea ei era caldă, calmă şi plină de compasiune.

Am ridicat din umeri.

— Ştiam de ceva vreme că urmau să plece. Uneori mă simţeam bine, alteori eram extrem de supărată.

Am dat din umeri.

— Probabil că n-ar trebui să mă roadă prea tare chestia asta. Adică nu e ca şi cum ar fi plecat în Germania ca să scape de mine sau mai ştiu eu ce, dar tot doare. Încă mă mai simt ca şi cum aş fi fost abandonată aici.

— Ei bine, a spus Scout ridicându-şi cana cu apă, în cazul ăsta, ar fi cel mai bine să mulţumeşti stelei tale norocoase că m-ai găsit pe mine. Deoarece voi sta lipită de tine ca timbrul de scrisoare. Sunt o prietenă de care cu greu poţi să te dezbari, Parker.

Am zâmbit, cu toată melancolia care mă cuprinsese, şi mi-am ridicat şi eu cana.

— Pentru noile prietenii, am toastat eu, după care ne-am ciocnit cănile.

Odată cina terminată, ne-am întors în camerele noastre să ne spălăm şi să ne punem în genţi cărţile şi rechizitele pentru orele de studiu. De asemenea, m-am descotorosit de colanţi şi mi-am schimbat cizmele fabuloase — dar surprinzător de incomode — cu o pereche de papuci, mult mai confortabili. Mobilul meu a început să vibreze tocmai când îmi puneam piciorul stâng în cel de-al doilea papuc cu talpă groasă, de culoare verde-smarald. L-am scos din geantă, am verificat ID-ul apelantului şi am zâmbit.

— Ce mai e nou prin Germania? am întrebat eu după ce am deschis telefonul şi l-am pus la ureche.

— Nimic, deocamdată, mi-a răspuns tatăl meu.

Vocea lui, răzbătând prin patru mii de mile de cabluri de transmisie, căpătase un timbru metalic.

E târziu aici. Cum a fost la şcoală?

Ca la şcoală, i-am confirmat eu.

Apăsarea din piept mi-a mai cedat la auzul vocii tatălui meu. M-am aşezat pe marginea patului picior peste picior.

După cum se pare, liceul e liceu cam pe oriunde te-ai duce.

Exceptând uniformele? m-a chestionat el.

Am zâmbit.

Exceptând uniformele. Cum a fost prima voastră zi de sabat sau cum i-o fi spunând?

Destul de anostă. Mama şi cu mine am avut o întrevedere cu persoanele care ne finanţează cercetarea. O mulţime de reguli de bază, protocoale de cercetare şi aşa mai departe.

Îi simţeam, în mod efectiv, plictiseala din glas. Tatăl meu nu era adeptul detaliilor administrative sau al planificărilor. Era un tip care vedea lucrurile în perspectivă, un gânditor, un profesor. Mama însă era cea organizată. Probabil că lua notiţe la şedinţe.

Sunt convinsă că situaţia se va îmbunătăţi, tati. Probabil că vor să se asigure că nu risipesc de pomană milioane de dolari pentru cercetare, dându-i pe mâna vreunor americani trăsniţi.

Cum? a vociferat el. Nu suntem chiar atât de trăsniţi, a continuat el, cu o voce groasă, imitând, probabil, vreo celebritate ajunsă de mult oale şi ulcele.

Tatăl meu îşi imagina despre el însuşi că ar fi un comediant destul de bun.

Avea ceva imaginaţie, nu glumă.

— Sigur, tati.

S-a auzit o bătaie în uşă. Mi-am ridicat privirea în timp ce Scout intra în cameră.

— Uite ce e, trebuie să fug în sala de studiu individual. Salut-o pe mami din partea mea şi urează-i succes cu actuala cercetare, ştii tu.

— Noapte bună, Lils. Ai grijă de tine.

— Sigur, tati. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

Am închis telefonul şi l-am pus la loc în geantă. Scout şi-a arcuit sprâncenele întrebător.

— Părinţii mei sunt bine mersi în Germania, i-am raportat eu.

— Îmi pare bine. Hai să ne revanşăm pentru investiţia făcută de ei cu vreo două ore de teme.

Invitaţia nu era tocmai atrăgătoare, dar nu se punea problema că am fi avut de ales. Orele de studiu individual erau obligatorii, la urma urmelor.

Acestea se desfăşurau în Sala mare, încăperea imensă cu toate mesele acelea unde dădusem pentru prima dată cu ochii de armata ecosez. Prezenţa era sută la sută în seara aceea, aproape două sute de fete în fuste ecosez bleumarin aşezate în jurul a vreo cincizeci şi ceva de mese pentru patru persoane. Am traversat printre rânduri, îndreptându-ne spre două locuri libere din partea centrală, de unde puteam vedea cum nu se poate mai bine intrările şi ieşirile a tot ce mişca în Sfânta Sofia. Totodată, dădeam ocazia şi armatei ecosez să fie cu ochii pe noi, şi chiar au fost, fiindcă lipăitul papucilor mei pe podeaua din calcar le-a atras tuturor atenţia.

Le-a atras atenția inclusiv celor două femei cu chipuri severe, cu pantofi negri cu tălpi groase și ochelari cu rame masive. Siluetele lor pătrățoase erau înveșmântate în fuste și pulovere negre. Patrulau în perimetrul camerei cu clipboarduri în mâini.

– Cine sunt ele? am șoptit eu, în timp ce ne așezam una în fața celeilalte.

Scout și-a ridicat privirea în timp ce își scotea cărțile și caietele din geantă.

Femeile-dragon. Dau stingerea, ne supraveghează când studiem și, în general, se asigură că nu se întâmplă nimic distractiv câtă vreme sunt în post.

Grozav, am apreciat eu, deschizându-mi cartea de trigo. Și eu urăsc la fel de mult distracția.

Îmi închipuiam eu, a susținut Scout, fără să își mai ridice privirea și scriind ceva în grabă pe caiet. Se vede pe fața ta.

Una dintre femeile-dragon, care rătăcea de colo-colo, a trecut pe lângă masa noastră, privind pe deasupra ochelarilor cu o sprânceană ridicată dezaprobator la șoaptele noastre. Am schițat din buze un „Îmi pare rău”, dar ea a tot mâzgălit ceva pe clipboard, înainte de a se îndepărta de noi.

Scout și-a reprimat un zâmbet.

Te rog să nu mai deranjezi întreaga școală, Parker, pentru numele lui Dumnezeu!

Am scos limba la ea, dar m-am apucat de teme.

După vreo oră de lucru, ea s-a întins să-și dezmorțească oasele, stând pe scaun, apoi și-a sprijinit bărbia în palmă.

M-am plictisit.

M-am frecat la ochi, fiindcă scrisul mărunt de tipar din cartea de istorie a Europei începuse să îmi danseze prin faţa ochilor.

— Vrei să fac o scamatorie?

— Poţi să faci vreo scamatorie?

— Ei, nu *încă*. Dar sunt cărţi peste tot pe aici, am subliniat eu. Trebuie să fie un manual de instrucţiuni pentru aşa ceva pe rafturile astea.

Fata care stătea lângă mine la masă şi-a dres glasul, stând cu nasul băgat în cărţile din faţa ei.

— Eu chiar încerc să fac ceva treabă aici, domnişoarelor. Duceţi-vă în altă parte să vă jucaţi de-a *Fetele Gilmore*.

Fata era drăguţă, genul de fotomodel — în sensul franţuzesc, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Păr lung, ochi mari, buze mari — şi făcea destul de bine pe iritata, arcuindu-şi o sprânceană perfectă deasupra ochilor căprui.

— Collette, Collette, a admonestat-o Scout, îndreptând vârful creionului spre fată, apoi spre mine. Nu mai face pe autoritara. Noua noastră prietenă, Parker, aici de faţă, o să creadă că faci parte din gaşca fiţoaselor.

Collette a strâmbat din nas, după care mi-a aruncat o privire piezişă.

— Asta s-o crezi tu, Green. Presupun că tu eşti Parker, nu?

— Aşa eram ultima oară când am verificat.

— Atunci nu mă face să îţi acord mai mult credit decât meriţi, Parker. Unele dintre noi chiar privesc studiul la modul cel mai serios. Dacă nu promovez cu note bune la anul, s-ar putea să nu mai ajung la Yale. Şi dacă nu ajung la Yale,

voi intra într-o depresie de proporţii monumentale. Aşa că tu şi prietena ta mergeţi să faceţi pe deşteptele în altă parte, bine?

Punctase cuvântul „bine” cu o zvâcnire a capului, după care se întorsese la cărţile ei.

— E deşteaptă, într-adevăr, i-a luat apărarea Scout. Din păcate, asta nu prea are mare influenţă asupra personalităţii ei.

Collette a întors o foaie din cartea ei.

Încă mai sunt pe aici.

— *Fetele Gilmore*, a repetat Scout, pufnind apoi cu sarcasm.

Cum aparent îşi terminase temele, s-a uitat cu atenţie de jur împrejur, după care şi-a scos din geantă o carte cu benzi desenate. A făcut o pauză, ca să se asigure că nu era în pericol să fie surprinsă, după care şi-a făcut cartea sandvici între paginile manualului de trigo.

Am ridicat din sprânceană la această mişcare, dar ea a dat veselă din umeri şi s-a întors la rezolvarea problemelor de trigo, citind, din când în când, pe furiş, o pagină-două din benzile desenate, dar dând impresia că se gândeşte profund la rezolvarea vreunei probleme.

Trăsnito, am bodogănit-o eu, zâmbind.

După ce ne-am petrecut cele două ore de studiu individual obligatoriu în Sala mare — fără să studiem deloc, bineînţeles, dar măcar am făcut act de prezenţă acolo — ne-am întors în apartament ca să profităm de ultima noastră oră liberă înainte ca soarele să apună oficial după prima mea zi în chip de elevă a Sfintei Sofia. Apartamentul era gol, adică gaşca fiţoaselor nu era acolo. În schimb, uşa lui Lesley era închisă şi pe

sub uşă răzbătea o geană de lumină. I-am dat un ghiont lui Scout în timp ce ne îndreptam spre camera ei. Ea s-a uitat în direcţia pe care i-o indicasem cu capul, apoi mi-a răspuns tot printr-un semn din cap.

— Violoncelul a dispărut, a constatat ea, arătând spre colţul pustiu al camerei comune, unde fusese parcat violoncelul în ziua sosirii mele.

Dintr-odată, în apartament s-a auzit o muzică răsunând cu ecou. Zdrăngănitul notelor joase ale concertului pentru violoncel de Bach se revărsa în cascadă din camera lui Lesley. Cânta frumos şi, câtă vreme şi-a plimbat arcuşul pe coarde, Scout şi cu mine am rămas locului în camera comună, în linişte deplină, pătrunse de respect, cu privirile aţintite spre uşa închisă din faţa noastră.

După vreo câteva minute, muzica s-a oprit, înlocuită fiind de un târşâit de picioare de cealaltă parte a uşii. Fără niciun preambul, uşa s-a deschis. O blondă ne privea printre gene din prag. Era îmbrăcată simplu, într-un tricou mulat pe corp, o fustă evazată din bumbac şi balerini cu baretă Mary Janes. Avea părul scurt, de un blond spălăcit, şi breton.

— Bună, Lesley, a salutat-o Scout, ridicând degetul mare de la mâna dreaptă spre mine. Ea e Lily. Fata cea nouă.

Lesley m-a privit clipind din ochii ei mari şi albaştri.

— Bună, a spus ea, după care s-a răsucit pe un călcâi, a intrat înapoi în cameră şi a închis uşa după ea.

— Şi aceasta a fost Lesley, a conchis Scout, descuind uşa de la camera ei şi aprinzând lumina.

Am intrat după ea, închizând uşa în urma noastră.

— Lesley nu e prea vorbăreaţă de felul ei.

Scout a confirmat cu o înclinare a capului şi s-a aşezat pe pat picior peste picior.

De data asta, Barnaby a fost chiar vorbăreaţă. Întotdeauna a fost o tăcută. Să aibă în ea vreun soi de vână de savant? E al naibii de bună la violoncel.

Mi s-a făcut pielea de găină, am fost eu de acord. Cântecul acela e de-a dreptul obsedant.

Scout a dat din nou din cap. Tocmai îşi trăgea o pernă în poală când i-a sunat mobilul. S-a întins după el, l-a luat de la locul lui, de pe raft, şi l-a deschis.

Când? a întrebat ea după un moment de linişte, întorcându-se cu spatele la mine şi cu telefonul lipit de ureche.

Aparent nemulţumită de răspunsul primit, a mormăit o înjurătură, după care a oftat cu disperare.

Trebuia să fi ştiut că puneau ceva la cale în momentul când am văzut-o pe ea.

Bănuiam că „ea" era blonda pe care o văzusem pe stradă în pauza de masă.

A urmat o altă pauză, în timp ce Scout asculta vocea de la celălalt capăt al firului. În liniştea din cameră, distingeam vocea, dar nu puteam înţelege cuvintele. Tonul era grav, aşa că am presupus că apelantul era băiat. Michael Garcia, poate?

OK, a convenit ea. Aşa o să fac.

A închis telefonul furioasă şi a făcut o pauză înainte de a-mi arunca o privire.

E vremea s-o iei din loc?

Scout a aprobat din cap. Şi, de data asta, avea o privire încordată. Nu mi-a trăsnit prin minte atunci că încordarea trăda spaimă.

În inima mea a vibrat spiritul de solidaritate.

— Ai nevoie de întăriri? De cineva care să te ajute la strânsul gunoaielor?

Scout a zâmbit, ochii luminându-i-se puţin.

— Drept să-ţi spun, chiar mi-ar plăcea. Dar serviciile în folosul comunităţii nu sunt încă pregătite pentru tine, Parker.

Şi-a înşfăcat jacheta şi geanta cu cap de mort, după care am ieşit amândouă din cameră. Scout se ducea la un rendez-vous secret; eu, una, nu prea eram sigură încotro mă îndreptam.

— Nu mă aştepta, a spus ea făcându-mi cu ochiul, apoi a deschis uşa şi a ieşit pe hol.

„Nu te baza pe asta", mi-am zis în sinea mea. Hotărârea mea era deja luată. De data asta, nu aveam de gând s-o mai las să-mi mormăie tot felul de scuze ca să se fofileze într-o excursie nocturnă — cel puţin nu solo.

De data asta, mergeam şi eu.

A închis uşa după ea. Eu am întredeschis-o şi am privit-o cum se strecoară de-a lungul coridorului.

— A sosit vremea să mă joc de-a Nancy Drew, am murmurat eu, apoi mi-am scos papucii zgomotoşi din picioare, i-am luat în mână şi am început s-o urmăresc.

5

Tocmai dispărea după colț când am închis ușa care dădea în camera comună. Coridorul era pustiu și cufundat în liniște, cu excepția zgomotului făcut de pașii ei; podelele și pereții străluceau în lumina aurie a becurilor din aplice.

Scout s-a îndreptat spre scări, pe care le-a coborât tropăind. Am stat ascunsă până când am fost sigură că nu putea să mă vadă în timp ce cobora al doilea șir de trepte în spirală, apoi m-am luat după ea. Când a ajuns la primul etaj, a traversat Sala mare, unde, chiar și după orele obligatorii de studiu, încă mai erau câteva adolescente ambițioase. Din nefericire, culoarul dintre mese era drept și gol, și, dacă Scout întorcea capul, ieșeam de sub acoperire.

Am tras adânc aer în piept și am început să merg. Am ajuns până la jumătatea drumului fără vreun incident, când, pe neașteptate, Scout s-a oprit. M-am trântit pe cel mai apropiat scaun și m-am aplecat, prefăcându-mă că îmi potrivesc

papucul. Când s-a întors din nou cu spatele şi a continuat să traverseze încăperea, m-am ridicat în picioare, apoi m-am repezit să mă strecor printre uşile duble înainte ca acestea să se închidă după ea.

Am reuşit să mă strecor printre ele ca prin urechile acului, apoi m-am lipit de peretele coridorului, care ducea spre cupola clădirii principale. Am tras cu ochiul după colţ; Scout traversa în grabă labirintul gravat în dalele de piatră. Îmi muşcam buzele în vreme ce luam în calcul posibilele căi de acţiune. Scena aceasta din joaca de-a Nancy Drew era cu dus şi-ntors — încăperea era uriaşă şi pustie, cel puţin în mijloc, aşa că nu existau prea multe locuri unde să te poţi ascunde.

Rămasă fără acoperire, m-am gândit că voi fi nevoită să o aştept să iasă. Am urmărit-o cu privirea: a traversat labirintul, a trecut în coridorul de vizavi şi s-a oprit în faţa unei uşi. S-a uitat în jur, probabil să vadă dacă e singură (cu toţii mai greşim, uneori), apoi şi-a scos de la gât cheia legată cu fundă şi a descuiat-o.

Clicul butucului a răsunat cu ecou în încăpere. A tresărit la auzul zgomotului, dar a pus o mână pe clanţă, s-a mai uitat pentru ultima oară în jur şi dusă a fost. După ce s-a făcut nevăzută, am luat-o la fugă de-a curmezişul labirintului, până în celălalt capăt al încăperii, apoi mi-am lipit urechea de uşa pe care Scout o închisese după ea. După ce zgomotul paşilor ei s-a stins, am răsucit mânerul rotund şi am constatat că uşa rămăsese descuiată. Cu inima bubuindu-mi în piept ca o tobă — am deschis-o încet.

Era un alt coridor.

Am dat în sfârşit afară aerul din piept.

Un coridor care nu te stresa prea tare. La drept vorbind, urmărirea devenea cam repetitivă. Încăpere. Coridor. Încăpere. Coridor. Dar mi-am reamintit că aveam un ţel mai înalt — să o spionez pe fata care mă adoptase în chip de cea mai bună prietenă a ei.

OK, dacă e s-o luăm aşa, nu părea deloc a fi un ţel prea nobil.

Morală sau nu, treaba la care mă angajasem trebuia dusă până la capăt. Am intrat şi am închis uşa după mine. Nu o vedeam pe Scout, dar i-am urmărit cu privirea umbra alungită, care se retrăgea după colţ pe măsură ce ea înainta prin coridor. Am urmat-o pe coridor, apoi am coborât un alt şir de trepte, care duceau, cred, la subsol, cu toate că nu arăta prea diferit faţă de primul etaj. Acelaşi tip de piatră, aceleaşi lumini aurii şi aceleaşi aplice metalice. Tavanul era diferit, totuşi. În locul boltelor şi cupolelor de la primul etaj, tavanul, nu atât de înalt aici, era mai plat şi acoperit cu plăci decorative din ipsos. Cam multă osteneală, totuşi, pentru un subsol.

Scările dădeau în alt coridor. M-am luat după zgomotul paşilor ei, dar nu am mai înaintat decât vreun metru sau doi până când am auzit un alt sunet — zăngănitul şi hârâitul metalului pe metal. Am încremenit şi am simţit cum mi se pune un nod în gât de spaimă. Am înghiţit în sec. Voiam să o strig, să îi strig numele în gura mare, dar nu eram în stare să scot nici un sunet din cauza senzaţiei de sufocare. M-am silit din răsputeri să mai fac un pas înainte, apoi un altul, aproape sărind ca arsă la scrâşnetul metalic care a reverberat iarăşi în ecou pe coridor, îngheţându-mi sângele în vine.

„Of, la naiba", mi-am zis în sinea mea, sforţându-mă să-mi recapăt suflul.

— Scout? am strigat eu. Eşti OK?

Cum nu am primit niciun răspuns, am luat-o pe după colţ. Coridorul se termina brusc cu o uşă metalică... dar ea nu se vedea pe nicăieri.

— Fir-ar să fie! am bodogănit eu.

M-am uitat în jur şi nu am văzut nimic care să-mi fie de folos la ceva, aşa că m-am apropiat de uşă să o examinez mai îndeaproape.

Era giganto-enormă, dacă se poate spune aşa. Avea cel puţin doi metri şi jumătate înălţime şi o arcadă şi era încadrată cu nituri şi balamale din alamă. În mijlocul ei se afla un volant uriaş, iar sub acesta era o bară transversală din oţel masiv, groasă de vreo zece-cincisprezece centimetri, care asigura uşa. Acum era deblocată. Asta explica sunetul metalic pe care îl auzisem mai devreme.

Nu eram sigură că vreau să ştiu ce se ascundea după această uşă, care bara accesul în Sfânta Sofia, dar Scout era acolo. Nu ne cunoşteam noi de multă vreme, şi nici nu eram la curent cu toate întâlnirile ei cu grupul care presta servicii în folosul comunităţii, dar nu-mi mirosea deloc a bine... şi puteam, cel puţin, să-i ofer o mână de ajutor noii mele colege de apartament.

Şi la urma urmelor, ce aveau să-mi facă — să mă dea afară în brânci?

— Sagamore, sosesc! mi-am şoptit eu în barbă şi am pus mâinile pe volant.

Am tras de el, dar uşa nu a cedat. Am răsucit volantul, întâi în direcţia acelor de ceasornic, apoi invers, dar manevrele mele nu au avut niciun efect — cel puţin, nu de partea această a uşii.

Mi-am mijit ochii să cercetez mai bine uşa de sus până jos, căutând o altă metodă de a o descuia — o broască, un cod numeric, orice ar fi putut să o deschidă şi să-mi permită să intru.

Dar nu era nimic din toate acestea. Până aici mi-a fost cu misiunea mea de salvare.

Mi-am cântărit opţiunile.

Unu: puteam să mă întorc înapoi pe scări, să mă bag sub plapumă şi să uit că cea mai bună prietenă a mea, pe care mi-o făcusem de curând, se afla undeva în spatele unei uşi enorme încuiate, într-o veche mănăstire din centrul oraşului.

Doi: puteam să aştept să se întoarcă şi s-o ajut apoi în vreun fel.

Mi-am muşcat buzele preţ de o clipă, uitându-mă înapoi la coridorul pe care venisem aici, drumul meu spre siguranţă. Dar eram aici, *acum*, şi ea era înăuntru, acolo, trecând prin Dumnezeu ştie ce necazuri.

Aşa că m-am aşezat pe podea şi mi-am pus bărbia pe genunchi, pregătită să o aştept.

Nu ştiu când am adormit, dar am tresărit din somn la zgomotul făcut de paşii de dincolo de uşă. Am sărit în picioare, ţinând în mâini papucii pe care mi-i scosesem mai devreme — singura mea armă. Cum stăteam cu faţa spre uşă, cu două bucăţi de cauciuc spongios în chip de scut, mi-a trăsnit

prin minte că de cealaltă parte a uşii s-ar putea să fie un străin, şi nu Scout.

Strângeam bine papucii, iar inima îmi bătea nebuneşte, mai-mai să-mi spargă pieptul. Dintr-odată, volantul a început să se rotească în sensul acelor de ceasornic cu un scrâşnet metalic, semn că cineva căuta să intre în subsolul mănăstirii. Câteva secunde mai târziu, uşa a început să se deschidă foarte încet, sute de kilograme de metal rotindu-se spre mine.

— Nu te apropia! am strigat eu. Sunt înarmată.

Vocea lui Scout a răsunat de cealaltă parte a uşii.

— Nu folosi arma! Şi dă-te la o parte din drum!

Nu era greu să mă supun ordinului ei, deoarece trăsesem o cacealma. M-am dat deoparte, şi îndată ce uşa s-a deschis suficient de mult cât să te strecori prin ea, ea a ieşit afară, cu pieptul tresăltându-i în ritmul respiraţiei sacadate şi greoaie.

A tras o înjurătură pe înfundate, apoi şi-a apăsat palmele pe uşă.

— Am să te muştruluiesc imediat pentru faptul că m-ai urmărit, dar, între timp, *ajută-mă să închid chestia asta*!

Deşi în cap mi se învârtejeau tot felul de idei referitoare la ce anume lăsase Scout de cealaltă parte a uşii, m-am dus în dreptul ei. Folosindu-ne de ambele mâini, cu braţele şi picioarele răsfirate, am împins-o până am închis-o. Uşa era pe atât de grea pe cât era de înaltă, şi mă întrebam cum de reuşise să o deschidă mai întâi de toate.

După ce s-a închis uşa, Scout a rotit volantul, apoi a fixat bara de oţel în poziţia încuiat. Amândouă am sărit în sus de spaimă când s-a auzit un trosnet puternic de cealaltă parte, căruia uşa i-a răspuns cutremurându-se din balamalele uriaşe.

M-am uitat la ea cu ochii măriți de uimire.

— Ce naiba a fost *asta*?

— Gunoiul, a răspuns Scout, cu ochii pironiți pe ușa închisă, de parcă ar fi vrut să se asigure că orice sau oricine ar fi urmărit-o nu avea s-o spargă.

Cum ușa a rămas neclintită, la locul ei, și coridorul era cufundat în liniște, Scout s-a întors cu fața spre mine, cu părul ei scurt și blond răvășit smocuri-smocuri căzându-i peste față, cu jacheta atârnându-i pe un umăr... și aruncând săgeți din priviri.

— Ce naiba crezi că faci aici, jos?

Și-a dat părul din ochi, apoi și-a tras jacheta pe umăr.

– Mă antrenez?

Scout și-a pus mâinile în șolduri cu un scepticism nedisimulat.

– Mi-era teamă că ai dat de necaz.

– Ți-ai băgat nasul unde nu-ți fierbe oala, mi-a întors ea vorba. Ți-am cerut să ai încredere în mine în această privință.

– Să am încredere în tine în ceea ce privește o legătură secretă e una. Dar să am încredere în tine în privința siguranței propriei tale persoane e cu totul altceva.

Am făcut un semn din cap spre ușă.

– Spune-i serviciu în folosul comunității dacă vrei, dar mie îmi este destul de clar că te-ai implicat într-o chestie urâtă. Și n-am de gând să stau cu mâinile în sân și să văd cum îți faci rău singură.

– Nu ești mama mea.

– Nu, am căzut eu de acord. Dar sunt noua ta PPV.

Trăsăturile chipului ei s-au îmblânzit.

— Nu am nevoie de toate detaliile, am afirmat eu, ridicându-mi mâinile în aer, dar trebuie să știu ce naiba s-a întâmplat de cealaltă parte a ușii.

Ca la un semn, trosnetul s-a făcut din nou auzit, iar ușa a săltat din țâțâni.

— Ni se întâmplă chiar acum! a zbierat ea. Târăște-te la loc în gaura ta.

M-a apucat strâns de braț și a început să tragă de mine în josul coridorului cu intenția de a mă îndepărta de ușa de rău augur.

— Hai să mergem.

M-am smuls din strânsoarea ei și, când mi-a dat drumul, mi-am pus papucii în picioare. Ea traversa coridorul cu repeziciune, așa că a trebuit să țopăi ca să țin pasul cu ea.

— E un criminal cu toporul în mână?

— Mda, a răspuns ea sec. E un criminal cu toporul în mână.

Am parcurs în tăcere cea mai mare parte a drumului de întoarcere. Scout și cu mine nu prea ne-am vorbit și atât clădirea principală, cât și Sala mare erau cufundate în întuneric și pustii. Razele lunii, în nuanțe roșii și albăstrii, care răzbăteau prin vitralii, constituiau singura sursă de lumină de pe drum.

În vreme ce traversam coridoarele, Scout a rezistat ispitei de a se uita înapoi să vadă dacă ușa de la subsol fusese spartă sau dacă chestia aia îngrozitoare era pe urmele noastre. Eu, pe de altă parte, tot aruncam ocheade peste umăr, fiindu-mi teamă să privesc, dar și mai teamă ca nu cumva acel ceva sau cineva să se furișeze în spatele nostru, fără să prindem de veste. Faptul că pe coridoare era o liniște tihnită nu îmi domolea imaginația, care plăsmuia contururi în umbrele de sub mesele din Sala mare, în timp ce o traversam.

„Şi ce anume fusese în spatele uşii?" Am hotărât că nu mai puteam să ţin în mine întrebarea.

- Vreun traficant de droguri furios? am chestionat-o eu. Vreun evadat dintr-o clinică de boli psihice? Vreun robot care a pus stăpânire pe oameni?

- Nu ştiu dacă roboţii au pus deja mâna pe noi.

Tonul ei era sec.

- Zombi cu apucături canibalice?

Zombii sunt un mit.

Asta s-o crezi tu, am mormăit eu. Răspunde-mi doar atât: eşti în cârdăşie cu tipii ăia de la Montclare?

Ce înseamnă „cârdăşie", mai exact?

Scout.

Făceam antrenament. Grozave exerciţii. Mi-a crescut ritmul cardiac şi mi-am lucrat muşchii.

Şi a îndoit cotul, apoi şi-a încordat braţul de parcă ar fi ridicat o halteră.

Când am deschis uşa clădirii unde se aflau dormitoarele noastre, am oprit-o din drum. Nu părea deloc mulţumită de treaba asta.

Erai urmărită, i-am spus eu. Ceva sau cineva din spatele acelei uşi era pe urmele tale, şi, orice sau oricine o fi fost, a izbit uşa după ce am închis-o.

Bucură-te, pur şi simplu, că am reuşit să închidem uşa.

Scout, am zis eu. *Fii serioasă.* Ce se întâmplă?

Uite ce e, Lil, se petrec nişte lucruri în şcoala asta — chiar dacă lucrurile par normale, asta nu înseamnă că, de fapt, aşa şi e. Lucrurile sunt rareori ceea ce par a fi.

Lucrurile nu păreau aproape deloc normale, începând cu disparițiile din miez de noapte, continuând cu întâlnirea întâmplătoare cu băieții din vecini și terminând cu chestia asta. Și toate în primele mele douăzeci și patru de ore petrecute în Chicago.

— Mai precis, ce înseamnă „rareori sunt ceea ce par a fi"?

S-a uitat la mine ridicând o sprânceană.

— Spuneai că ai o armă.

M-a cercetat din cap până-n picioare.

— Mai precis, despre ce armă era vorba? Papucii?

Am ridicat un picior în aer, balansându-mi papucul verde-smarald, cu talpă groasă, prin fața ei.

— Hei, cu chestia asta puteam să-i ard una în dovleac urmăritorului. Cântărește vreo cinci kilograme și îți garantez că s-ar fi gândit de două ori înainte de a invada Sfânta Sofia.

— Mda, sunt sigură că i-ai fi ținut la distanță.

Văzând expresia mea de uimire, și-a ridicat brațele în sus.

— Bine. Bine. Hai să presupunem, de dragul argumentului, că fac parte dintr-un club pentru tinerii talentați. Într-un anumit fel.

— Un club pentru tinerii talentați. Cum ar fi, de exemplu? „Talentați în a scorni minciuni", mi-a venit imediat în minte.

— Talentați, la modul general?

În încăpere s-a lăsat liniștea, iar eu am așteptat în zadar ca ea să dezvolte răspunsul dat.

— Asta-i tot ce ai de gând să-mi spui?

— Asta-i tot ce *pot* să-ți spun, a rectificat ea, și deja am spus prea mult. Aș vrea să îți pot spune, dar crede-mă pe

cuvânt că nu pot. Nu că nu aş avea încredere în tine, a adăugat ea, ridicând o mână în chip defensiv. E doar ceva ce nu îmi este permis să fac.

- Nu îţi este permis să îmi spui mie, sau oricui altcuiva, că ceva mare şi zgomotos şi puternic umblă în voie dincolo de uşa aia de metal, mare şi groasă, din subsol? Şi că tu te duci acolo, jos, de bunăvoie?

Ea a dat din cap fără să trădeze vreo emoţie.

-- Cam aşa ceva.

Am pufnit pe nări şi am clătinat din cap.

Eşti nebună. E ca la balamuc aici.

Sfânta Sofia are multe de oferit.

Altceva decât escapadele nocturne şi maniacii din spatele uşilor gigantice din subsol?

Oh, astea nici măcar nu sunt atracţiile principale, Lil.

Scout s-a întors cu spatele, pornind-o din nou pe drumul care ducea înapoi spre casă.

Când am ajuns în apartament, Scout s-a îndreptat spre camera ei, dar s-a oprit din drum, ca să-mi arunce o privire.

În orice ai fi implicată, am asigurat-o eu, nu mi-e frică.

Îmi ţineam degetele strâns încrucişate când am făcut această afirmaţie mincinoasă.

Şi dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

Îmi dădeam seama că era obosită, dar avea un licăr de bucurie în priviri.

Joci destul de tare, Parker.

Am zâmbit cu gura până la urechi.

Ştiu. E una din calităţile mele cele mai valoroase.

6

Oricare ar fi fost „atracțiile" Sfintei Sofia, nu s-au dat în vileag în următoarele câteva zile de școală. Tot nu știam sigur ce făcea Scout noaptea, dar n-am văzut vânătăi sau zgârieturi suspecte și nici oase rupte. Din moment ce nu șchiopăta, mi-am ținut gura în legătură cu disparițiile ei... și cu orice se putea petrece în coridoarele subterane ale școlii.

Pe de altă parte, cearcănele de sub ochii ei indicau faptul că se ducea, în continuare, undeva pe timpul nopții, că *ceva* se petrecea, totuși, oricât de nepăsători păreau toți ceilalți din școală. Nu am mai bătut-o la cap, mai mult din pricină că am pus în balanță posibilul profit (zero, dată fiind încăpățânarea ei) cu potențialul preț (să aduc o ofensă proaspetei noastre prietenii). Eram încă în stadiul de a ne cunoaște mai bine și nu doream să creez o stare de tensiune între noi... cu toate că nu voia să îmi destăinuie secretul ei, cel puțin nu deocamdată.

Totuși, aveam o altă calitate de care mă puteam folosi în jocul de-a misterele lui Scout Green — aveam răbdare, așa că puteam să aștept până când era ea dispusă să-mi dezvăluie

secretul. Se simţea că o deranja faptul că trebuia să-l ţină doar pentru ea, aşa că m-am gândit că nu va trece mult timp până când mi-l va divulga de bunăvoie.

În ciuda secretului dintre noi, lucrurile îşi urmau făgaşul lor normal sau, cel puţin, ceea ce am aflat eu că era normal după standardele Sfintei Sofia. Asta însemna studiu, studiu, şi iar studiu. Împreună cu Scout, am reuşit să strecor ceva distracţie tipică tocilarilor — câteva schiţe, citirea pe furiş a revistelor cu benzi desenate din ascunzătoarea lui Scout, plimbări în jurul mănăstirii în pauza de prânz — şi, în plus, câteva convorbiri la repezeală cu părinţii mei. (Totul părea să fie în regulă în Deutschland.) Dar în cea mai mare parte a timpului era vorba de studiu... cel puţin până în prima mea zi de joi la Sfânta Sofia.

Eram în plină istorie a Europei când s-a întâmplat. Fără nici un preambul, uşa s-a deschis în mijlocul orei. Mary Katherine a intrat în clasă, cu părul strâns într-o coadă împletită adusă în faţă şi cu un fular gros, din noduri de postav de lână, înfăşurat în jurul gâtului.

I-a înmânat un bilet lui Peters, ursuzul nostru profesor de istorie. Peters i-a aruncat o privire acră — soarta ţăranilor europeni fiind cel mai important lucru din mintea lui —, dar l-a luat, totuşi, l-a citit de la un cap la altul, apoi i l-a dat înapoi lui M.K.

Lily Parker, m-a numit el.

M-am îndreptat de spate.

Peters a încercat să-şi arcuiască o sprânceană. Dar nu prea i-a reuşit, aşa că arăta mai degrabă a privire chiorâşă, stânjenitoare.

Eşti chemată în biroul directoarei.

M-am întunecat la faţă, dar am încuviinţat printr-o aplecare a capului. Cu o mână mi-am luat în grabă lucrurile de pe bancă şi cu cealaltă am înşfăcat geanta şi m-am ridicat în picioare. M.K. stătea cu braţele încrucişate şi îşi dădea ochii peste cap, în aşteptarea mea. Era deja în drum spre uşă în momentul în care am ajuns în faţa clasei.

— Frumoase încălţări, s-a pronunţat ea, după ce am închis uşa clasei şi am început să traversăm coridorul.

Mergea înaintea mea, ţinând biletul între degete.

M-am uitat în jos, la vestimentaţia mea din ziua respectivă — cămaşă, hanorac cu glugă marca Sfânta Sofia, colanţi bleumarin şi cizme galbene matlasate din piele lăcuită — în timp ce îmi potriveam geanta în bandulieră. Cizmele erau ţipătoare şi nu puteau fi pe gustul oricui, dar erau în stil retro, fiind confecţionate de un designer foarte şic, aşa că nu eram sigură dacă nu cumva M.K. era sarcastică. Am presupus că, din moment ce erau absolut fabuloase, făcea pe sincera cu mine.

— Mulţumesc, i-am răspuns eu. Sunt *vintage*. Din nefericire, proprietarul magazinului cu produse la mâna a doua vândute în scopuri caritabile, din centrul vechi al oraşului Sagamore, ştia şi el că sunt *vintage*. Trei luni de economii la sânge din banii de alocaţie s-au dus pe o tranzacţie de cinci minute.

— Ştiu, mi-a confirmat ea. Sunt Puccini.

Tonul ei era uşor condescendent, de parcă ar fi fost imposibil ca eu să fi fost cine ştie ce cunoscătoare în materie de Puccini atunci când le-am cumpărat. Dar cele trei luni de alocaţie ştiau mai bine.

Perla asta a fost singura chestie pe care a spus-o Mary Katherine în timp ce am străbătut Sala mare, am traversat

labirintul și apoi am cotit-o spre aripa administrativă. Era același drum pe care îl parcursesem atunci când m-am întâlnit cu Foley la ușă cu câteva zile în urmă, doar că în sens invers și, probabil, în circumstanțe diferite de data asta.

Când am ajuns la birou, M.K. a pus mâna pe mânerul ușii, dar s-a întors cu fața spre mine, înainte de a o deschide.

— Vei avea nevoie de un permis de liberă trecere pe coridor, înainte de a te întoarce, mi-a spus ea cu malițiozitate.

A deschis ușa și, după ce am intrat, a închis-o după mine. Prietenoasă fată, n-am ce zice.

Biroul lui Foley arăta exact la fel ca acum câteva zile, cu excepția faptului că, de data asta, ea nu se afla în încăpere. Biroul masiv din stejar era gol — nu tu suporturi pentru creioane, nu tu flori, nu tu uleiuri aromate — numai dosarul de un albastru regal, care trona exact în mijloc, cu marginile paralele cu muchiile biroului, de parcă ar fi fost special aranjat astfel.

M-am apropiat. Ținându-mi geanta la spate, m-am aplecat să mă uit mai îndeaproape. Pe eticheta dosarului era tipărit elegant: LILY PARKER.

Un dosar pe care era scris numele meu, într-o încăpere goală. Efectiv te îmbia să îl deschizi.

Am aruncat o privire în spatele meu. Când m-am convins că sunt singură, am întins o mână să-l deschid, dar mi-am tras-o repede înapoi în momentul în care am auzit un hârșâit metalic răsunând în cameră.

Mi-am îndreptat din nou spatele în timp ce corpul de bibliotecă de pe o latură a biroului lui Foley a început să pivoteze spre centrul camerei. Foley, înaltă și dichisită, cu fiecare fir de păr la locul lui, îmbrăcată într-un taior bleumarin croit

impecabil, a ieşit prin deschizătură, apoi a împins la loc corpul de bibliotecă.

— Pot să întreb ce se află dincolo de uşa secretă?

— Ai putea să întrebi, a admis ea, înconjurând biroul masiv, dar asta nu înseamnă că îţi voi şi răspunde, domnişoară Parker.

S-a aşezat pe scaun cu eleganţă, s-a uitat la dosar pentru o clipă, apoi şi-a ridicat privirea spre mine, arcuindu-şi o sprânceană.

Am răspuns cu ceea ce speram eu a fi un zâmbet afabil şi absolut inocent. Sigur că da, *aş fi vrut* să mă uit, dar nu era ca şi cum aş fi avut, de fapt, timpul necesar să *fac* ceva.

Aparent mulţumită, şi-a coborât din nou privirea şi, cu un singur deget, a deschis dosarul.

— Ia loc, m-a poftit ea, fără să-şi ridice ochii din dosar.

M-am trântit pe scaunul din faţa biroului ei şi mi-am pus lucrurile — cărţile şi geanta — morman în poală.

— Eşti aici de trei zile, a spus Foley, împreunându-şi degetele pe deasupra biroului. Te-am chemat aici ca să aflu cum te-ai acomodat.

S-a uitat în ochii mei, rămânând în expectativă. Am bănuit că se aştepta la un răspuns din partea mea.

— Totul e bine.

— Aha. Şi relaţiile cu colegele de clasă? Te integrezi bine în comunitatea Sfintei Sofia? În apartamentul domnişoarei Green?

„Interesant", am cugetat eu în sinea mea. Era vorba doar de „apartamentul domnişoarei Green", nu şi de al lui Amie sau al lui Lesley. Dar răspunsul meu a fost la fel de nepăsător.

— Da. Scout şi cu mine ne înţelegem destul de bine.

Și cu domnișoara Cherry? Cu domnișoara Barnaby?

Desigur, am răspuns.

Mă gândeam că un răspuns vag mă va salva și nu va mai fi nevoie să răspund la alte întrebări legate de atitudinea găștii [illegible] față de nou-venite.

Foley a dat din cap.

Vreau să te încurajez să îți lărgești cercul de colege, să faci cunoștință îndeaproape cu cât mai multe dintre fetele din clasa ta și să îți creezi cât mai multe legături. În orice situație, succesul tău va fi măsurat nu numai prin ceea ce ești capabilă să înveți, prin rezultatele la teste, ci și prin ce cunoștințe sus-puse ai.

Desigur, am spus eu din nou, cu supunere în glas.

Și orele? Cum stai cu progresul tău academic?

Eram abia în a patra zi de școală la Sfânta Sofia — trei zile și jumătate fără teste-fulger și fără nicio evaluare — așa că nu prea aveai cu ce să măsori „progresul". Drept care m-am ținut de planul meu: ofeream răspunsuri vagi, tipic adolescentine; fiind o adolescentă, consideram că eram îndreptățită s-o fac.

Bine.

A articulat un sunet care trăda un interes vag, apoi s-a întors la dosarul din fața ei.

Odată ce te vei acomoda cu programul academic, vei avea ocazia să participi la activitățile noastre extracurriculare, printre care orele de pictură, dat fiind interesul manifestat de tine față de arte.

Foley a închis dosarul dintr-o mișcare, apoi și-a încrucișat mâinile deasupra lui, sigilându-i astfel secretele cuprinse în interior.

— Lily, am să-ţi vorbesc cu toată sinceritatea.

Mi-am arcuit sprâncenele în mod îmbietor.

— Date fiind împrejurările în care ai venit aici şi faptul că înainte ai urmat cursurile unei şcoli de stat, nu eram pe deplin convinsă dacă vei ajunge să consideri că Sfânta Sofia ţi se potriveşte... în mod confortabil.

Am ridicat din sprânceană.

— Confortabil, am repetat eu cu o voce cât mai anostă, cât mai monotonă.

— Da, a repetat Foley, fără să se dezmintă. Confortabil. Faptul că ai venit aici nu a fost alegerea ta, ci dorinţa părinţilor tăi, cu toate că nu ai pe nimeni în Chicago. Nu pot decât să îmi imaginez cât de greu trebuie să îţi fie aici, având în vedere că te-ai despărţit de curând de părinţii tăi. Dar îi cunosc pe Mark şi pe Susan şi cred cu adevărat în cercetarea pe care o fac.

Chestia asta m-a făcut să încremenesc de uimire.

— Îi cunoaşteţi pe părinţii mei?

Am surprins o tresărire pe chipul ei, o tresărire imediat mascată de expresia ei obişnuită de aroganţă afabilă.

— Nu ştiai că îi cunosc pe părinţii tăi?

Tot ce am putut să fac a fost să clatin din cap. Părinţii mei îmi spuseseră doar un singur lucru despre Sfânta Sofia: că era o şcoală excelentă, cu profesori grozavi, bla bla bla. Că o cunoşteau pe Foley — mda, asta au cam uitat să-mi spună.

— Trebuie să recunosc că sunt surprinsă, a zis Foley.

„Pune-mă şi pe mine la socoteală", am cugetat eu.

— Sfânta Sofia este o instituţie excelentă, fără nicio îndoială. Dar eşti departe de casă şi de toţi cunoscuţii tăi din

Sagamore. Sincer vorbind, am presupus că părinţii tăi au ales Sfânta Sofia pe baza relaţiei dintre noi.

Nu era doar o simplă cunoştinţă a părinţilor mei — aveau o *relaţie*?

– În ce fel îi cunoaşteţi pe părinţii mei?

– Păi..., a început ea, lungind răspunsul monosilabic, în vreme ce îşi trecea degetele peste marginile dosarului.

Mişcarea asta nu i se potrivea deloc — era prea timidă. Mi a dat impresia că trage de timp. După un moment lung de tăcere, a ridicat ochii spre mine.

– Am avut legături profesionale, a rostit ea, într-un final. Preocupări comune în domeniul cercetării ştiinţifice.

M-am încruntat, nedumerită.

– Preocupări comune? În domeniul filosofiei?

– În domeniul filosofiei, a repetat ea, cu un glas lipsit de orice inflexiune.

Am clătinat din cap, dar ceva din tonul ei m-a făcut să simt un gol în stomac.

– În domeniul filosofiei, am spus iar, de parcă repetându-i spusele, aş fi găsit răspunsul la semnul de întrebare din vocea ei. Sunteţi sigură că i-aţi cunoscut pe părinţii mei?

– Îi cunosc bine pe părinţii tăi, domnişoară Parker. Suntem colegi de breaslă, într-un fel.

Tonul ei era plin de precauţie, de parcă ar fi ocolit ceva, ceva ce nu era sigură dacă trebuia să îmi spună sau nu.

Mi-am coborât privirea spre galbenul strălucitor al cizmelor mele. Aveam nevoie de un minut ca să procesez toate informaţiile astea — faptul că Foley îi cunoscuse pe părinţii mei, că ei o cunoscuseră pe ea, şi poate — doar poate — că

decizia lor de a mă trimite aici nu a fost doar o simplă alegere academică.

— Părinții mei, am insistat eu, sunt profesori, profesori universitari, amândoi. Predau filosofia la Colegiul Hartnett. Din Sagamore.

Foley şi-a încrețit fruntea.

— Şi nu ți-au pomenit niciodată de cercetările lor genetice?

— Cercetări genetice? am întrebat eu, cu o stupoare vădită în glas. Ce fel de cercetări genetice?

— Munca lor de laborator. Studiile lor genetice. Studiile de longevitate.

„Până aici", am hotărât eu — gata cu întrunirea asta, gata cu ascultatul minciunilor pe care le îndruga femeia asta despre părinții mei. Nu mai voiam să ascult nişte lucruri pe care se pare că nu le ştiam despre oamenii de care am fost cea mai apropiată.

Erau lucruri pe care nu mi le spuseseră?

M-am ridicat în picioare, mi-am luat cărțile şi mi-am pus geanta pe umăr.

— Trebuie să mă întorc în clasă.

Foley şi-a arcuit o sprânceană, dar mi-a permis să mă ridic, să îmi adun lucrurile şi să mă îndrept spre uşă.

— Domnişoară Parker, mi s-a adresat ea, iar eu m-am întors cu fața spre ea.

A scos un mic blocnotes dintr-un sertar, a mâzgălit ceva pe foaia de deasupra, după care a rupt-o.

— Vei avea nevoie de un permis de liberă trecere pe coridor, ca să te poți întoarce în clasă, mi-a spus ea, cu biletul în mână.

Am dat din cap aprobator, m-am întors din drum şi i-am luat biletul pe care îl ţinea între degete.

— Îi cunosc pe părinţii mei, am asigurat-o eu pe ea, dar şi pe mine, în acelaşi timp. Îi cunosc.

Cu toate că eram măcinată de îndoieli, am încheiat discuţia aici. Am deschis uşa şi am plecat.

Nu-mi aduc aminte mare lucru despre drumul înapoi, traversând coridor după coridor, trecând prin Sala mare şi pe coridorul de trecere spre clădirea cu săli de clasă. Până şi arhitectura o vedeam ca prin ceaţă, având în minte numai întâlnirea cu Foley şi semnele de întrebare pe care le ridicase.

Să fi făcut o confuzie? Să fi citit alt dosar, în loc de al meu? Consiliul de administraţie să fi exagerat în privinţa mediului meu de provenienţă, pentru ca eu să pot fi acceptată la Sfânta Sofia?

Sau părinţii mei mă minţiseră? Ascunseseră faţă de mine adevărata natură a slujbei lor, a serviciului lor? Şi dacă era chiar aşa, de ce să o ascundă? De ce să-i spui fiicei tale că predai filosofie şi să ai, în schimb, cu totul alte preocupări ştiinţifice?

Ce spusese Foley? Ceva legat de longevitate şi genetică. Chestia asta nu avea nici în clin, nici în mânecă cu filosofia. Era vorba de cu totul altceva: ştiinţă, anatomie, muncă de laborator.

Fusesem la Hartnett cu părinţii mei, mă plimbasem pe coridoarele departamentului de religie şi filosofie, le făcusem cu mâna colegilor lor. Colorasem cărticele pe podeaua din biroul mamei mele în zilele când bona mea era bolnavă, mă jucasem de-a v-aţi ascunselea pe holuri în serile când părinţii mei lucrau până târziu.

Exista, desigur, o modalitate simplă de a rezolva misterul. Când am ieşit din aripa administrativă, m-am oprit în nişa clădirii principale, un semicerc din piatră cu o băncuţă în mijloc, şi mi-am scos telefonul din buzunar. Era o oră târzie în Germania, dar problema trebuia lămurită.

„CUM MERGE CERCETAREA?", am tastat eu. Am trimis mesajul şi am aşteptat; răspunsul a venit în câteva secunde.

„ARHIVE SUPER!", a venit mesajul tatălui meu, dintr-o altă dimensiune a timpului. Nici măcar nu am avut timp să încep să-i răspund, că un al doilea mesaj a ţâşnit pe ecranul meu, de data asta de la mama. „PAG 1 REV GERM FILOS."

În argoul caraghios al universitarilor, asta însemna că părinţii mei îşi asiguraseră publicarea primului articol (mare scofală!) în te miri ce revistă de filosofie germană.

De asemenea, mai însemna şi că urma să apară o revistă cu numele părinţilor mei în el, de genul celor pe care le-am văzut la noi acasă de nenumărate ori. Nu se putea falsifica aşa ceva. Foley trebuia să se fi înşelat.

— Stai s-o vezi şi pe asta, am murmurat cu un rânjet uşor răutăcios, după care m-am uitat la telefon să văd cât e ceasul.

Ora de istorie a Europei avea să se termine în cinci minute. Nu cred că lui Peters îi păsa prea tare dacă mă întorceam sau nu în ultimele cinci minute ale orei, aşa că am făcut cale-ntoarsă, trecând din clădirea cu săli de clasă în coridorul cu vestiare, ca să îmi iau cărţile pentru orele de studiu individual.

Un bilet — împăturit cu grijă în patru — era înfipt în uşa dulapului meu.

Am pus cărţile pe jos, am tras biletul din uşă şi l-am despăturit.

Era un scris caligrafic:

Te-am văzut pe tine şi pe Scout şi nu am fost singura.
Păzeşte-ţi spatele.

Mi s-a ridicat un nod în gât de spaimă. M-am întors şi mi-am lipit cu spatele de dulap, încercând să-mi domolesc bătăile inimii. Cineva ne văzuse, pe mine şi pe Scout — cineva care, probabil, ne urmărise din bibliotecă, prin clădirea principală, până la uşa în spatele căreia zăcea monstrul adormit.

Au bătut clopotele, semnalând sfârşitul orei.

Am mototolit biletul.

Ca să rezolv situaţiile de criză, trebuie să le iau pe rând, una câte una, m-am gândit eu. Una câte una.

7

Am aşteptat să se întoarcă Scout de la ore ca să-i spun de bilet în răstimpul liber până la cină. Ne-am dus direct în camera mea, pentru a evita gaşca fiţoaselor, care pusese deja stăpânire pe camera comună. Era un mister pentru mine de ce voiau să-şi piardă timpul în apartamentul nostru, dată fiind animozitatea lor faţă de Scout, dar, după cum spusese chiar ea, păreau să aibă o înclinaţie deosebită spre situaţiile dramatice. Probabil o căutau cu lumânarea.

Am încuiat uşa dormitorului, am scos biletul din buzunarul hanoracului şi i l-am dat.

Scout s-a albit la faţă, apoi l-a întins spre mine.

— De unde a apărut chestia asta?

— Din uşa vestiarului meu. L-am găsit acolo după ce am plecat din biroul lui Foley. Şi asta e, de fapt, partea a doua a întregii tărăşenii.

Scout s-a aşezat pe podea, apoi s-a pus pe burtă, stând cu picioarele încrucişate, ridicate. M-am aşezat turceşte pe pat

și am pus-o la curent cu cele petrecute în biroul lui Foley, inclusiv cu ceea ce mi-a spus despre părinții mei. Lăsând deoparte chestia cu genetica, Scout era surprinsă de faptul că Foley manifesta cât de cât interes față de mine. Despre Foley nu se știa că ar fi interesată de elevele ei, era mai mult concentrată pe cifre — procentajul de admitere în Ivy League și punctajele obținute la testul de aptitudini. Pentru Foley, elevele ca persoane nu constituiau decât niște date parțiale din cadrul statisticii globale, care era mult mai importantă.

– Poate că îi pare rău pentru mine? am întrebat eu. Fiindcă am fost abandonată de părinți pentru o vacanță europeană?

OK, sunt de acord că sună destul de patetic, dar, oricum, Scout nu era dispusă să creadă una ca asta.

– Nici vorbă, a afirmat ea. Aici este un internat. Nimeni nu are părinții prin preajmă. Așa, și ce-a mai spus? Că părinții tăi fac cercetări în domeniul geneticii?

Am confirmat din cap.

– Exact asta a spus. Dar părinții mei predau filosofie. Adică — în mod sigur, fac cercetare. Scriu articole — tocmai de aceea călătoresc în momentul de față. Dar nu despre genetică. Nu despre biologie. Ei sunt băgați până peste cap în Heidegger și în existențialism și așa mai departe.

– Hm, a îngăimat Scout cu fruntea încrețită de gânduri și cu bărbia proptită într-o mână. E chiar ciudat. Și ai fost în biroul lor, și așa mai departe? Adică, nu doar au simplificat chestiunile referitoare la slujba lor ca să te facă să înțelegi ce fac?

Am dat din cap.

– Am fost acolo. Le-am văzut diplomele. Le-am văzut cărțile. I-am văzut corectând lucrări.

Scout stătea cu buzele strânse şi cu ochii mijiţi de concentrare.

— E de-a dreptul ciudat. Pe de altă parte, poate că Foley a făcut o confuzie. Nu e greu de imaginat că a luat o elevă drept alta.

— Asta am crezut şi eu la început, a fost răspunsul meu, dar părea destul de sigură pe ea.

— Hm.

Scout s-a rostogolit pe spate, apoi şi-a pus mâinile împreunate sub cap.

— Până când aflăm ce este cu posibilele identităţi secrete ale părinţilor tăi, să vedem mai întâi ce-o să facem noi în privinţa biletului.

— Ce vrei să spui prin „noi"? Biletul e problema ta, nu a mea. Cineva trebuie să te fi văzut pe tine.

— Era în vestiarul tău, Parker. Probabil că te-au surprins când mă urmăreai. Probabil că te-au auzit tropăind pe hol cu papucii ăia precum un cal de tracţiune din rasa Clydesdale.

— În primul rând, mi-am scos papucii din picioare ca să nu facă zgomot. Şi în al doilea rând, eu nu *tropăi.*

Am azvârlit cu perna în ea ca să mă fac mai bine înţeleasă.

— Sunt o tânără femeie cât se poate de suplă şi sprinţară.

— Asta nu înseamnă că nu poţi tropăi.

— Nu e sub demnitatea mea să dau într-o fată.

Scout a izbucnit într-un hohot puternic de râs.

— Aş vrea s-o văd şi pe asta.

— Provoacă-mă, toanto. Provoacă-mă.

De data asta, aruncam săgeţi din priviri. Ea mi-a arătat cercelul din nas.

– Ai idee cât de tare te doare ca să-ți pui chestia asta? Cât am îndurat ca să obțin așa un *look*?

– Asta numești tu *look*?

– Sunt epitoma modei avangardiste.

– Mda, *Vogue* te va chema cu siguranță mâine să prezinți tendințele toamnei.

Scout a hohotit din nou.

– Ce mi-a spus mie cineva cândva? Că nu e sub demnitatea sa de a lovi o fată? Nici sub a mea, bobocelule.

– Cum spui tu, am aprobat-o eu. Hai să ne întoarcem la problema noastră — biletul.

– Sigur că da, biletul.

Scout s-a așezat picior peste picior, cu cizme cu tot, balansându-l pe cel de deasupra, în timp ce reflecta.

– Ei bine, fie că ai tropăit sau nu, cineva ne-a văzut. Se poate să fi fost vreuna din drăgălașele noastre colege de apartament; se poate să fi fost altcineva din Sfânta Sofia. Drumul care duce la ușa din subsol nu e, cum s-ar zice, tocmai ascuns de văzul lumii. Trebuie să trec prin Sala mare ca să ajung în clădirea principală. Până aici, nimic ieșit din comun — adică, mersul în clădirea principală. Fetele studiază uneori în capelă, se ține chiar și o slujbă acolo în serile de miercuri.

S-a ridicat într-o rână, cercetându-mă din priviri.

– Ai văzut pe cineva care putea să ne fi văzut la rândul său?

Am dat din cap în semn că nu.

– Am crezut că am fost descoperită când te-ai oprit tu în Sala mare. M-am așezat la masă o secundă, dar pe urmă m-am ridicat și am șters-o de acolo destul de repede.

— Hm, a făcut Scout. Eşti sigură că n-ai spus nimănui nimic?

— Să-i spun cuiva că alergam prin Sfânta Sofia în mijlocul nopţii, urmărind-o pe colega mea de apartament ca să aflu unde se duce pe furiş? Nu, nu am spus nimănui aşa ceva şi sunt destul de sigură că e genul de lucru de care mi-aş fi amintit, totuşi.

Mi-a zâmbit cu gura până la urechi.

— Îţi poţi imagina ce s-ar fi întâmplat dacă vreuna dintre fetele din ştii-tu-ce gaşcă ar fi dat de noi acolo, jos?

A făcut un semn spre uşă şi a clătinat din cap.

— Ar fi luat-o razna de-a binelea.

— Aproape c-am luat-o şi eu razna de-a binelea, am subliniat eu.

— Aşa e. Cu toate că aveai armament cu greutate în dotare.

— Hei, ţi-ar plăcea să te întâlneşti cu mine pe o alee întunecoasă, fiind înarmată cu papuci cu tălpi groase?

— Depinde de cât timp ai fi trează. Eşti un adevărat căpcăun dimineaţa.

Am izbucnit amândouă în râs, dar ne-am oprit brusc la auzul unei bătăi în uşă. Scout şi cu mine am făcut un schimb de priviri. Mi-am descrucişat picioarele şi m-am dus la uşă, am tras zăvorul şi am deschis-o.

În pragul uşii era Lesley, de data asta în uniformă — fustă ecosez, cămaşă Oxford cu mâneci lungi şi cu un buzunar în dreptul pieptului şi cravată — clipind din ochii ei albaştri.

— Aş vrea să intru.

— OK, am răspuns eu, şi m-am dat deoparte, apoi am închis din nou uşa după ce a intrat în cameră.

— Salut, Barnaby, i s-a adresat Scout de pe podea. Care-i treaba?

— Fetele alea sunt teribil de agasante. Aproape că nu îmi mai aud nici gândurile.

Ca un făcut, din camera comună a răzbătut un val de hohote de râs. Ne-am dat toate ochii peste cap.

— Te înţeleg, a zis Scout. Dar ce te aduce la uşa noastră?

— Trebuie să fiu mai sociabilă. Adică să stau de vorbă cu oamenii.

Încă mai stătea lângă uşă, uitându-se la noi plină de speranţă.

- Ahaaa, a rostit Scout într-un final. Ai început-o bine, venind aici. Cum ai petrecut astă-vară?

Barnaby a ridicat din umeri, apoi şi-a încrucişat picioarele şi s-a aşezat turceşte pe podea.

- Am fost într-o tabără de muzică. Am exersat la violoncel.

Scout şi cu mine am făcut un schimb de priviri din care se vedea în mod făţiş cât de plictisitor ni se părea subiectul. Cu toate acestea, Scout a întrebat:

- Şi cum a fost în tabăra de muzică?

- Nici pe departe atât de interesant pe cât ai crede.

- Pfui! a exclamat Scout. Aiurea.

Lesley, care stătuse până atunci cu ochii ei mari aţintiţi pe podea, şi-a ridicat privirea mai întâi spre Scout, apoi înspre mine.

- Şi anul trecut a fost la fel de plictisitor. Vreau ca anul acesta să fie mai interesant. Voi păreţi interesante.

Scout a zâmbit larg, având o strălucire diabolică în ochi.

— Ştiam eu că te plac, Barnaby.

— Mai ales când dispăreţi noaptea.

Lui Scout i-a picat faţa. Evident bulversată, s-a ridicat repe de în capul oaselor, stând cu picioarele încrucişate în faţa ei.

— Cum adică, când dispărem noi noaptea?

— Ştiţi voi, a spus Lesley, arătând-o cu degetul pe Scout, când tu te duci în subsol — apoi m-a arătat pe mine cu dege tul — şi tu o urmăreşti.

— Îhî-îhî, a mârâit Scout, culegându-şi o scamă de pe fustă şi afişând o nonşalanţă prefăcută. Nu cumva tu i-ai lăsat un bilet lui Lily? Un avertisment?

— Ah, în uşa vestiarului ei? Da, eu am fost.

Scout şi cu mine ne-am uitat una la cealaltă, după care ne-am uitat la Lesley.

— Şi de ce l-ai pus acolo? a întrebat Scout.

Lesley îşi plimba privirea de la una la alta.

— Pentru că vreau să mă bag şi eu.

— Să te bagi?

Lesley a confirmat din cap.

— Să mă bag. În ceea ce faceţi voi, orice ar fi. Vreau să mă bag şi eu. Vreau să vă ajut. Am talentele mele.

— Nu am de ce să recunosc că am face ceva, şi-a cântărit Scout cu grijă cuvintele, şi chiar dacă am face ceva, ai idee despre ce este vorba?

— Ei bine, nu.

— Şi atunci de unde ştii că ai talentele necesare pentru a veni în ajutorul nostru? a mai întrebat Scout.

Lesley a rânjit, iar privirea ei era uşor diabolică.

Ei bine, v-ați dat seama că vă urmăresc? Știați de prezența mea acolo?

Nu, a răspuns Scout pentru amândouă, cu un licăr apreciativ în priviri. Nu, nu ne-am dat seama.

S-a uitat înspre mine și a zis:

Aduce argumente convingătoare în sprijinul talentelor ei.

Da, așa e, am căzut eu de acord. Dar de ce să lași un bilet anonim în ușa vestiarului meu? Dacă voiai să te bagi și tu, de ce nu ai venit pur și simplu să vorbești cu noi? Locuim împreună, la urma urmelor.

Lesley a ridicat din umeri cu nonșalanță.

Așa cum am mai spus, atmosfera e cam plictisitoare pe aici. Am vrut să îi adaug niște sare și piper.

Să adaugi niște sare și piper, a repetat Scout, cu o voce seacă. Mda, probabil că te vom putea ajuta în privința asta. Te vom ține la curent.

Grozav, s-a pronunțat Lesley și a ieșit.

Bineînțeles că Scout nu i-a spus lui Lesley, cu exactitate, cât de interesantă era. Nici eu nu am contribuit prea mult în această privință, desigur. Nu fusesem nimic mai mult decât o amuzantă vioară a doua, poate nici măcar atât. De fapt, mai corect ar fi să zic o vioară a doua care își băga nasul unde nu fierbea oala.

Mi se luase o piatră de pe inimă fiindcă dezlegasem enigma misteriosului bilet, dar am rămas tăcută în timpul cinei, la fel de tăcută în sala de studiu individual, și tot atât de tăcută după aceea, în camera comună — unde, din fericire, nu era nici urmă de gașca fițoaselor. Nu-mi puteam scoate din

minte vorbele lui Foley. Sigur că da, văzusem articolele şi birourile şi îi cunoscusem pe colegii părinţilor mei, dar văzusem, totodată, şi serialul *Alias*. Oamenii îşi creaseră acoperiri mult mai elaborate decât carierele universitare. Să fi plăsmuit părinţii mei o poveste complicată despre slujbele lor astfel încât să îşi ţină ascunse adevăratele lor vieţi? Dacă chiar era aşa, mă îndoiam profund că mi-ar spune-o în caz că i-aş întreba. Am intrat în incinta Sfintei Sofia cu gândul că era prima zi a separării de doi ani de oamenii care însemnau pentru mine mai mult decât oricine altcineva pe lumea asta – doi oameni care fuseseră sinceri cu mine, chiar dacă nu ne înţeleseserăm întotdeauna foarte bine. (Eram o adolescentă, la urma urmelor.) Dar acum aveam îndoieli. Trebuia să îmi privesc viaţa în retrospectivă şi să decid dacă tot ceea ce ştiam, tot ceea ce credeam eu că reprezenta adevărul despre mama mea şi tatăl meu era o minciună.

Sau poate că Foley se înşelase. Poate că îi confundase pe părinţii mei cu părinţii altcuiva. Parker nu era un nume chiar neobişnuit. Sau poate că îi cunoscuse pe părinţii mei înainte ca eu să mă nasc, într-o vreme când aveau cariere diferite faţă de acum.

Cel mai mare semn de întrebare care se ridica, totuşi, nu avea nimic de-a face cu părinţii mei. Era în legătură cu mine *însămi*. De ce mă deranjaseră atât de tare întrebările puse de Foley? De ce mă *speriaseră* atât de tare? De ce pusesem atâta preţ pe ceea ce îmi spusese ea? Cuvintele lui Foley atinseseră o coardă sensibilă, dar care anume? Aveam şi eu îndoielile mele?

Îmi tot derulam amintirile, vizitele la colegiu, conversațiile avute cu părinții mei, întrevederea cu Foley, încercând să întorc pe toate fețele până și cel mai mic amănunt.

Nu am ajuns la nicio concluzie, dar procesul de gândire mă reducea la tăcere. Scout stătea pe podeaua din camera comună cu iPodul la urechi și cu o revistă *Vogue* luată de pe măsuță, iar eu eram întinsă pe canapea cu un braț sub ceafă și cu ochii ațintiți în tavan.

Lui Scout i-a vibrat mobilul, și-a întins mâna după el, apoi a bălmăjit ceva despre antrenament. Am fluturat din mână în semn că nu trebuia să se scuze față de mine.

– Știu, i-am spus. Fă ce ai de făcut și gata.

Fără nicio explicație, și-a strâns echipamentul — sau orice altceva o fi pus în geanta ei cu cap de mort și oase încrucișate – și a ieșit din apartament. Din moment ce aveam să ne fac amândurora o favoare nespionând-o, m-am decis să rămân acasă pentru tot restul serii. M-am întors, așadar, în camera mea și mi-am luat blocnotesul de schițe și câteva creioane. Nu prea mai desenasem mare lucru de când venisem în Chicago, așa că era vremea să mă apuc de treabă, mai ales că aveam să încep în curând orele de pictură.

Orele astea aveau să fie o schimbare în bine, totuși. De obicei desenam din imaginație, chiar dacă Foley nu prea fusese impresionată de asta. Nu tu boluri cu fructe. Nu tu ghivece cu flori. Nu tu portrete de oameni în costume demodate. Iar pentru cât de departe mergeam cu desenatul meu din imaginație, misterul lui Scout Green era un subiect destul de bun. Creionul meu zbura pe hârtia rugoasă, în timp ce schițam căpcăunul pe care mi-l imaginam ascuns după ușă.

Uşa de la intrare s-a deschis atât de repede, lăsând loc unui amestec discordant de ciripeli, încât aproape că am găurit hârtia cu vârful creionului. Gaşca fiţoaselor a dat buzna înăuntru — o furtună de fetişcane neastâmpărate şi zgomotoase. Gândindu-mă că nu avea niciun sens să înrăutăţesc situaţia mea sau a lui Scout, mi-am închis caietul de schiţe şi l-am îndesat sub pernă.

Veronica a venit în urma lui Amie, iar în spatele lor şi-a făcut apariţia Mary Katherine, care avea în mâini o cutie de pantofi de un alb strălucitor.

— Oh, a rostit M.K.

Expresia de pe chipul ei a trecut de la răutate diabolică la iritare când a dat cu ochii de mine prin uşa deschisă a dormitorului.

— Ce faci acolo?

Amie şi-a dat ochii peste cap.

— Locuieşte aici, în apartament?

— Exact, a confirmat Veronica cu un zâmbet viclean, cocoţându-se pe prag. M.K. ne-a spus că ai fost chemată la Foley azi.

Evident, M.K. bătuse toba.

— Mda, am catadicsit eu să-i răspund. Am fost.

Veronica şi-a încrucişat mâinile peste cămaşa ei Oxford, lăsată pe dinafară, şi peste cravată, în timp ce Mary Katherine şi Amie s-au mutat în spatele ei, în chip de cavaleri apărători ai reginei.

— Problema e că Foley nu stă niciodată de vorbă cu elevele.

— De-adevăratelea?

– Foarte de-adevăratelea, a susținut ea. Așa că ne-ar interesa pe toate să aflăm de ce ai fost invitată în *inner sanctum.*

- Ai aflat vreo chestie interesantă? m-a întrebat Mary Katherine chicotind.

Mânată de o pornire sarcastică, mai-mai că îmi venea să deșert sacul, mai-mai că îmi venea să le azvârl drept în față, pe scurt, cum cele cinci minute petrecute în biroul lui Foley mi au făcut să pun sub semnul întrebării cei aproape șaisprezece ani de experiență personală și m-au făcut să mă îndoiesc de părinții mei, de familia mea, de o viață întreagă de amintiri. Dar am ținut totul în mine. Nu m-aș fi simțit în largul meu ca fetele să dețină asemenea informații despre mine sau despre temerile mele. Era exact genul de slăbiciune numai bună de exploatat.

Eram surprinsă, totuși, să aflu că Mary Katherine nu trăsese, pur și simplu, cu urechea la ușa lui Foley. Și treaba asta părea a fi genul de situație pe care ea ar exploata-o.

Nu chiar, am răspuns eu, într-un târziu. Foley a făcut doar o verificare de rutină. Având în vedere că sunt nouă, vreau să spun, am adăugat eu în chip de răspuns la sprâncenele arcuite de mirare ale lui M.K. Voia să se convingă că mă adaptez bine.

Lui M.K. i-au căzut sprâncenele la loc, iar buzele ei au început să se bosumfle.

Oh, a spus ea dezamăgită. Bine, atunci.

Goana după senzațional odată eșuată, și-a desfăcut brațele încrucișate la piept și s-a îndreptat spre dormitorul lui Amie. Amie a urmat-o, dar Veronica a rămas în urmă.

— Hei, mi s-a adresat ea mie, vii sau ce faci? Doar n-avem toată ziua la dispoziție.

Mi-a trebuit aproape un minut ca să mă dumiresc că vor bea cu mine.

— Să vin și eu?

Și-a dat ochii peste cap, după care s-a răsucit pe călcâie.

— Haide, mi-a spus ea, făcându-mi apoi semn să intru.

Am clipit, uimită, dar foarte curioasă în același timp, așa că am sărit jos din pat și am urmat-o. S-a dus până în dreptul ușii deschise, care dădea în camera lui Amie și s-a oprit pentru o clipă, invitându-mă să intru.

Nu aveam habar *de ce* mă invita înăuntru și eram destul de băgăcioasă din fire ca să mă întreb ce punea la cale. Era o ocazie căreia nu puteam să-i dau cu piciorul.

— Vin, am răspuns eu, apropiindu-mă de Veronica, aflată în pragul ușii.

Când a făcut un semn cu capul spre interiorul camerei, am îndrăznit să intru și să arunc o primă privire. Camera era atât de roz, încât îți venea să vomiți.

Ca să fiu sinceră, arăta de parcă explodase fabrica de păpuși Barbie. Era roz peste tot, de la pereți la covor, până la cuvertură și fețele de pernă. Practic vorbind, a trebuit să îmi țin ochii pe jumătate închiși din pricina culorii orbitoare.

Pe de altă parte, lucrurile din cameră erau de cea mai bună calitate: televizor cu ecran plat, laptop de ultimă generație, sistem acustic modern, la care puteai lega iPodul; plapumă groasă, matlasată. Adică OK, totul era de un roz ucigător, dar știam să apreciez calitatea.

Drăguţă cameră, am minţit eu pe jumătate.

Veronica a închis uşa după mine.

Mary Katherine era deja aşezată pe patul lui Amie, picior peste picior, ţinând în poală cutia strălucitoare de pantofi. Amie stătea pe un scaun din plastic, lucios şi transparent, în faţa unui birou confecţionat din acelaşi plastic transparent.

De ce a venit ea aici, mă rog? a întrebat Mary Katherine.

Veronica m-a cântărit din priviri.

Ca să vedem cât de *cool* este.

În momentul în care Mary Katherine a lovit cu palmele laturile cutiei, am bănuit că expediţia mea în Regatul Roz şi testul pe care trebuia să-l dau erau legate de cine ştie ce s-o fi aflat în cutia de pantofi din poala lui Mary Katherine... sau de reacţia mea la acel ceva.

De unde ştim că nu e precum Micuţa Maria Gura Spartă[1]? a întrebat Mary Katherine.

Hai, fii seroasă, M.K. Lily e din New York. E *trendy*.

Veronica a ridicat din sprânceană în mod provocator.

Nu-i aşa?

Eram din Sagamore, *nu* din New York, dar eram mult prea absorbită de presiunea de gradul I pe care o exercita gaşca fiţoaselor asupra mea, ca să vadă dacă pot fi recunoscută sau nu drept una de-a lor. Şi, din moment ce misterul urma să se rezolve în momentul în care M.K. dădea la o parte capacul cutiei, m-am gândit că nu strica să încerc. Măcar unul din mistere să-l rezolv.

Sunt *trendy* rău de tot, am aprobat-o eu, cu o voce seacă.

---

[1] În original, *Tattletale Mary*, piesă de teatru de Terry Grimwood.

— Eşti gata? a întrebat Veronica, în timp ce Mary Katherine îşi strecura degetele pe sub capacul cutiei.

— Sigur că da, am confirmat.

Nu ştiam sigur la ce să mă aştept, având în vedere ce amploare luaseră lucrurile în ultima vreme. Substanţe cu efecte dăunătoare asupra creierului uman? Diamante? Produse electronice furate? Arme nucleare cu plutoniu? Sau, dacă ar fi fost băieţi adolescenţi, artificii şi reviste cu femei goale?

Nu era însă chiar atât de spectaculos.

Înconjurată de fetele ei — şi de mine — Mary Katherine a ridicat capacul. Cutia era plină cu bomboane, Cola dietetică, numere mai vechi din *Cosmo*, băuturi energizante şi ţigări din foi. Arăta precum trusa unui supermodel, plină cu obiecte de primă necesitate.

— Ei? m-a îmboldit M.K. E ca lumea, nu-i aşa?

Am deschis gura ca să o închid repede la loc. Nu prea se ascundeau de văzul lumii, deşi numerele acelea din *Cosmo* — disponibile, probabil, în orice farmacie, băcănie sau parfumerie din Statele Unite — erau de contrabandă. Totuşi, eram un musafir pe teritoriu inamic. Nu era momentul potrivit acum să le aduc jigniri.

— În mod categoric sunt... o mulţime de chestii înăuntru.

Veronica a întins mâna după o cutie de bomboane în formă de ţigarete şi a scos din ea un băţ alb de zahăr.

— Avem prieteni care ne aprovizionează, m-a informat ea, ciugulind dintr-un capăt al ţigării.

— Şi părinţii lui Mary Kate ne trimit vapoare întregi, a adăugat Amie, pe un ton dezaprobator.

M.K. şi-a dat ochii peste cap.

— Avem *nevoie* de ele, a subliniat ea. Politica Sfintei Sofia se reduce doar la sănătate şi vigoare, la mâncare organică, crescută în libertate şi îmbunătăţită cu vitamine. Slăbiciuni precum acestea nu intră în calcul. Şi dacă Foley găseşte vreodată aşa ceva în camera noastră, ne-am ars.

M-a cântărit din nou din priviri.

— Aşadar, poţi să îţi ţii gura?

Nu-mi puteam dezlipi ochii de pe o punguţă de bomboane din lemn dulce — cea mai mare slăbiciune a mea — aşa că am dat din cap.

— Nicio problemă.

Mary Katherine a tras un hohot de râs şi, remarcând direcţia privirii mele, s-a întins după punga de bomboane din lemn dulce marca Scotties şi mi-a azvârlit-o. Am deschis-o — fără să mă întreb o clipă măcar de ce îmi oferea bomboane — şi am început să ronţăi capul unui căţel, ca o gumă de mestecat.

Veronica s-a uitat la prietenele ei, apoi s-a uitat pe furiş înspre mine, cu ochii strălucind de speranţă.

— Ştii, Parker, noi nu ţinem ascunse aici toate comorile lui M.K., ca să fim acoperite în caz că Foley se hotărăşte să verifice din nou camerele. Restul se află în locul nostru tainic. Îi spunem cufărul cu comori. Noi tocmai mergeam acolo, ştii tu, să ne reîmprospătăm proviziile.

I-a aruncat o privire lui Mary Katherine.

— M.K. aproape că a rămas fără marfă.

Veronica mi-a aruncat o privire rece şi calculată.

— Poţi să vii cu noi dacă vrei. Să împărţim premiul cel mare.

Aş fi fost prea idioată dacă nu-mi dădeau de bănuit. Marfa de contrabandă cu care fetele astea *trendy*, de la oraş, se făleau că ar fi grozavă, nu era grozavă deloc. Mai mult chiar, erau excesiv de amabile cu mine. În vreme ce mă gândeam că era posibil ca ele să încerce, în continuare, să mă îndrume, în felul lor nechibzuit, spre un anturaj „mai bun", mi se părea, totuşi, că aveau o intenţie mult mai infamă pe agenda lor de lucru.

Dar nu erau singurele care aveau planuri secrete.

Mai devreme, Foley aproape că mă făcuse să îmi pierd pământul de sub picioare; asta era şansa mea de a-mi reveni, de a prelua controlul, de a *acţiona*.

— Şi unde anume se află marfa dosită?

M-am uitat înspre Amie, considerând că, dintre toate, ea era singura care îmi putea da un răspuns onest.

— Jos, mi-a răspuns ea. În subsol.

„Şi iată că avem un câştigător", am gândit eu. Un drum jos, în subsol, mă aducea cu un pas mai aproape de descifrarea misterului în care erau învăluite plecările lui Scout — şi de orice altceva se petrecea în Şcoala de fete Sfânta Sofia.

Am făcut un semn aprobator din cap întregului grup.

— Contaţi pe mine. Hai să pornim la vânătoarea de comori.

8

Eram înarmate cu lanterne roz dintr-un set pe care Amie îl scosese dintr-o ascunzătoare a sertarului de jos al biroului. Am mai văzut, tot acolo, un set de scule roz, o trusă de prim-ajutor roz și niște baterii roz. Amie părea genul de om pregătit pentru orice împrejurare (dar și cu idei fixe).

Mai eram înarmată și cu o doză destul de mare de scepticism cu privire la motivele lor. Bănuiam că gașca fițoaselor voia să mă bage în bucluc, că „vânătoarea de comori" avea să fie, în cele din urmă, doar o farsă la adresa mea. Având în vedere că erau șanse foarte mari să fiu nevoită să o iau la fugă, mă bucuram că purtam cizme. Socoteam că îmi ofereau mai multă viteză decât papucii și că, astfel, puteam să dau mult mai ușor o scatoalcă, dacă se ajungea la așa ceva.

Scout era tot plecată când am ieșit noi din apartament: trei fete din gașca fițoaselor și încă una care se ținea scai de ele, cu Veronica în frunte. Era aproape zece seara, iar coridoarele erau tăcute și pustii, în timp ce parcurgeam același

traseu pe care fusesem cu două zile mai devreme pe urmele lui Scout — în jos pe scări până la etajul unu, pe coridorul principal spre Sala mare, apoi prin Sala mare până în clădirea principală. Dar în loc să ne oprim la uşa pe care intrase Scout, am luat-o la stânga, spre aripa administrativă, unde fusesem împreună cu M.K. mai devreme, în cursul aceleiaşi zile.

Nu aprinsesem încă lanternele, aşa că nu prea ştiam de ce le luasem cu noi. Dar auzind un zgomot de paşi răsunând pe coridor, m-am bucurat că nu le aprinsesem. Veronica a ridicat o mână în aer, iar noi ne-am oprit în spatele ei. S-a întors cu faţa pe noi, cu ochii strălucind de emoţie, şi ne-a făcut semn din mână să ne dăm mai în spate. Ne-am dat câţiva paşi înapoi, în vârful picioarelor, apoi ne-am înghesuit într-una din nişele semicirculare din coridor. Mi-am muşcat buzele, încercând să îmi ţin respiraţia sub control, fiind convinsă că bubuiturile asurzitoare ale inimii mele se făceau auzite pe toată lungimea coridorului.

După un răstimp, care mi s-a părut lung de o oră, zgomotul paşilor a început să se stingă, pe măsură ce persoana respectivă — probabil vreuna din femeile-dragon cu clipboard în mâini — se îndepărta, mergând în direcţia opusă nouă.

Veronica a tras cu ochiul afară din ascunziş, ţinând o mână la spate ca să ne indice să stăm pe loc, cât timp ea cerceta coridorul.

— OK, a şoptit ea într-un final.

Am pornit-o din nou la drum: Veronica, apoi Mary Katherine, Amie şi eu. Nu mă puteam abţine să nu arunc câte o privire în spate, din mers, dar coridorul era gol, cu

excepţia liniştii cavernoase pe care o lăsam în urma noastră şi a podelei luminate de umbrele pestriţe ale lunii.

Ne-am continuat drumul prin aripa administrativă, dar înainte de a ajunge la biroul lui Foley, am cotit-o pe un coridor lăturalnic, care se termina cu un şir de trepte din piatră. Aerul devenea mai rece pe măsură ce coboram în subsol, ceea ce mă făcea să simt tot mai acut faptul că ne îndreptam spre ceva neplăcut. Probabil că ne *îndreptam* spre chestia aia oribilă care o urmărise pe Scout, dar nu îmi puteam da seama dacă gaşca fiţoaselor avea idee sau nu de creatura care stătea la pândă în umbra coridoarelor de dedesubtul şcolii lor pline de ifose. Dacă ar fi ştiut, cu siguranţă i-ar fi făcut lui Scout zile fripte pe tema asta. Păreau genul de fete în stare de aşa ceva.

— Nu mai avem mult, a şoptit Veronica în momentul în care am ajuns la piciorul scărilor.

După tipicul arhitectural al Sfintei Sofia, am intrat într-un alt coridor din piatră. Auzisem de clădiri în care se află catacombe secrete, dar mă întrebam de ce călugăriţele îşi bătuseră capul să construiască un labirint în subsolul clădirii — o sarcină pe care o duseseră la îndeplinire fără camioane, macarale sau elevatoare.

— Aici este, a rostit, în sfârşit, Veronica.

Ne aflam în dreptul unei uşi simple, din lemn. Pe uşă stătea scris, cu litere aurii de tipar (exact ca literele de pe uşa biroului lui Foley), cuvântul: CUSTODE.

Am ridicat mirată o sprânceană, uitându-mă la uşă.

— Intrăm în oficiul personalului de serviciu?

Fără să catadicsească să îmi răspundă, Mary Katherine și Veronica s-au jucat cu mânerul de alamă, până când ușa s-a deschis cu un declic.

— Vino să vezi, m-a poftit Veronica cu un rânjet întipărit pe chip, în vreme ce ținea ușa deschisă.

Am intrat și am rămas cu gura căscată la priveliștea care mi se înfățișa în fața ochilor.

Camera era o boltă gigantică din piatră, complet goală — cu o excepție — în ea se afla un Chicago în miniatură — o machetă, la scară mică, a orașului. De la cele două turnuri Sears de șaizeci de centimetri, cu cele două vârfuri strălucitoare (pe care până și eu le recunoșteam), până la Chicago River, la roata panoramică Ferris și Navy Pier. Toate în miniatură, toate executate până la ultimul detaliu și așezate pe podeaua uriașei încăperi de către cineva care, în mod evident, era îndrăgostit de Chicago — de cineva care *cunoștea* orașul Chicago.

— Cine a făcut asta? am întrebat.

— Habar n-am, a răspuns Veronica. Era aici când am venit noi în internat. E ca lumea, nu?

— Foarte, am murmurat eu, privind cu ochii mari de uimire, studiind totul cu atenție, în timp ce mă plimbam prin perimetrul gol al încăperii din piatră.

Macheta era aproape lipsită de culoare — clădirile și peisajul fiind redate în diversele nuanțe de gri ale cartonului subțire — cu excepția simbolurilor care marcau câteva puncte din oraș. Un simbol bleumarin, care arăta precum patru cercuri lipite unul de altul, sau ca semnul plus făcut din

linii curbe. Un simbol verde, care reprezenta un cerc în interiorul căruia se afla un Y mare de tipar.

Marcaje, m-am gândit eu, care indicau amplasamentele a două tipuri de *nu-știu-ce-anume* de prin oraș.

M-am dus în mijlocul lacului Michigan — un spațiu viran pe podea — și m-am uitat cu luare-aminte printre clădiri, în căutarea Sfintei Sofia. Când am dat de East Erie, mi-am dat seama că erau două simboluri în apropiere: chestia cu patru cercuri era pe bulevardul Michigan și, mai interesant chiar, Y-ul închis în cerc era la doar două cvartale distanță de Sfânta Sofia.

Ce înseamnă simbolurile astea? am întrebat eu.

Dar nu mi-a răspuns decât liniștea din jur.

Mi-am ridicat privirea și m-am uitat în spatele meu tocmai când închideau ușa, auzind sunetul încuietorii. Am sărit peste Navy Pier, am alergat spre ușă, m-am agățat de mâner cu ambele mâini și am tras de el.

Nimic.

L-am zgâlțâit, am încercat să-l răsucesc, am tras din nou. Tot nimic, nimic cu ce să descui ușa pe dinăuntru. Doar gaura cheii.

Hei! am urlat eu, bătând apoi cu pumnul în ușă. Veronica! Amie! Mary Katherine! Am rămas înăuntru!

Am adăugat această ultimă parte în caz că, poate cine știe, nu aveau habar că m-au încuiat într-o cameră din subsolul școlii; în caz că uitaseră că o pornisem patru la drum pe coridoarele Sfintei Sofia, ca să ajungem în această încăpere subterană, dar numai trei se întorceau acum sus.

Dar nu era un accident, bineînţeles, şi singurul răspuns pe care l-am primit au fost nişte chicoteli, pe care le auzeam răsunând pe hol.

— Matură gândire, n-am ce zice! am zbierat eu, după care am trântit o înjurătură, mai mult pe seama prostiei mele.

Bineînţeles că aici, jos, nu erau nici bomboane, nici doze cu răcoritoare dietetice, nici ţigări ascunse sau băuturi energizante de pe piaţa neagră. Era totuşi o comoară — gaşca li ţoaselor dăduse peste ceva din întâmplare, o cameră secretă în care se afla o machetă complicată, la scară redusă, a oraşului. Dar probabil că nu o băgaseră în seamă, interesate fiind doar să folosească încăperea ca să-mi joace o festă — aşa cum se proceda, de obicei, cu nou-veniţii.

Am izbit cu piciorul în uşă, dar nu m-am ales cu nimic alt ceva decât cu o durere ascuţită din talpă până în şold. După cât se părea, nici măcar cizmele mele preferate nu-mi ofereau mai multă protecţie decât papucii. M-am proptit cu o mână de uşă, iar cu cealaltă mi-am frecat piciorul, mustrându-mă amarnic pentru faptul că intrasem după ele în cameră.

Una era să umbli brambura prin şcoală; o făcusem deja. Dar să fii încuiată în oficiul custodelui, într-un subsol aproape pe abandonat al unei şcoli particulare era cu totul altceva. Cu toată înclinaţia mea spre explorări, îmi dădeam seama că nu-i a bună.

Când durerea s-a mai domolit, m-am sprijinit din nou pe ambele picioare. Până una alta, rămăsesem blocată aici, jos, într-o tainiţă, care se afla, probabil, puţin cam prea aproape de oricine sau orice stătea la pândă în spatele uşii din metal. Era vremea să acţionez.

Cu o mână strânsă în jurul lanternei mele roz și cu cealaltă în șold, m-am uitat de jur-împrejur. Din nefericire, calea normală de ieșire nu era o opțiune viabilă. Ușa era încuiată pe dinafară, iar eu nu aveam cheia.

Stai așa! am murmurat eu, punând lanterna pe jos.

Eram într-o clădire veche și aveam o cheie-schelet, care putea funcționa drept cheie universală. Mi-am scos de la gât cheia legată cu fundă.

Haide, m-am încurajat singură.

Am introdus cheia în broasca de metal, ținând două degete încrucișate, ca să-mi poarte noroc.

Butucul nu s-a urnit din loc.

Am tras o nouă înjurătură în gura mare, apoi am scos cheia din broască și mi-am tras funda peste cap. Privirea mi-a alunecat spre lanterna de pe jos și, pentru o clipă, mi-a trecut prin cap să lovesc broasca cu ea, dar numai Dumnezeu știa cât timp aveam să rămân aici, jos. Sacrificarea lanternei probabil că nu era o idee prea grozavă (ha!).

M-am dat înapoi ca să studiez mai bine ușa. Asemenea ușilor din clădirea principală, și aceasta era confecționată dintr-o placă subțire din lemn, de modă veche, prinsă în cadru cu două balamale din alamă. Cuiele din balamale erau destul de mari, așa că am socotit că aș putea să încerc să le trag afară, să scot ușa din țâțâni și să mă strecor prin crăpătura, dar nu-mi plăcea deloc ideea de a ajunge, din nou, sus, în biroul lui Foley, de data asta pentru distrugerea bunurilor Sfintei Sofia. Nu era nicio îndoială că gașca fițoaselor i-ar fi spus cine era vinovata și bănuiam că era genul de lucru pe care l-ar fi inclus în portofoliul meu permanent.

Având în vedere toate aceste considerente, am pus „scoaterea uşii din ţâţâni" la coada listei mele mentale şi m-am uitat prin restul camerei în căutarea unei alte modalităţi de ieşire. Dar dacă ar fi pe undeva vreo uşă secretă? Din moment ce Foley avea o asemenea uşă, nu-mi părea deloc deplasat să mai găsesc încă una într-o cameră tăinuită din subsol. Am străbătut perimetrul camerei, apăsându-mi palmele pe dalele din piatră în timp ce avansam, în speranţa că voi găsi vreun mecanism de declanşare.

Am înconjurat de două ori camera.

Nu am găsit nimic.

Tocmai pe când eram gata să renunţ la descoperirea unei căi de evadare, care să nu implice dezmembrarea uşii, mi-a venit o idee. Macheta, cu toate clădirile ei micuţe şi cu toată arhitectura ei, necesitase multă muncă, multă măiestrie. Şi asta însemna că cineva îşi petrecuse o groază de timp aici. Multe ore.

Dar uşa era încuiată pe dinafară şi ce se întâmpla dacă arhitecţii rămâneau încuiaţi aici, pierzând noţiunea timpului, pe când lucrau la proiectul lor obsesiv de detaliat? Nu aveau nevoie de o altă cale de ieşire? Sigur că ei — sau el sau ea sau oricine — aveau propria lor cale de evadare. Trebuie să-mi fi scăpat ceva.

Eram în capătul cel mai îndepărtat al camerei când am observat licărul de lumină, reflecţia de pe marginea vestică a oraşului. Mi-am răsucit gâtul să văd mai bine şi mi-am dat seama că licărirea provenea dintr-una din cele două turle ascuţite ale zgârie-norului Sears Tower.

M-am apropiat.

Turlele erau din metal, ceea ce era ciudat, fiindcă erau singurele obiecte de metal din oraşul redus la scară. Tot restul era confecţionat din acelaşi material: carton gri.

– Interesant, am mormăit.

Am îngenuncheat lângă ceea ce presupuneam a fi Chicago River. Am întins mâna cu grijă, oh, cu foarte mare grijă, şi am tras de turlă.

Nu s-a mişcat de la locul ei.

– Haide, am spus eu, îndreptându-mă spre a doua. Am apucat-o de vârf, am clătinat-o şi am simţit cum începe să se desprindă de carton. O smucitură, apoi încă una, suficient cât să trag metalul prin gaură, dar nu destul de tare încât să rup acoperişul clădirii.

În cele din urmă a ieşit. Am ridicat-o spre lumină.

Era o cheie.

Grozav! mi-am zis, făcând semnul de *rock on* şi rânjind cu gura până la urechi, apoi am ieşit din lac.

Poate că nu fusese o victorie deplină — nici măcar nu eram sigură că se va potrivi cheia în broască — dar trăiam, cu siguranţă, senzaţia de triumf. O victorie pentru arhitectul care fusese încuiat şi o victorie pentru mine. Şi, ceea ce era mai important, o înfrângere pentru gaşca fiţoaselor.

Am mers de-a lungul râului până am ajuns la lac, după care m-am întors spre uşă, unde am băgat cheia în broască şi am răsucit-o.

Încuietoarea s-a deschis.

Nu mi-e jenă să spun că, de fericire, am făcut câţiva paşi de dans în cizmele mele galbene.

Gândindu-mă că următoarea persoană care va fi încuiată aici s-ar putea să aibă nevoie de cheie, am scos-o din broască și am pus-o la locul ei, în Sears Tower. Mi-am plimbat privirea asupra orașului, făcându-mi o notiță în gând să îi spun lui Scout despre machetă, în cazul în care nu o văzuse deja. Nutream eu o bănuială că simbolurile de pe clădiri aveau tangență cu nu-știu-ce făcea ea, și cu nu-știu-ce „gunoi" se războia ea împreună cu prietenii ei.

Și apropo de război, sosise vremea să îmi calculez următoarea mișcare.

Prima variantă presupunea să mă întorc în apartament și să-mi înfrunt adversarele, Veronica *et al.* Ele îmi aruncă priviri malițioase și nu-și mai încap în piele de fericire că m-au încuiat. Eu le arunc priviri malițioase și nu-mi mai încap în piele de fericire că am evadat. Nu era tocmai ceea ce aș fi numit eu o seară captivantă de joi.

Varianta a doua era puțin mai riscantă. Mă alăturasem găștii fițoaselor, în incursiunea lor în subsol, în ideea că aveam ocazia, puțin probabilă, ce-i drept, ca ele să mă ducă într-un loc interesant. Am avut succes în privința asta, zic eu.

Cum ele se întorseseră în Regatul Roz, aveam posibilitatea să explorez puțin pe cont propriu. Așadar, pentru a doua oară într-o singură seară, am mers la risc. Reușisem să îmi folosesc talentele pentru a găsi calea de ieșire dintr-o cameră încuiată, deci eram îndreptățită să cred că norocul era de partea mea.

Am mai aruncat o ultimă privire orașului, după care am tras ușa după mine.

— Noapte bună, Chicago, am șoptit eu.

Deloc surprinzător, coridorul era gol când am ieşit din oficiul custodelui. Gaşca fiţoaselor nu era de văzut pe nicăieri. Probabil că îşi sărbătoreau victoria pe undeva. Habar nu aveau ele...

Coridorul se ramifica în două direcţii — una ducea înapoi spre scările care urcau la etajul întâi, cealaltă pătrundea, probabil, mai adânc, în străfundurile subsolului. Cum decizia de a mă juca de-a Nancy Drew era deja luată, am pornit-o pe drumul pe care nu îmi umblaseră încă paşii.

Înaintam încet, cu un umăr aproape lipit de perete, încercând să mă fac cât mai invizibilă posibil. La capăt, coridorul se bifurca în T; m-am îndreptat într-acolo. Porţiunea aceasta de subsol era bine luminată, aşa că am ţinut lanterna închisă, dar o strângeam în mână cu atâta forţă, încât palma efectiv îmi transpira. Încă mă mai aflam în subsol, încă mai eram aproape de nu-ştiu-ce grozăvii aflate de cealaltă parte a uşii mari din metal, pe care o închisese Scout. Asta însemna că trebuia să fiu cu garda sus.

Am ajuns la capătul coridorului fără niciun incident, apoi am aruncat câte o privire pe coridoarele din stânga şi din dreapta mea. Ambele erau pustii, şi nu aveam nici cea mai vagă idee în ce parte a clădirii mă aflam. Şi, ceea ce era şi mai rău, ambele coridoare erau lungi şi întunecoase. Nu erau lumini în tavan, nu erau aplice pe pereţi — doar întuneric de nepătruns.

Nu era cea mai bună dintre alegeri. Nu aveam o monedă, ca să dau cu banul, niciun glob magic de cristal pe care să-l întreb încotro s-o apuc, aşa că am recurs la singura metodă

respectabilă pe care o mai aveam la dispoziţie, pentru a lua o hotărâre atât de importantă ca aceasta.

Din nefericire, nu am apucat să trec de „Alabala portocala”, fiindcă pământul a început să vuiască şi să se cutremure sub picioarele mele. Am fost azvârlită în faţă, chiar în locul de intersectare al coridoarelor, şi a trebuit să mă sprijin de zidul din piatră ca să mă pot ţine pe picioare, în timp ce podeaua vibra sub mine.

Dar tot tumultul s-a potolit pe cât de repede s-a pornit. Cu palma încă lipită de cărămizile din piatră, cu inima bubuindu-mi în piept, m-am uitat în sus, la tavanul de deasupra mea, aşteptând să aud ţipete şi zgomot de paşi şi alte semne doveditoare ale efectului Cutremurului-care-a-înghiţit-Chicago-ul.

Doar linişte. Nimic altceva.

Mi-am întors brusc capul spre coridorul din stânga mea, deoarece dintr-acolo se auzea un zgomot de paşi grăbiţi, care se îndreptau spre mine, şi am încercat să îmi înfrâng atacul de panică.

Am aprins lanterna şi am rotit şuvoiul de raze prin întuneric, dar arcul de lumină abia dacă străpungea bezna, chiar dacă îmi mijeam ochii ca să văd mai bine.

Şi apoi i-am văzut pe Scout şi pe Jason în spatele ei, amândoi în uniforme, amândoi alergând spre mine de parcă ar fi fost în pericol de moarte. Am îndreptat în jos şuvoiul de lumină al lanternei, ca să nu-i orbesc, temându-mă că exact asta se va întâmpla.

— Scout? am strigat eu fără glas, căci spaima îmi paralizase coardele vocale.

Am încercat din nou şi de data asta am reuşit să îngăim:

— Scout!

Încă erau departe — coridorul era lung — dar fugeau de rupeau pământul... şi era ceva în urma lor.

Nu m-a surprins aproape deloc faptul că erau urmăriţi. La urma urmelor, o ajutasem deja pe Scout în încercarea ei de a scăpa de *ceva*. Dar nu ştiam sigur la ce să mă aştept.

Pe măsură ce se apropiau de mine, mi-am dat seama că în spatele lor era blonda pe care o văzusem luni în grădina cu coloane — fata îmbrăcată în hanorac, care ne urmărea din stradă. Fugea de îi sfârâiau călcâiele în spatele lui Scout şi al lui Jason. Dar, chiar şi în timp ce alerga cu toată viteza de-a lungul coridorului, chipul ei era cumva lipsit de orice expresie, unicul semn de viaţă pe care-l dădea cu adevărat fiind doar licărirea stranie din ochii ei. Părul lung şi unduios îi flutura pe spate în timp ce alerga înspre noi, luându-şi avânt cu braţele.

Deodată şi-a dat mâna peste cap, apoi şi-a azvârlit-o brusc în faţă, de parcă ar fi aruncat cu ceva în cei doi. Aerul şi pământul au vuit şi, de data asta, trepidaţia a fost suficient de puternică cât să mă doboare. Am căzut în patru labe.

Până să apuc să mă uit din nou în sus, Scout şi Jason erau la doar vreun metru de mine. Asta însemna că fata blondă era doar la câţiva metri în spatele lor. Am văzut expresia de groază întipărită pe chipul lui Scout.

— Ridică-te, Lily! m-a implorat ea. *Fugi!*

Am mormăit o înjurătură care ar fi făcut să roşească până şi o flotă de marinari şi, ignorând vânătăile care înfloreau pe genunchii mei, am sărit în picioare aşa cum mi se ordonase. Toţi trei am luat-o la goană pe coridor în jos, în căutarea unui loc mai sigur. Alergam dintr-un coridor într-altul, în

direcţia opusă faţă de cea în care fusesem împreună cu gaşca fiţoaselor — ceea ce era, probabil, un lucru bun, din moment ce nu era vreo uşă metalică gigantică în partea aceea a mănăstirii care să te ţină afară.

Să o ţină pe *ea* afară.

Orice vrajă o fi folosit blonda mai devreme, a folosit-o din nou, făcând pământul să se cutremure sub picioarele noastre. Nu ştiam cum reuşea să facă să se mişte pământul, cu toată piatra de deasupra, dar cu certitudine o făcea. Ne-am împiedicat cu toţii, dar Scout a întins o mână să se sprijine de perete pentru a-şi menţine echilibrul, iar Jason s-a agăţat de cotul lui Scout. Eu m-am agăţat de pereţi, căci dalele de piatră mi-au năvălit în faţă în timp ce ea mă dobora din nou la pământ. M-am proptit în mâini; podurile palmelor îmi ardeau în momentul când am atins podeaua.

Scout şi Jason erau din nou în picioare şi ajunseseră deja la câţiva metri distanţă în faţa mea, până când să-mi dau seama că nu eram şi eu cu ei.

— Lily! a zbierat Scout.

Însă eu îmi întorsesem capul ca să o urmăresc pe blondă. Provocatoarea de cutremure stătea, pur şi simplu, acolo şi mi-am închipuit că, din moment ce eram deja pe jos, nu prea mai avea ce să îmi facă.

Bineînţeles că asta nu însemna că tipul care a apărut din spatele ei nu putea să-mi facă vreun rău. Era mai în vârstă decât ea — student, probabil. Păr negru ondulat, umeri laţi şi ochi albaştri, care străluceau cu o aşa intensitate, că te umpleau de fiori. Şi cu foame. Şi toată foamea şi toată intensitatea erau îndreptate asupra mea.

Am înghițit în sec de spaimă și de panică și am încercat să îmi pun rotițele minții în mișcare, am încercat să îmi determin mâinile și picioarele să mă ridice de pe jos, dar, dintr-odată, devenisem la fel de stângace ca un cățelandru, incapabilă să îmi coordonez mișcările.

Băiatul s-a dus lângă blondă, a mormăit ceva, și, întocmai cum făcuse și ea, și-a azvârlit mâna în aer, de parcă ar fi șfichiuit un bici în direcția mea.

Presiunea atmosferică din încăpere s-a schimbat și ceva a început să zboare spre mine, *ceva* ce crease el prin mișcarea aceea a mâinii. Arăta ca o lentilă de contact dintr-un fum verzui nedeslușit, numai că nu era fum cu adevărat. Nu era, de fapt, un *lucru*. Mai degrabă, era ca și cum aerul însuși din încăpere se sucea și răsucea.

Încă mai eram pe jos — doar o secundă sau două trecuseră de când căzusem pe podea, timpul scurgându-se mai încet în starea de panică — și mă holbam cu gura căscată de groază în vreme ce se îndrepta spre mine. Nimic din ceea ce se petrecuse în viața mea la Sagamore sau din săptămâna mea la Chicago nu mă pregătise pentru... orice era acel ceva. Și acel ceva era pe cale de a intra în contact cu mine.

Se spune că sunt momente în viața ta când timpul se derulează cu încetinitorul, când îți poți vedea soarta gonind spre tine. Acesta era unul dintre acele momente. Aveam la dispoziție o secundă să reacționez, dar nu îmi era îndeajuns pentru a mă da la o parte, așa că m-am întors cu spatele. Ghemul contorsionat de aer m-a izbit cu forța unui tren marfar, golindu-mi aerul din plămâni. Mi-a străbătut tot corpul precum un straniu arc de foc, precum o ființă vie care-și

săpa tunel în coloana mea vertebrală, în trunchiul meu, în membrele mele.

— Lily! a zbierat Scout.

Podeaua a început din nou să vuiască şi să se cutremure sub mine şi am auzit un mârâit ameninţător, semănând cu urletul unui animal înfuriat. Am auzit un târşâit de paşi, zgomote de încăierare, dar nu puteam face nimic altceva decât să zac acolo, cu corpul zguduit de spasme de durere şi de foc şi de valurile de căldură care îmi străbăteau cu repeziciune membrele. Clipeam din pricina culorilor care îmi dansau în faţa ochilor, lumea — sau porţiunile de podea şi de încăpere pe care le puteam cuprinde cu vederea din poziţia mea, adică întinsă cât eram de lată pe podeaua din piatră — fiind acoperită cu o ceaţă verzuie.

Trebuie să fi leşinat, deoarece, atunci când am deschis din nou ochii, eram în aer, purtată pe nişte braţe puternice. Mi-am ridicat privirea şi am dat de nişte ochi strălucitori, ochi de acelaşi albastru ca cerul preriei primăvara, ochi care mă priveau la rândul lor.

— Jason? am întrebat eu, vocea mea sunând găunoasă şi distantă.

— Ţine-te bine, Lily, mi-a spus el. Te scoatem noi de aici.

Lumea s-a întunecat din nou.

9

M-am trezit clipind, mijindu-mi ochii din pricina soarelui care își revărsa lumina prin peretele de ferestre din stânga mea, ciocnindu-se de pereții albi de pe celelalte trei laturi ale camerei în care mă aflam. M-am uitat în jos. Eram într-un pat înalt, cu picioarele acoperite cu un cearşaf alb şi o pătură subţire, restul corpului meu fiind înfăşurat într-una din cămăşile alea aspre cu imprimeuri, de spital.

Te-ai trezit.

Mi-am ridicat privirea. Scout stătea pe un scaun de plastic lângă patul meu, cu o carte groasă cu coperte din piele în mâini. Era în uniformă, dar îşi pusese un cardigan peste cămaşa Oxford.

Unde mă aflu? am întrebat eu, punându-mi mâna streaşină la ochi.

– În Clinica LaSalle Street, m-a informat ea. La câteva străzi de şcoală. Ai dormit douăsprezece ore încontinuu. Doctorul a fost aici acum câteva minute. A spus că n-ai

făcut vreo comoţie sau altceva; te-au adus aici doar fiindcă ai leşinat.

Am dat din cap şi am făcut un semn spre fereastră.

— Poţi să faci ceva cu lumina asta?

— Sigur.

Şi-a pus cartea deoparte şi s-a ridicat în picioare, apoi s-a dus la fereastră şi a tras energic de şnur până când jaluzelele s-au închis şi în cameră s-a făcut întuneric. Când a terminat, s-a întors şi s-a uitat la mine, stând cu braţele încrucişate la piept.

— Cum te simţi?

Am făcut o evaluare rapidă. Nu părea să am nimic rupt, dar aveam o durere de cap îngrozitoare şi mă dureau destul de tare toate încheieturile — de parcă aş fi căzut ca lumea, de vreo câteva ori la rând, pe piatra necruţătoare.

— Ameţită, mai ales. Mă doare capul. Şi spatele.

Scout a dat din cap.

— Ai fost lovită destul de tare.

A venit la patul meu şi s-a trântit pe el într-o parte.

— Vreau să spun că îmi pare rău că ai ajuns, fără să vrei, în situaţia asta, dar mai întâi de toate, ce căutai în subsol?

Din tonul ei răzbătea o întrebare nerostită: „Mă urmăreai din nou?"

— Gaşca fiţoaselor a coborât acolo. M-au invitat şi pe mine.

Scout a pălit.

— Gaşca fiţoaselor? Au fost ele în subsol?

Am confirmat dând din cap.

— Au însăilat o poveste despre o ascunzătoare cu marfă de contrabandă, dar nu era decât o farsă. M-au încuiat în camera cu macheta.

— Camera cu macheta?

Am desenat în aer un pătrat.

— Oficiul secret al custodelui care conţine o machetă, perfect redusă la scară, a oraşului? Bănuiesc că ştii despre ce vorbesc eu aici.

— Ah. Aceea.

— Mda. Uite ce e, am fost suficient de răbdătoare în privinţa dispariţiilor în miez de noapte, a chestiilor secrete din subsol, dar — mi-am rotit un deget în aer, indicând salonul de spital care ne înconjura — a sosit vremea să îmi spui despre ce este vorba.

După ce s-a gândit un pic, a dat din cap.

— Ai dreptate. Ai fost lovită de blestemul focului.

Preţ de câteva secunde, n-am făcut altceva decât să mă uit la ea. Atât mi-a luat să realizez că, de fapt, îmi dăduse un răspuns sincer, cu toate că nu aveam idee ce voia să spună.

— De ce?

— De blestemul focului. Numele, ştiu, e totalmente medieval. De fapt, aşa e şi blestemul focului însuşi, credem noi. Dar asta e o chestie de magie străveche, într-adevăr, şi nu are rost să intrăm acum în amănunte. Blestemul focului, a repetat ea. Asta te-a lovit. Chestia aia verde care arăta precum o lentilă de contact. A fost o vrajă, făcută de Sebastian Born. Frumuşel la chip, hain din fire.

Rămăsesem cu privirea aţintită în gol.

— Blestemul focului.

— Va dura ceva vreme ca să-ți explic totul de-a fir a păr.

Am făcut un semn rapid cu degetul mare de la mână spre monitor și spre aparatura de lângă patul meu.

— Cred că agenda mea de lucru este destul de liberă momentan.

Lui Scout i-a căzut fața, sarcasmul ei obișnuit fiind înlocuit de o expresie mult mai tristă și mai temătoare. În ochi i se citea îngrijorarea.

— Îmi părea atât de rău, Lil. M-am speriat groaznic - pentru o clipă am crezut că te-am pierdut.

Am încuviințat din cap, dar încă nu mă simțeam în stare să o iert.

— Sunt OK, am spus eu, deși nu eram sigură dacă asta și voiam să spun.

Scout a dat din cap aprobator, dar și-a înghițit lacrimile, apoi a făcut un semn spre noptiera de lângă patul meu.

— Au sunat părinții tăi. Bănuiesc că Foley i-a anunțat că te afli aici. Le-am spus că ești OK — că ai căzut pe scări. N-am putut — n-am știut ce să le spun.

— Nici eu nu știu, am murmurat, după care am luat telefonul de pe noptieră.

Îmi lăsaseră un mesaj vocal, pe care aveam să-l verific mai târziu și câteva SMS-uri. Am deschis telefonul și am format numărul mamei mele. A răspuns aproape imediat, pe linia telefonică auzindu-se tot felul de trosnituri și paraziți.

— Lily? Lily? a întrebat ea, cu o voce puțin cam stridentă.

Din glasul ei răzbătea teama. Îngrijorarea.

— Bună, mami. Sunt OK. Am vrut doar să te sun.

Oh, Dumnezeule, a exclamat ea, răsuflând uşurată. E OK, Mark, a spus ea cu o voce mai calmă acum, în timp ce îl liniştea pe tatăl meu, care, după toate aparenţele, se afla lângă ea. E bine. Lily, ce s-a întâmplat? Dumnezeule, am fost atât de îngrijoraţi — Marceline a sunat şi ne-a spus că ai căzut!

Am deschis gura, dar n-am zis nimic. Eram total debusolată. Nu ştiam cum să reacţionez acum când aveam dovada faptului că mama mea vorbea despre Foley spunându-i pe numele mic — ca să nu mai pomenim de perspectiva lui Foley asupra carierelor părinţilor mei — aşa că am pus întrebarea cea mai importantă la care mă puteam gândi pe moment:

O cunoaşteţi pe Foley? Pe domnişoara Foley, vreau să spun.

A urmat o pauză stânjenitoare, chiar înainte ca paraziţii să înceapă să pârâie în telefon. Mi-am lipit strâns palma de cealaltă ureche.

Mami? Se întrerupe. Nu te mai aud.

— Îmi pare rău, suntem pe drum. Da, suntem... da. O cunoaştem pe Marceline.

Pârâit.

— Eşti bine?

Da. Sunt bine, am spus eu din nou. M-am trezit şi mă simt bine. Am... alunecat, atâta tot. Ce-ar fi să mă sunaţi mai târziu?

De data asta, am auzit numai cuvintele „călătorie" şi „hotel" înainte ca legătura să se întrerupă de tot. Am rămas cu ochii aţintiţi pe telefon înainte de a-l închide.

— Tocmai i-am minţit pe părinţii mei, m-am smiorcăit eu când am pus telefonul la loc pe noptieră.

Mi-am dat seama că păream iritată, dar date fiind împrejurările, am considerat că mi se cuvenea acest drept.

Scout a deschis gura să îmi răspundă, dar înainte de a apuca să scoată vreun cuvânt, s-a auzit o bătaie în uşă. S-a uitat în ochii mei, dar a ridicat din umeri.

— Intră, am spus eu.

Uşa s-a întredeschis şi Jason s-a strecurat înăuntru.

— Ia te uită, a murmurat Scout, ridicându-şi şi coborându-şi rapid sprâncenele a mirare.

I-am aruncat o privire ucigătoare, înainte ca Jason să deschidă de tot uşa şi să intre. Nu mai purta bulendrele marca Montclare Academy, avea o ţinută sport: jeanşi şi un pulover bleumarin cu fermoar. Ştiam că nu era nici locul, nici momentul potrivit, dar bleumarinul se asorta teribil de bine cu ochii lui. Avea un rucsac pe umăr şi în mână ţinea un ghiveci micuţ cu o singură floare cu petale învolburate — un bujor, cred.

Floarea şi rucsacul nu erau singurele accesorii ale lui Jason. Când şi-a făcut şi Michael apariţia în cameră, i-am întors lui Scout privirea mirată, cu ridicat şi coborât rapid din sprâncene cu tot, pe care mi-o aruncase ea mai devreme. Ea s-a înroşit.

— Voiam doar să ştiu cum te mai simţi, a spus Jason, închizând uşa, după ce el şi Michael au intrat.

Şi-a lăsat rucsacul să cadă pe un al doilea scaun de plastic, apoi a întins mâna cu floarea spre mine, cu o faţă zâmbitoare.

— Şi ţi-am adus o floare.

– Mulţumesc, am răspuns eu, trecându-mi cu bună ştiinţă o mână prin păr.

Nu-mi puteam imagina că arăta bine totul, acolo sus, după douăsprezece ore în care zăcusem inconştientă. Scout s-a întins după ghiveci, apoi l-a pus pe un birou, lângă un vas cu lalele albe.

Am arătat cu mâna spre aranjament.

– De unde sunt?

– Ce să fie? a întrebat Scout şi abia după aceea a părut să sesizeze prezenţa lalelelor. Ah, da. Păi să vedem.

A scos cartea de vizită, a citit-o, s-a încruntat, apoi mi-a aruncat o privire.

– Scrie doar Consiliul de administraţie.

– Surprinzător de atenţi, am spus eu, gândindu-mă că Foley trebuie să-i fi anunţat.

– Garcia nu a avut chef de învăţat, mi-a explicat Jason, aşa că ne-am propus să facem câţiva paşi.

Scout l-a privit pe Michael cu uimire.

– Are Garcia vreodată chef de învăţat?

– Am şi eu momentele mele, Green, a admis el, după care s-a apropiat de pat.

Când a ajuns lângă mine, mi-a luat mâna şi mi-a strâns-o într-a lui.

– Cum te simţi?

– De parcă m-ar fi călcat marfarul.

– E de înţeles, a spus Jason, aflat în spatele lui, iar Michael a încuviinţat din cap.

— Scout tocmai era pe cale de a-mi explica ce anume se întâmplă pe sub orașul Chicago.

Jason și Michael i-au aruncat lui Scout câte o privire fulgerătoare. Bănuiam că părerile lor erau destul de amestecate în privința confesiunii ei. Ea le-a făcut un semn obraznic cu mâna.

— Acum că s-au întrunit toți membrii clubului, am continuat eu, împreunându-mi mâinile în poală, puteți decide care dintre voi vrea să îmi explice și mie despre ce este vorba? Ochi albaștri? Ochi căprui?

I-am aruncat o privire lui Scout.

— Instigatoarea?

— Instigatoarea, a hotărât Michael, rânjind. Îmi place cum sună.

Scout a scos limba la el, dar el i-a făcut cu ochiul. Roșeața a început din nou să i se suie în obraji. Mi-am reținut zâmbetul.

— Bine, a fost de acord Jason. Ai fost implicată fără voia ta în conflict, așa că meriți niște răspunsuri. Ce vrei să știi?

— Scout mi-a spus deja că am fost lovită de blestemul focului, am zis eu, și mi-am cam imaginat restul. Voi trei sunteți în cârdășie și umblați de colo-colo prin subsolul mănăstirii ca să vă luptați cu oamenii răi, care produc cutremure și aruncă foc din mâini.

Liniște.

— Nu-i rău deloc, de fapt, a comentat Scout într-un final

Michael și-a întors capul spre mine.

— Ce părere ai despre cutremure și despre aruncatul flăcărilor?

Mi-am concentrat privirea pe așternutul subțire de spital, apoi am pigulit o scamă. Sosise, probabil, vremea să reflectez la chestia asta, oricum s-ar fi numit ea, în care fusesem antrenată — sau, mai bine spus, în plasa căreia *căzusem*.

Nu sunt sigură, am rostit eu după un minut de gândire. Vreau să spun că nu mă pot îndoi de partea cu cutremurele și cu aruncatul flăcărilor. Am simțit cutremurele, am simțit focul. Au durut.

Amintirea acelei călduri incandescente îmi încordase umerii, așa că i-am rotit, ca să-i detensionez.

Sunt în viață, am continuat eu, ridicându-mi privirea spre ei, ceea ce cred că nu mai este ceva ce pot considera, de acum încolo, ca fiind de la sine înțeles. Dar dincolo de toate astea, efectiv nu am avut timp să mă gândesc prea mult la cele întâmplate. Să procesez informația, să văd dacă are vreun sens.

Mi-am ridicat privirea spre Scout. Își rodea marginea buzei. Pe chipul ei se citea spaima, poate și faptul că își cerea iertare. Era nesiguranța care provine din faptul că ești conștient că un om pe care l-ai primit în viața ta cu brațele deschise ar putea să dispară din nou, lăsându-te singur.

Are sens, a rostit ea cu glas scăzut.

Cuvintele ei reprezentau o afirmație, dar din tonul ei răzbătea și o întrebare: *Pentru noi? Pentru prietenia noastră?*

Scout și cu mine ne-am uitat una la cealaltă pentru câteva secunde și în acest răstimp s-a întâmplat ceva — mi-am dat seama că mi se oferise o nouă șansă: șansa de a deveni membra unei altfel de familii, șansa de a avea încredere în cineva, șansa de a-mi asuma un risc în această relație. Părinții mei

erau la mii de kilometri distanță, dar eu îmi câștigasem o nouă, și, totodată, cea mai bună prietenă. Și asta însemna ceva. Era genul de lucru de care să te ții cu dinții.

— În cazul ăsta, am susținut eu, nedezlipindu-mi privirea de a ei, cred că ar trebui să-mi spui și mie despre ce e vorba.

I-a trebuit o clipă să reacționeze, să înțeleagă ceea ce îi spusesem, să își dea seama că mă angajam să fac parte din acea chestiune, de orice natură ar fi fost ea, în care erau ei implicați până peste cap. Și, în momentul când și-a dat, în sfârșit, seama, chipul ei s-a luminat.

Dar înainte de a apuca să ne simțim foarte apropiate una de cealaltă, Jason a intervenit între noi:

— Înainte de a-i spune mai multe decât știe, va trebui să te gândești bine la ceea ce faci. A fost sub pământ doar pentru puțină vreme. Asta înseamnă că s-ar putea ca ei să nu o recunoască. Putem să ne vedem cu toții, în continuare, de treburile noastre și nu este nevoie ca ei să știe de existența ei.

Și-a încrucișat mâinile la piept cu o figură îngrijorată.

— Dar dacă o bagi și pe ea în afacerea asta, va fi direct implicată în conflict. Nu în calitate de membră a clubului JV, desigur, ci în calitate de membră a comunității. O vei pune pe radar, iar ei o vor înfiera pentru că e suporter al enclavei. Poate deveni o țintă. Dacă îi spui mai mult, va fi implicată total. La bine și la rău.

Nu mă deranja partea cu „la bine și la rău", dar continuarea nu îmi surâdea deloc: „până când moartea ne va despărți".

— Aruncă o privire în jur, l-a îndemnat Scout cu calm în glas și cu ochii ațintiți asupra mea. Este în spital, îmbrăcată într-o cămașă de noapte din hârtie. Are un tub în braț.

Şi-a întors privirea spre Jason, care era cuprins de nervozitate.

– Este deja implicată.

De parcă ar fi luat o decizie, Scout aproape că a sărit de pe scaun pe pat, făcându-şi loc să stea pe marginea lui. Între timp, Michael şi Jason au făcut un pas înapoi, ca să se dea la o parte din calea ei, făcând un schimb de priviri, fără să-şi vorbească, în vreme ce o aşteptau să-şi înceapă relatarea.

– Inorogii, a început ea.

Camera a rămas cufundată în tăcere câteva secunde.

– Inorogii, am repetat eu.

A dat din cap.

– Inorogii.

Am clipit nedumerită.

– N-am nici cea mai vagă idee ce trebuie să înţeleg din chestia asta.

– Aha, a rostit ea, ţinând un deget în aer. Nu te aşteptai să încep cu aşa ceva, nu-i aşa? La modul cel mai serios, despre inorogi este vorba. Imaginează-te în Europa medievală. Ai cai, boi şi alte animale de povară. Traiul este sumbru, murdar şi, în general, sărăcăcios.

Jason s-a aplecat spre Michael.

– Şi unde vrea să ajungă?

– Habar n-am, a mărturisit Michael. E pentru prima oară când aud discursul ăsta.

– Tacă-ţi fleanca, Garcia. OK, foarte sumbru şi murdar, o mulţime de ţărani, viaţa e jalnică. Pe neaşteptate, o fecioară se duce pe o păşune, sau aşa ceva, unde se aşteaptă să dea

de un cal. În schimb, găseşte acolo un inorog. Corn, coamă albă, strălucire magică, tot tacâmul.

S-a oprit din vorbit, apoi s-a uitat întrebător la mine.

— Îmi pare rău, Scout, dar dacă asta vrea să fie o metaforă sau ceva de genul ăsta, n-am priceput nimic.

— Nici noi, a adăugat Michael.

Scout s-a aplecat puţin în faţă şi, când a reluat firul poveştirii, vocea ei era mai calmă, mai solemnă.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Ce-ar fi dacă, dintr-odată, din când în când, n-ar mai fi doar un alt cal de pe pajişte? Dacă ar fi cu adevărat un inorog?

— *Oooh*, a intervenit Jason. M-am prins.

— Mda, a căzut şi Michael de acord.

— Sunt oameni pe lumea asta, a continuat Scout, asemenea inorogilor de pe pajişte. Sunt unici. Sunt rari.

A făcut o pauză, ridicându-şi ochii spre mine cu o expresie solemnă.

— Şi sunt înzestraţi. Cu puteri magice.

OK, bănuiesc că toată povestea asta despre inorogi ar fi trebuit, probabil, să mă facă să îmi dau seama unde voia să ajungă. Totuşi, a trebuit să clipesc de câteva ori ca să mă dezmeticesc, după ce a spus-o fără înconjur.

— Puteri magice, am repetat, într-un final.

— Puteri magice în toate formele şi mărimile, a afirmat ea. Îţi văd îndoiala din priviri, dar ai văzut cu ochii tăi. Ai simţit-o pe pielea ta.

Şi-a întors capul într-o parte, spre aparatura la care eram conectată.

Ai dovada nemijlocită că există, chiar dacă nu ştii ce e şi de ce.

Mi-am încruntat sprâncenele de atâta concentrare.

Bine, bine, cutremure şi foc şi mai ştiu eu ce, dar puteri magice?

Jason s-a aplecat puţin înspre mine.

Îţi trebuie ceva timp să te obişnuieşti cu ideea, m-a asigurat el. Dar, între timp, poate că ar fi mai bine să o laşi să continue cu explicaţiile. Povestea nu se termină aici.

Mi-a zâmbit cu căldură, iar inima mi s-a zbătut în piept, în ciuda împrejurărilor vitrege.

Trebuie să fii idolul fetelor, Shepherd, cu farmecul ăsta al tău.

Vocea lui Scout era uscată ca iasca. Mi-am înghiţit zâmbetul, cel puţin până când ea s-a uitat din nou la mine. Avea o privire ucigătoare, precum o profesoară care ridică din sprâncene când te surprinde trimiţând bileţele prin clasă.

Te rog, am spus eu, făcându-i semn cu mâna să continue.

OK, a convenit ea, ţinând mâinile ridicate în sus pentru a-şi sublinia cuvintele, aşadar, există un foarte mic procent din populaţie care posedă puteri magice.

Ce fel de puteri magice? E vorba de cutremure de pământ, aer comprimat în forma unei lentile de contact şi alte chestii dintr-astea?

Câte puţin din fiecare. Există categorii de puteri, diferite tipuri de talente. Puterile elementelor — adică focul, apa şi vântul. Vrăji şi incantaţii...

Una din piesele puzzle-ului s-a aşezat la locul potrivit.

— Tu ești aceea, am exclamat eu, ducându-mă cu gândul la cărțile din camera lui Scout. Cărți de rețete. Cărți de *vrăji*. Poți să faci vrăji?

— Într-un fel, a răspuns ea afabil, de parcă aș fi întrebat-o, pur și simplu, dacă poartă inel în nas. Mi se spune Spellbinder[1].

M-am uitat înspre Jason și Michael, dar ei s-au mulțumit doar să dea din cap.

— Este cursul tău de inițiere. Despre noi, putem vorbi mai târziu, mi-a spus Michael, după care i-a aruncat o privire lui Scout. Continuă.

— În orice caz, a reluat Scout, puterile apar, de obicei, cam pe la vârsta pubertății. La începutul tranziției spre maturitate.

— Sâni *și* cutremure? am întrebat eu. Asta zic și eu schimbare.

— Vorbesc serios, și-a întărit ea spusele, confirmând din cap. E un sentiment destul de straniu. Te trezești într-o dimineață și *bum!* porți cupă B și ai capacitatea mistică de a manipula materia sau de a face vrăji sau de a te lupta cu Secerătorii[2], pentru a ajunge la guvernarea orașului Chicago. Fetele din serialul *Gossip Girl* sunt o nimica toată pe lângă noi.

Am fixat-o cu privirea o clipă, încercând să îmi imaginez cât mai exact ce fel de viață ar fi fost asta. Nu mă gândeam la partea că te poți trezi peste noapte că porți cupă B — deși ar fi fost o ajustare considerabilă. M-am uitat în jos, la pieptul meu. Nu ar fi fost o schimbare în dezavantajul meu, credeam eu, dar totuși....

— Mai ești atentă sau nu? m-a întrebat Scout.

---

[1] Cea care face farmece (lb. engleză).

[2] În original, *Reapers*, creaturile mecanice din jocul video *Mass Effect*.

M-am ridicat repede privirea, roşeaţa suindu-mi-se în obraji. Ea mi-a zâmbit ştrengăreşte.

Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru, mi-a spus ea făcându-mi cu ochiul.

Înainte de a vă împrieteni prea tare, a avertizat-o Michael, spune-i şi de reversul medaliei.

Există şi un revers al medaliei? am întrebat eu.

Păi, nu e aşa întotdeauna? a răspuns ea cu glas sec. Problema e că puterile magice nu durează o veşnicie. Nu durează pentru totdeauna, cel puţin, nu fără un preţ. Când suntem tineri — de la şaisprezece-optsprezece ani până pe la douăzeci şi ceva — magia ne face mai puternici. Acţionează în deplină concordanţă cu corpurile, cu minţile, cu sufletele noastre. Când suntem tineri, magia este ca un extra-simţ sau ca o super-modalitate de a înţelege lumea, o super-modalitate de a o manipula. Avem acces la ceva ce oamenii au uitat după ce vânătoarea de vrăjitoare le-a băgat spaima în suflet, făcându-i pe toţi să uite de acest dar.

Şi ce se întâmplă când îmbătrâniţi?

Puterile magice au preţul lor, a intervenit Jason. Şi în cazul nostru, acest preţ ne afectează destul de tare.

Mult prea tare, a adăugat Michael, dând din cap.

L-am privit mirată.

Un preţ? Adică, din punct de vedere mintal? Vă fac să înnebuniţi sau aşa ceva?

S-ar putea, a admis Scout. Îţi rod trupul şi sufletul ca un putregai, dinăuntru în afară.

Am ridicat din sprânceană.

— Vrei să spui că îţi mănâncă efectiv trupul? Adică omoa ră oameni?

Ea a dat din cap în semn că da.

— Cu cât îmbătrâneşti mai tare, cu atât puterile magice îşi trag mai multă sevă din tine. Te secătuiesc, te transformă. Puterile magice, oarecum simbiotice la început, devin, cu timpul, parazitare. Şi ca să rămâi în viaţă, ca să ţii piept lăco miei constante pe care o manifestă puterea magică, trebuie să o hrăneşti.

— Cu ce?

Vocea mea era ştearsă. La fel era şi a lui Scout când mi a răspuns.

— Cu energia altora. Cei care îşi păstrează puterile magi ce trebuie să înveţe să absoarbă esenţa celorlalţi — ca nişte vampiri ai sufletelor. Noi îi numim Secerători.

— Secerători de viaţă, am gândit eu cu voce tare.

— Aducători de moarte, a completat ea. Dacă vrei să tră ieşti mai puţin, pe ei trebuie să-i chemi.

— Ai spus că se hrănesc cu energia altora, am repetat eu. Ce vrea să însemne asta?

Jason a făcut un pas înainte.

— Ai văzut vreodată oameni care păreau secătuiţi de energie? Abătuţi? Aşa cum sunt elevii care dorm în clasă tot timpul şi se târăsc de colo-colo şi alte chestii dintr-astea?

— Sunt adolescentă, am răspuns eu pe un ton răspicat. Cam aşa trăim noi.

— Pubertatea îşi ia tainul, a confirmat Scout, dar hormo nii nu constituie singura problemă. Aceşti Secerători îşi iau drept ţintă oamenii care manifestă lipsă de încredere în

propriile lor puteri — oamenii care nu se adaptează mediului lor. Și încetul cu încetul, astfel încât să nu atragă prea mult atenția, Secerătorii le consumă energia. Spune-i cum vrei — aura lor, sufletul lor, dorința lor de a trăi. Acea scânteie care ne face ceea ce suntem, care ne face să fim ceva mai mult decât niște roboți pe două picioare.

Copiii cutremurului și ai focului, am comentat eu. Cei care vă urmăreau pe voi — ne urmăreau pe *noi* — în subsolul mănăstirii. Erau Secerători?

Scout a încuviințat din cap.

O prezentare tardivă, dar să-ți spun, totuși, cine sunt: Alex și Sebastian. Ea este în ultimul an într-un liceu de stat; el este în clasa a zecea la Northwestern. Ei nu au, de fapt, nevoie să se hrănească cu nimic, deocamdată, dar ajută la depistarea victimelor pentru cei mai în vârstă. Acesta este modul lor de a fi. Fă orice ai face ca să nu-ți pierzi puterile magice; nu contează câți oameni rănești — sau omori — ca să o faci.

OK, am spus eu. Deci acești indivizi răi, acești Secerători, sug sufletul din oameni ca să nu devină niște zombi ambulanți. Dar voi, ceilalți? M-am uitat la fiecare în parte. Presupun că nu plănuiți să sugeți vreun suflet în viitor.

Înainte ca ei să apuce să răspundă, s-a auzit o altă bătaie în ușă. Înainte să apuc să răspund, a intrat o soră îmbrăcată în uniformă, cu o tavă în mână.

Bună ziua, ne-a salutat ea. Cum te simți?

A gonit-o pe Scout de pe pat ca să pună tava, pe care era un pahar mic de plastic cu apă, o ulcică de plastic și o cupă cu pudding de ciocolată.

— Bine. Ţinând seama de împrejurări.

— Aha, a mormăit ea.

S-a apropiat de pat şi mi-a luat pulsul. A tras de capătul unui tub al maşinii conectate în perete, pe care l-a îndreptat apoi spre mine.

— Scoate limba.

De îndată ce am scos-o, mi-a înfipt bucata de plastic rece sub limbă, apoi a urmărit monitorul din spatele meu.

— Voi n-ar trebui să fiţi cu toţii la şcoală acum? a întrebat ea fără să-şi ridice ochii.

— Suntem învoiţi, a răspuns Scout.

— Aha, a făcut ea din nou.

Când aparatul a făcut *bip*, mi-a scos termometrul din gură, l-a pus deoparte, apoi s-a dus la capul patului, unde a mâzgălit ceva pe fişa mea. După ce a pus fişa înapoi în lăcaşul ei, s-a uitat la mine.

— Programul de vizite se termină într-o oră, ne-a anunţat ea.

— Sigur că da, am spus eu.

După ce a aruncat o ultimă privire mustrătoare spre Scout, Michael şi Jason, a dispărut pe uşă afară.

Făcându-mi-se brusc o foame de lup, am arătat spre tava de la capul patului.

— Dă-mi pudingul şi continuă-ţi povestea, i-am spus lui Scout.

Ea a îndepărtat capacul din folie de aluminiu, apoi mi-a dat cupa şi linguriţa în timp ce lingea restul rămas pe folie. M-am înfipt în puding.

Noi nu sugem suflete, a continuat Michael. Din punctul nostru de vedere, nu merită să ne păstrăm puterile magice dacă asta înseamnă să ne hrănim din seva celorlalţi. Nu suntem dornici să plătim acest preţ, să luăm vieţile altora şi să devenim poetici atunci când vorbim despre cât de grozav e să fii un Adept.

Am înghiţit o porţie zdravănă de puding — puterile magice, care aproape mă rataseră, îmi făcuseră o poftă teribilă de mâncare — apoi m-am uitat la el cu uimire.

Adept?

Cei dintre noi care au puteri magice, mi-a explicat el — dar care sunt dispuşi să renunţe la ele. Aşa ne spunem noi. Filosofia noastră este următoarea: când ajungem la douăzeci şi cinci de ani, restituim puterea universului. Încetăm să o mai folosim. Facem o promisiune, un jurământ.

E un fel de târg chiar, a completat Scout, schiţând un zâmbet. Nemaiavând putere, nu mai tulburăm echilibrul universului.

Încetăm să mai fim Adepţi, a continuat Jason.

Vocea lui scăzută părea puţin nostalgică, de parcă ar fi luat în considerare ce lovitură va fi pentru el să renunţe la puterile magice şi nu părea deloc încântat de treaba asta.

- OK, am spus eu. Ca să recapitulăm, există tineri cu puteri magice care aleargă de colo-colo prin Chicago. Unii dintre ei sunt dispuşi să renunţe, atunci când magia se transformă într-un animal de pradă — ăştia aţi fi voi.

Scout a dat din cap.

- Iar alţii nu sunt dispuşi să renunţe, aşa că îi aşteaptă un viitor de supt suflete.

— E un rezumat destul de corect, a spus Michael, încuviințând din cap.

— Dar asta nu îmi explică de ce voi alergați prin coridoarele subterane ale mănăstirii aruncând, cum îi spune, blestemul focului unul într-altul.

Scout s-a uitat la Michael, care a dat din cap aprobator, de parcă i-ar fi acordat permisiunea de a răspunde la întrebare.

— Am găsit o listă, a spus ea. O listă cu, ei bine, cred că ai putea să le spui indicii. Tineri care au devenit ținta Secerătorilor. Tineri pe care i-au luat în vizor, pentru a-i transforma, la propriu, într-un prânz energizant.

Am dat din cap în semn că am înțeles.

— Lucrez la o vrajă de protecție, pe jumătate farmec, pe jumătate blestem, astfel încât Secerătorii să nu mai fie în stare să se concentreze asupra țintelor lor.

— Cum faci asta?

— Ai încercat vreodată să te uiți la o stea îndepărtată, m-a întrebat Scout, și cu cât te uiți mai atentă, cu atât devine mai încețoșată?

— Sigur că da. De ce?

— Păi asta încearcă să facă Scout aici, a spus Michael, încrucișându-și brațele și făcând un semn din cap spre ea. Să facă țintele invizibile pentru Secerători. Ea experimentează asta pe un puști care locuiește într-un apartament din Michigan și este elev la un liceu din South Loop. Nu au fost deloc încântați când au aflat.

— Și din cauza asta vă vânau pe voi? am întrebat eu, întorcându-mi privirea spre Scout.

După cum îţi poţi imagina şi singură, a confirmat ea, nu suntem chiar populari. Datorită ideii noastre de a renunţa la propriile puteri magice, nu facem parte, cum s-ar zice, din tabăra majoritară.

Cei înzestraţi sunt mândri de puterile lor magice, a spus Jason. Chiar aşa şi trebuie să fie. Dar cei mai mulţi dintre ei nu vor să renunţe la ele.

Asta ne pune în minoritate, a adăugat Michael. Suntem oarecum rebeli.

O celulă magică de decimare?

Cam aşa ceva, a adeverit Scout, cu un zâmbet trist. Aşadar, Secerătorii îşi identifică ţintele — oameni care pot fi o bună hrană psihică — şi tineri care încep să intre în posesia darurilor lor. Detectori, a adăugat ea, anticipând întrebarea mea. Darul lor special este acela de a găsi puterile magice. De le detecta.

De îndată ce un tânăr este detectat, a continuat Michael, Secerătorii îl încercuiesc precum se adună leii în jurul prăzii. Vorbesc cu tinerii, uneori şi cu părinţii lor, despre darul lor, le prefigurează parametrii, adică ce ştiu exact să facă. Şi îi învaţă pe tineri că nu trebuie să se simtă stânjeniţi de darul lor şi că orice suflet pe care îl storc de viaţă merită să fie sacrificat pentru binele lor.

Secerătorii încearcă să le inoculeze tinerilor convingerea că renunţarea la puterile lor este egală cu o conspiraţie, a mai spus Jason, că hrănindu-se cu energia altora, cu esenţa lor reprezintă un soi de selecţie naturală magică — adică supravieţuirea celor tari care se hrănesc cu cei slabi, sau aşa ceva. Noi nu suntem de acord. Noi lucrăm la vrăji care să

protejeze victimele sau încercăm să intervenim pe lângă cei înzestrați, să îi determinăm pe tineri să gândească singuri, să se gândească la consecințele magiei lor.

— La bine și la rău, a adăugat Scout.

— Așa că încercați să îi faceți să renunțe la jurământul făcut, am tras eu concluzia.

— Te-ai prins, a spus Scout. Încercăm să-i învățăm pe tinerii înzestrați că renunțarea la puterile lor magice este spre binele omenirii. Știi de ce — pentru că, astfel, nu mai distrug sufletele oamenilor.

Am zâmbit ușor.

— Corect.

— Din cauza asta nu prea suntem populari printre ei și, tot din aceeași cauză, nici Secerătorii nu sunt deloc populari printre noi. Și, în mod cert, nu avem nevoie de Secerători care să se înmulțească pe aici.

— Nu-i deloc de glumă, a murmurat Jason. Sunt deja destui fani ai Novicilor în Chicago...

Michael a tușit, dar din tusea lui s-a putut înțelege „Northside".

Nedumerită, mi-am întors privirea spre Scout.

— Northside?

— Acolo se află Novicii, m-a lămurit ea. E teritoriul lor.

— Înțeleg. Și ce faceți voi în privința evanghelizării? Mă refer la Secerătorii care se înmulțesc pe aici.

— Ei, bine, noi suntem oamenii *buni*, mi-a explicat Michael. Ei sunt agresorii, iar noi le stăm în cale. Le îngreunăm activitatea de zi cu zi — recrutarea, spălarea creierelor, munca de lămurire dusă cu tinerii înzestrați cu puteri magice

care să-i convingă că trebuie să-şi păstreze puterile şi să trăiască vieţi lungi şi împlinite în chip de zombi care sug sufletele oamenilor.

Ne izbim de prejudecăţi adânc înrădăcinate, a afirmat Scout rânjind. Chiar acum, facem foarte multe în privinţa protejării ţintelor şi ne străduim din răsputeri să ne împrietenim cu cei înzestraţi cu puteri magice, care nu au devenit încă adepţii forţelor malefice.

O mulţime de lucruri din cauza cărora ajungeţi să fiţi urmăriţi, am subliniat eu, aruncându-i lui Scout o privire tăioasă.

Adevărat, a confirmat ea cu o aplecare a capului. Secerătorii sunt nişte mici lipitori pline de tenacitate. Ne petrecem mult timp pentru a ne ţine pe noi înşine în viaţă.

Mi-am încrucişat picioarele pe sub pătura subţire.

În cazul ăsta, poate că nu trebuia să-i fi lăsat în Sfânta Sofia.

Scout a hohotit.

Nu i-am *lăsat* noi înăuntru. Tunelurile de sub mănăstire fac legătura cu jumătate din clădirile din Buclă. Bine ai venit în reţeaua de tuneluri Pedway!

Şi câţi sunt? m-am interesat eu.

Credem că vreo două sute, a apreciat Scout. Par destul de mulţi, dar Chicago este al treilea oraş ca mărime din ţară. Două sute din aproape trei milioane nu înseamnă mult. Şi bineînţeles că nu avem nicio informaţie exactă în această privinţă, aşa că nu putem decât să ghicim că ar fi vreo două sute.

Şi voi, băieţi?

— Luna asta, ne concentrăm asupra unui număr de douăzeci și șapte de Adepți identificați în Chicago și în afara lui, a răspuns Michael. Inclusiv liceenii din echipa de fotbal Junior Varsity și clubul sportiv universitar Varsity. Echipa V este pentru Adepții din colegii și universități ultima lor șansă de a se juca de-a vrăjitorii și magicienii înainte de a se întoarce la traiul obișnuit, de zi cu zi. Ne-am organizat în enclave în interiorul și în afara orașului. Într-un soi de cartiere generale.

O altă piesă din puzzle s-a potrivit la locul ei.

— Asta reprezintă simbolurile de pe clădirile din camera cu macheta.

Vocea mea a căpătat o mică doză de entuziasm.

— Era un Y într-un cerc, și cercurile acelea unite arătau ca un soi de cruce. Arată localizarea enclavelor?

— Chestiile acelea ca niște cercuri se numesc „trifoi cu patru foi", a spus Michael. Simbolul Y indică amplasarea enclavelor sau sanctuarelor — adică locurile unde Secerătorii plănuiesc să își ademenească victimele. Sunt șase enclave în Chicago. Sfânta Sofia este Enclava Trei.

— Sau ET[1], cum le place idioților să o numească, a adăugat Scout, rânjind cu gura până la urechi și întorcându-și capul în direcția băieților.

Jason și-a ridicat spre mine o privire îngrijorată.

— Ai spus că ai fost în camera cu macheta orașului?

S-a uitat apoi la Scout, de data asta cu o privire acuzatoare.

— Ai lăsat-o în camera cu macheta orașului?

[1]Aluzie la filmul științifico-fantastic *E.T., extraterestrul.*

Eu una, nu, s-a apărat Scout. Nici măcar nu am fost acolo. Ageamiile alea au găsit camera, au dus-o acolo şi au încuiat-o înăuntru.

Jason şi-a pus mâinile în şolduri. În mod categoric, nu era deloc mulţumit.

Fetele alea profane ştiu de camera cu macheta?

Ţi-am spus eu că vor ajunge acolo, l-a admonestat Scout. Nu toate tunelurile sunt blocate. Ţi-am spus eu că aşa se va întâmpla, până la urmă.

Nu acum, a protestat Michael. Nu e momentul să vorbim chiar acum despre acest lucru.

Se cam crease ceva tensiune.

De ce tunelurile, în primul rând? m-am mirat eu. Dacă Secerătorii sunt porniţi să sugă sufletele oamenilor şi să vă împiedice să le staţi în cale, de ce nu iau cu asalt uşa principală a Sfintei Sofia, ca să pună stăpânire pe şcoală?

Cu toate că suntem o celulă de decimare, a comentat Jason, avem un lucru în comun cu Secerătorii — nimeni nu vrea să fie dat în vileag în public. Nu vrem să provocăm haos, iar Secerătorilor le place să poată fura câte un suflet ici-colo, fără să atragă prea mult atenţia publică.

- Oamenilor probabil că nu le-ar pica prea bine aşa ceva, am gândit eu cu glas tare.

Exact, m-a aprobat Scout cu o aplecare a capului. Secerătorilor nu le-ar plăcea să fie închişi la balamuc — sau să se facă experimente pe ei — iar nouă, nici atât. Aşa că ne purtăm bătăliile departe de ochii lumii. Le purtăm sub pământ, sau cel puţin, departe de străzi. De obicei, plecăm şi ne

întoarcem fără probleme, dar în ultima vreme au devenit agresivi. Mai agresivi decât de obicei, a murmurat ea.

Mi-am amintit ce îmi spusese Scout despre vara lor lungă şi obositoare. Presupuneam că nişte adolescenţi setoşi de sânge, care se îndeletniceau cu magia, erau în stare să-i facă una ca asta unei fete ca ea.

— Au ieşit destul de des la vânătoare în ultima vreme, a constatat Jason. Ne întrebăm cu toţii ce or pune la cale.

Camera s-a cufundat în tăcere, cei trei gândindu-se, probabil, la ceea ce Secerătorii ar putea pune la cale. Apoi s-au uitat la mine cu priviri întrebătoare, aşteptând, poate, o reacţie din partea mea — lacrimi, sau neîncredere, sau entuziasm. Dar încă mai aveam întrebări.

— Aşteptaţi cu nerăbdare momentul? i-am chestionat eu.

Scout a clătinat din cap.

— Care moment?

— Când veţi renunţa la puterile magice.

Mi-am întins picioarele şi-mi-am băgat mâinile sub pătură — locul ăsta era la fel de friguros ca Sfânta Sofia.

— Adică, oricum aţi da-o, aveţi un preţ de plătit, dar şi beneficii, aşa e? Chiar acum, cu toţii aveţi un soi de putere. Ajungeţi la pubertate şi vă obişnuiţi cu înclinaţiile magice, dar vine momentul când trebuie să renunţaţi la ele. Nu vă deranjează acest lucru?

Au făcut un schimb de priviri.

— Asta e, s-a mulţumit Scout să spună încetişor. În momentul de faţă, magia face parte integrantă din noi, dar nu va fi aşa la infinit.

– Dar nu vor mai fi nici întâlnirile din miez de noapte, nici odioșii Secerători, nici fericiții Adepți de la Varsity.

Scout a ridicat din sprânceană la auzul micii tirade a lui Jason.

Știu, i-a confirmat Jason. Nu e momentul.

Bănuiam că lucrurile nu stăteau pe roze în Enclava Trei.

Așadar, tipul care m-a izbit de m-a făcut să leșin sau cine știe ce mi-o fi făcut. Ați spus că îl cheamă Sebastian. Și e un Secerător.

Scout a dat din cap afirmativ.

El e.

A spus ceva înainte de a mă doborî. Ce-a vrut să însemne?

Ad meloria, mi-a explicat Michael. E în latină. Înseamnă „spre lucruri mai bune".

M-am arătat surprinsă.

Bănuiesc că este mottoul lor.

Ai dreptate, a confirmat Scout. Ei cred că lumea va fi un loc mai bun dacă își păstrează puterile magice. Cred că ei reprezintă elita și că toată lumea trebuie să le dea ceea ce li se cuvine. E ceva în genul supraviețuirii celor mai puternici.

Mai degrabă a supraviețuirii celor mai nebuni dintre ei, a bodogănit Jason.

S-a uitat mai întâi la ceas, apoi la Michael.

Va trebui, probabil, să o luăm din loc, a spus el, după care s-a uitat la mine. Ne pare rău că trebuie să te lăsăm aici. Avem niște chestii de făcut la MA în această după-amiază.

Nicio problemă. Mulțumesc că ați trecut pe aici. Și mulțumesc pentru floare.

Şi-a înfundat mâinile în buzunare şi mi-a zâmbit larg.

— Nicio problemă, Parker. Mă bucur că ai revenit printre cei vii.

I-am zâmbit la rândul meu, cel puţin până când Scout şi-a dres glasul ca să îmi atragă atenţia.

— Trebuie să o şterg şi eu, m-a anunţat ea, trăgând o canadiană matlasată de pe spătarul scaunului.

S-a strecurat în ea, apoi a prins-o în capse. Jacheta albă, masivă, îi trecea de genunchi, ceea ce o făcea să arate de parcă nu ar fi avut pe dedesubt nimic altceva decât colanţii şi pantofii Dr. Martens Mary Janes, cu tălpi groase şi barete.

— Arăţi ca un om de zăpadă.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Bate alizeul pe afară azi. Nu avem cu toţii parte de un adăpost cald şi îmbelşugat.

M-am ghemuit în pat, cu gândul să profit cât puteam de căldură, având în vedere că a doua zi aveam să mă întorc probabil în camera mea frigorifică.

— Ai grijă, mi-a spus Michael, lovind uşor cu degetele tava de la capul patului.

Am bănuit că, pentru un tip macho, acesta era echivalentul unei îmbrăţişări. Oricum ar fi fost, am apreciat gestul.

I-am zâmbit în chip de răspuns.

— Sunt sigură că ne vom revedea în curând.

— Şi să sperăm că în împrejurări mai favorabile.

I-a aruncat lui Scout o privire piezişă.

— Green.

Ea şi-a dat ochii peste cap.

— Garcia.

Când s-a uitat din nou la mine, zâmbea.

Te sun mai târziu, a spus ea.

Am dat din cap.

Triorul şi-a adunat lucrurile, iar eu mi-am încleştat degetele, fiindcă mă mânca limba să mai pun o întrebare finală. Oricum, mi-era frică să o pun. Palmele îmi transpirau efectiv, dar am reuşit, până la urmă, să deschid gura.

Jason.

S-au întors cu toţii la auzul numelui său.

El s-a uitat la mine, surprins.

Da?

Pot să stau de vorbă cu tine o clipă?

Ăă, da.

Şi-a pus rucsacul pe umeri, apoi a făcut un schimb de priviri cu Scout şi Michael. Ea a ridicat din sprâncene, dar l-a lăsat pe Garcia să o împingă spre uşă şi să o scoată afară.

Când uşa s-a închis în urma lor, Jason şi-a întors din nou privirea spre mine.

E totul în regulă?

Oh, da.

Mi-am concentrat atenţia asupra păturii preţ de o clipă, înainte de a mă uita, în cele din urmă, în ochii lui albaştri, de cristal.

Uite ce e, voiam doar să vă mulţumesc. Pentru că m-aţi scos afară din subsol, vreau să spun. Dacă n-aţi fi fost voi şi Scout...

Nu ai fi fost lovită, în primul rând, a terminat el fraza în locul meu.

Am deschis gura, dar am închis-o la loc, nefiind cu adevărat în stare să discut cu el în contradictoriu pe această temă.

— Mă bucur că eşti bine, a rostit el cu un glas blajin. Şi, orice ar fi, eşti bine-venită printre noi, Lily.

Îmi plăcea felul în care îmi rostea numele, de parcă nu ar fi fost o simplă înşiruire de litere, ci un cuvânt încărcat de semnificaţii. *Lily.*

— Asta nu înseamnă că mă bucur că ai intrat fără să vrei în treaba asta — mai ales că nu dispui de puteri magice cu care să te poţi apăra.

Şi-a lăsat capul într-o parte.

— Cu toate că, parcă am auzit eu ceva despre nişte papuci?

— Să înţeleg că Scout mi-a divulgat metodele defensive?

Şi-a încrucişat braţele la piept.

— Nişte mişcări impresionante, pot să spun. Cu alte cuvinte, cine s-ar fi gândit că doar câţiva centimetri de spumă poliuretanică pot reprezenta o tehnologie de vârf în domeniul...

— În regulă, Shepherd. Ţi-ai demonstrat punctul de vedere.

— Chiar aşa? a întrebat el, pe jumătate zâmbind.

Am constatat că Jason pe jumătate zâmbind era şi mai mortal decât Jason zâmbind larg, cu gropiţe în colţurile gurii. Când zâmbea pe jumătate părea mai degajat — aproape incredibil de frumos.

— Da, am spus eu într-un final.

Am rămas o clipă pierduţi unul în ochii celuilalt, până când el a făcut un semn din cap spre uşă.

– Cred că ar trebui să mă duc şi eu după Scout şi Michael?

Transformase afirmaţia în întrebare, de parcă nu ar fi vrut să plece, dar sesizase starea mea de nervozitate. L-am oprit, cu inima zbătându-mi-se frenetic în piept.

– De fapt, mai era ceva.

A rămas uitându-se la mine în expectativă.

– Când eram acolo, jos, în subsol. Când am fost lovită. Mi s-a părut... mi s-a părut că aud un mârâit. Ca de animal.

Ochii i s-au mărit cât cepele şi buzele i s-au întredeschis de uimire. Nu se aşteptase ca eu să aduc vorba despre asta, dar nu puteam să îmi scot acel sunet din minte.

Jason nu îmi dăduse încă un răspuns, aşa că am insistat. Ştiam că mârâitul nu provenise de la Scout — ea recunoscuse că făcea farmece. Şi nici nu credeam că îl scosese fata care provoca cutremure sau băiatul care arunca blestemul focului. Şi, în afară de ei, doar Jason se mai aflase acolo.

– Zgomotul acela, l-am încolţit eu. Tu l-ai făcut?

S-a uitat la mine cu ochii albaştri şi reci, fărâme de safir îngheţate.

– Scout ţi-a spus purul adevăr despre Adepţi, a rostit el într-un târziu. Ţi-a spus că fiecare dintre noi posedăm puteri magice, fiecare în felul său. O descriere sumară, dar nu întru totul exactă.

A făcut o pauză, după care şi-a umezit buzele.

– Eu nu sunt ca ceilalţi.

Inima îmi bubuia atât de aprig în piept, încât nu aş fi fost surprinsă dacă el ar fi auzit-o. Mi-a trebuit un răstimp de o clipă ca să îi pot pune întrebarea.

— Cât de diferit eşti de ei?

Când Jason şi-a ridicat din nou privirea spre mine, culoarea ochilor lui devenise verzuie, apoi gălbuie cu irizaţii argintii, precum ochii unei pisici surprinse de un fascicul de lumină.

— Destul, mi-a răspuns el, şi aş fi putut să jur că vocea lui era mai groasă, mai profundă. Destul de diferit.

S-a întors şi a plecat.

Inima mea nu a încetat să-mi bubuie până când uşa s-a închis în urma lui.

10

După plecarea tripleţilor, în încăpere s-a lăsat liniştea, cel puţin preţ de câteva minute. Doctorul a venit, în sfârşit, în vizită şi m-a examinat din cap până în picioare, ajungând la aceeaşi concluzie ca şi mai devreme — nu aveam nimic. Demn de remarcat era faptul că nu mă întrebase din ce cauză ajunsesem de la o şcoală particulară de fete tocmai la spital.

Orice ar fi ştiut, încă mai aveam o grămadă de timp de omorât în spital. În primele zece minute, m-am tot jucat cu telefonul mobil, încercând să-mi adun curajul să o sun pe Ashley. Dar era, probabil, încă la ore şi, pe deasupra, ce aveam să îi spun? Că m-am întâlnit cu nişte indivizi ciudaţi cu puteri magice, care reuşiseră să mă prindă în mrejele lor? Nu mă prea dădeam în vânt după genul ăsta de conversaţie, dar cum altfel puteam să îi explic, fără să sune de-a dreptul aiurea — aşa că am lăsat telefonul şi mi-am aruncat o privire prin salonul de spital. Din moment ce nimeni nu îmi adusese

temele — şi cum nici nu aveam de gând să le cer — am dat drumul la televizorul agăţat de perete, m-am lăsat comod pe spate şi tocmai începusem să mă uit la un *reality show* despre femei bogate şi plictisite, fără nicio ocupaţie, când s-a auzit un ciocănit în uşă.

Nu aveam nici cea mai mică idee cine altcineva ar putea veni în vizită la mine — în afară de gaşca fiţoaselor, în speranţa că ar putea să facă paradă de victoria lor — dar am îndreptat telecomanda spre televizor şi l-am oprit.

— Intră, am spus eu.

Uşa s-a deschis şi s-a închis, apoi s-a auzit ţăcănitul tocurilor pe pardoseala din gresie. Foley a apărut de după colţ, ţinând mâinile împreunate, îmbrăcată într-un taior cochet, deschis la culoare; părul blond-cenuşiu, frumos aranjat, îi cădea pe umeri. Om de afaceri scria pe ea.

— Domnişoară Parker.

Foley s-a îndreptat spre fereastră şi a îndepărtat lamelele câtorva jaluzele ca să arunce o privire afară, în oraş.

— Cum te simţi?

— Mulţumesc, bine, date fiind împrejurările.

— Ţi-ai pierdut cunoştinţa, a spus ea.

A afirmat, nu a întrebat.

— Da, aşa am auzit şi eu.

— Da, bine. Domnişoară Parker, mă bazez pe faptul că înţelegi importanţa reputaţiei de care se bucură instituţia noastră, cât şi de preţul pe care îl punem pe discreţie. Bine înţeles că nu dorim să atragem o atenţie nedorită din cauza escapadelor elevilor noştri. Nu ar fi nici în favoarea Sfintei Sofia, nici în favoarea elevelor, nici a absolventelor, dacă

comunitatea sau presa ar crede că instituția noastră nu reprezintă un loc sigur pentru elevele ei.

Nu îmi dădeam seama ce știa din ceea ce se petrecea — sau ceea ce credea că se petrecea — dar în mod cert voia cu tot dinadinsul să treacă totul sub tăcere.

Mă bazez, de asemenea, pe faptul că înțelegi destul de bine importanța grijii tale față de propria sănătate și că vei fi suficient de atentă pe viitor să nu îți mai pierzi cunoștința.

Remarca asta m-a făcut să mă îndrept puțin de spate. Ce credea ea — că mă înfometasem și leșinasem din lipsă de mâncare? Să fi văzut numai momentul de intimitate pe care îl petrecusem în compania cupei de puding, ceva mai devreme.

Am grijă de mine, am asigurat-o eu.

Toate dovezile probează contrariul.

OK, pe bune, o mică parte din mine voia să-i denunț pe Scott, pe Jason, pe Michael și pe restul Adepților sau, cel puțin, măcar pe gașca fițoaselor, care mă aruncase în ghearele răului. Aș fi avut o satisfacție teribilă să îi șterg lui Foley expresia aia de infatuare de pe chip și să i-o înlocuiesc cu ceva care să semene un pic a compasiune.

Teoria asta însă ridica două probleme.

În primul rând, nu eram pe deplin sigură că Foley era capabilă de compasiune.

În al doilea rând, trebuia să fiu cinstită cu mine însămi. Nu coborâsem în subsol fiindcă Veronica și prietenele ei la cataramă mă forțaseră în vreun fel. Și o pornisem la drum pe celălalt coridor — ca să dau nas în nas cu Secerătorii — fiindcă hotărâsem să o fac pe tânărul explorator. Fusesem curioasă și căzusem de bunăvoie în plasa lor.

Mai mult chiar, aş fi putut să bat în retragere mai devreme. Aş fi putut să mă dau deoparte, să le spun lui Jason, Michael şi Scout că nu vreau să particip la cursul lor de inițiere în magia plină de mister şi să îi las să îşi rezolve singuri problemele cu Secerătorii. Dar le-am solicitat încrederea, cerându-le să mă pună şi pe mine la curent cu ceea ce se întâmplă şi nu aveam de gând să-i trădez.

Aşa că, de data asta, trebuia să acopăr echipa. Dar, *astfel*, Scout îmi rămânea datoare.

— Aveţi dreptate, am asigurat-o eu.

Ochii ei s-au mărit instantaneu, de parcă ar fi fost surprinsă că o adolescentă era de acord cu ordinele ei.

— A fost o săptămână stresantă.

Absolut adevărat.

— Trebuie să am mai multă grijă de mine.

Ea a ridicat sprâncenele.

— Este o atitudine surprinzător de matură.

— Sunt surprinzător de matură.

Nu că aş nu fi vrut să-i dau o replică usturătoare directoarei şcolii mele, managerului (manageriţei?) stabilimentului unde locuiam, dormeam, mâncam şi învăţam. Dar atitudinea ei, faptul că presupunea că eram în spital fiindcă îmi lipsea acea capacitate fundamentală de a mă pune la adăpost de primejdii, practic cerşea o replică usturătoare.

Pe de altă parte, din moment ce luasem hotărârea să mă afund mai adânc pe coridoarele subterane ale mănăstirii în loc să mă întorc la mine în cameră, poate că aşa şi era.

Foley şi-a arcuit sprâncenele, iar expresia ei a lăsat să se întrevadă clar ceea ce gândea ea privitor la răspunsul meu.

Domnişoară Parker, noi luăm foarte în serios atât bunăstarea elevelor noastre, cât şi reputaţia instituţiei.

Având în vedere ceea ce se petrecea în subsolul instituţiei lor, aveam dubiile mele. Dar am reuşit să îmi ţin gura.

Înţeleg că mâine te reîntorci la Sfânta Sofia?

Aşa mi s-a spus.

Foley a dat din cap.

Foarte bine. Am rugat-o pe domnişoara Green să îţi ia temele. Luând în considerare faptul că mâine este sâmbătă, vei avea destul timp la dispoziţie să le termini până la reluarea cursurilor. Îţi voi pune la dispoziţie o maşină care să te aducă înapoi la Sfânta Sofia. Dacă mai ai nevoie de ceva, înainte de a te reîntoarce, poţi să iei legătura cu personalul nostru.

Am dat din cap. Părea că îşi încheiase misiunea, aşa că s-a îndreptat spre uşă. Dar la un moment dat a întors capul spre mine.

În legătură cu conversaţia noastră, a început ea, probabil că am fost... prost informată cu privire la profesiunea părinţilor tăi.

M-am holbat la ea vreo câteva secunde, încercând să pricep de ce făcuse stânga-împrejur.

Prost informată?

Îmi dau seama că tu, bineînţeles, ar trebui să ştii mai bine decât mine în ce domeniu lucrează părinţii tăi.

S-a uitat la ceas.

Trebuie să mă întorc la şcoală. O seară plăcută.

Prin minte au început să îmi umble fel de fel de gânduri, dar am reuşit să dau din cap în vreme ce ea dispărea după colţ, ca apoi să deschidă şi să închidă uşa din nou.

Am rămas cu ochii pironiți pe telecomandă cam vreun minut după ce a plecat, jucându-mă cu ea printre degete în timp ce rumegam.

Din capul locului, era destul de ciudat că venise în vizită — adică, vreau să spun, câți directori de școală își vizitează elevii în spital? În mod evident, avea teoriile ei cu privire la ceea ce mi se întâmplase — cu alte cuvinte, totul fusese din vina mea. Bănuiesc că voia să-și acopere spatele, să fie sigură că nu aveam să vând pontul mass-mediei sau să apelez la un avocat în legătură cu „accidentul" meu.

Și apoi, din senin, a adus vorba despre părinții mei și și-a schimbat povestea? Și ceea ce era mai ciudat încă — a părut realmente sinceră. Plină de remușcări, chiar, și Foley nu părea deloc genul de om capabil să nutrească sentimente, cu atât mai puțin genul care să admită că a greșit.

Mi-am mușcat marginea buzei și i-am dat telecomenzii un ultim bobârnac. Spuneți-le cum vreți — Secerători, Adepți, magie, blestemul focului sau oricum altcumva. Cert e că se petreceau lucruri teribil de ciudate la Sfânta Sofia.

Conform spuselor doctorului, mi-au dat drumul din spital în dimineața următoare. Conform spuselor lui Foley, una dintre matroanele cu ochelari, care patrula de obicei prin sala de studiu, mi-a adus haine de schimb — jeanși și un tricou, o ținută lejeră aleasă, probabil, de Scout — și m-a externat. O soră m-a dus cu căruciorul, de parcă aș fi fost invalidă, până la ușa principală a clinicii, iar mașina cu emblema Sfânta Sofia era parcată în fața intrării. Matroana nu a scos o vorbă pe tot drumul înapoi până la mănăstire, dar a fost o călătorie

destul de scurtă — doar câteva străzi ne despărțeau de noua mea casă de pe strada Erie. M-au lăsat la ușa principală fără o vorbă, iar eu am urcat scările și am intrat în clădire. Cu toate că fusesem plecată doar vreo două zile, mănăstirea îmi părea aproape... străină. Nu începusem încă să mă simt acolo ca acasă, dar acum mi se părea că era mai departe ca niciodată de Sagamore.

Era sâmbătă după-amiază și clădirea principală era aproape pustie. Câteva eleve erau risipite prin sala de studiu, probabil pentru a ajunge cu temele de weekend la zi sau pentru a lucra suplimentar ca să-și încarce portofoliul academic. Aripa în care se aflau apartamentele era mai zgomotoasă, muzica și televizoarele cu sonorul dat tare revărsându-se pe coridoare, semn că fetele de la Sfânta Sofia se relaxau și se bucurau de weekend.

Am descuiat ușa apartamentului. Scout a sărit de pe canapea, garnisită cu jeanși și tricouri puse unul peste altul, cu părul strâns într-o codiță de cal, și efectiv m-a doborât la pământ cu îmbrățișarea ei.

— Mulțumesc lui Dumnezeu, a spus ea. Gașca fițoaselor a început să devină aproape insuportabilă.

Mi-a dat drumul, apoi m-a măsurat din cap până în picioare.

— E totul în regulă?

— Așa a fost la ultima verificare, am răspuns eu cu un zâmbet.

I-am făcut cu mâna lui Barnaby, care stătea pe canapea în spatele nostru. Purta un tricou bleu-deschis, mulat pe corp, cu un curcubeu imprimat în față, iar părul îi era ridicat

într-un soi de conci complicat. Semăna foarte mult cu stilul din musicalul *Sunetul muzicii.*

— Bună, Lily, m-a întâmpinat ea.

— Salut, Lesley.

Uşa de la camera lui Amie s-a deschis. Amie, M.K. şi Veronica au ieşit grămadă din cameră, dar zâmbetele le-au pierit de pe chipuri când au văzut că m-am întors acasă. Erau toate îmbrăcate în şorturi, tricouri fără mâneci şi cu adidaşi. Am presupus că era vremea antrenamentului.

Zâmbetul lui Amie a pălit, lăsând loc unei expresii ce semăna mai mult a mustrare de cuget, de parcă îşi cerea scuze. Zâmbetul lui M.K. era arogant. Veronica îşi folosea ambele mâini ca să-şi strângă părul într-o coadă. Nici măcar nu eram în raza ei vizuală.

— Ai fost în spital, a început M.K.

Nu era nici urmă de scuze în cuvintele ei, niciun indiciu că s-ar fi simţit cumva responsabilă de orice mi s-ar fi putut întâmpla. Bineînţeles că nu erau responsabile, dar nu aveau de unde să ştie asta. Speram să dau de ceva mai multă căinţă, cinstit vorbind — poate câteva cuvinte drăguţe rostite cu o „stinghereală bovină".

— Mda, am răspuns eu.

— Ce-ai păţit?

M.K. se pare că trecuse peste partea cu stinghereala, ajungând drept la faza acuzatoare.

— Nu pot să vă spun nimic, le-am spus eu.

— De ce? Se ia?

M.K. a nechezat de propria ei glumă.

— Ceva contagios?

— Sunt anumite... probleme în legătură cu asumarea responsabilităților, am răspuns eu, căutând-o pe Amie din priviri.

Ea era cea mai prăpăstioasă din grup. Așa că m-am gândit că era ținta cea mai potrivită.

— Probleme cu asigurările. Probleme referitoare la obligațiile părintești. Poate că ar fi cel mai bine să nu vorbim despre asta acum. Nu vrem să ajungem să apelăm la avocații noștri. Cel puțin, nu încă.

Scout s-a întors pe jumătate spre mine, astfel încât numai eu să-i văd chipul, și mi-a făcut cu ochiul.

Veronica și Amie au făcut un schimb de priviri îngrijorate.

— Dar mulțumesc pentru tur, am adăugat eu, în timp ce mă îndreptam spre dormitor.

Am descuiat ușa, apoi am rămas în prag în vreme ce Scout și Barnaby au șters-o înăuntru.

- A fost foarte educativ, am completat eu.

Am făcut cu ochiul fițoaselor, am intrat în cameră și am închis ușa după noi.

Ca ieșire dramatică din scenă, n-a fost rău deloc.

Le-am pus, pe scurt, la curent pe Scout și pe Lesley, referindu-mă doar la acele lucruri pe care puteam să le spun în prezența lui Lesley. Lesley nu era o Adeptă, cel puțin din câte știam eu, așa că am trecut sub tăcere vizita lui Foley și discuția avută cu Jason. Dar le-am gonit destul de repede din camera mea.

Simțeam nevoia să fac un duș.

Un duș superfierbinte, superlung și superiresponsabil în privința grijii față de mediul înconjurător. De îndată ce au ieșit pe ușă, m-am schimbat într-un halat cu două fețe (una cu dungi pentru zile senine și una de un albastru intens pentru

zile apăsătoare), mi-am înşfăcat obiectele de toaletă şi m-am îndreptat spre baie.

Mi-am petrecut primele cinci minute stând cu mâinile sprijinite de perete şi cu capul sub jetul duşului. Fierbinţeala probabil că nu îi făcea prea bine părului meu, dar aveam nevoie de asta. Trebuia să mă frec bine ca să scap de toată mizeria din subsol şi de toată mizeria din spital, ca să nu mai vorbesc de toată mizeria emoţională provocată de: 1. dubiile lui Foley cu privire la onestitatea părinţilor mei; 2. faptul că, timp de douăsprezece ore, am fost inconştientă şi, foarte probabil, la un pas de moarte; 3. faptul că am fost victima unei farse, care a condus la punctul numărul doi; şi 4. faptul că am fost scoasă dintr-o situaţie periculoasă de un băiat incredibil de frumos şi aproape că *nu* îmi aminteam absolut nimic despre asta. Ultimul punct era o crimă împotriva naturii.

Şi, bineînţeles, mai era şi cealaltă problemă.

Problema puterilor magice.

Varsity, Junior Varsity, Adepţii, blestemul focului, Secerătorii, enclavele. Oamenii ăştia aveau propriul lor vocabular şi se pare că erau ferm convinşi că deţineau puteri magice.

Sigur că da, văzusem *ceva*. Şi, orice s-ar fi petrecut dedesubtul Sfintei Sofia, dedesubtul oraşului, nu aveam de gând să dau nimănui în vileag. Şi, totuşi — ce văzusem? Fusese, într-adevăr, magie? Adică — *magie*, în sensul adevărat al cuvântului, cu inorogi şi descântece şi vrăji, cu vrăjitori şi vrăjitoare cu puteri magice?

Nu pot să spun că eram prea convinsă de treaba asta.

Am mai reflectat asupra acestui subiect în timp ce mi-am strâns lucrurile şi m-am dus înapoi în camera mea, în papucii

de duş, apoi le-am făcut cu mâna lui Scout şi lui Lesley, care jucau cărţi în camera comună. M-am mai tot gândit şi în timp ce mi-am şters părul, mi-am luat pantalonii de pijama din flanel din sertarul biroului meu şi m-am îmbrăcat.

Am auzit o singură bătaie rapidă în uşă. M-am întors să mă duc să văd cine e, dar bătaia în uşă s-a oprit, fiind înlocuită de un pachet roz apărut pe sub uşă. Am agăţat prosopul ud de mânerul uşii de la debara, apoi am tras înăuntru pachetul şi l-am luat de pe jos. Dintr-un exces de precauţie — nu mai puteam fi sigură de nimic în vremurile astea — l-am dus la ureche. În momentul în care am fost destul de sigură că nu ticăia, am strecurat un deget pe sub hârtia în care era înfăşurat.

Şi am zâmbit.

Împachetat în hârtie roz — care nu putea proveni decât din camera lui Amie — era ceea ce mai rămăsese din punga de bomboane Scotties pe care o începusem înainte de incursiunea mea în subsol. Nu eram sigură dacă era un dar de iertare sau o încercare de mituire.

Dar îmi plăcea, orişicum, am gândit eu, în timp ce ronţăiam capul unui alt nefericit de Scottie.

Din păcate, după cum mi-am dat seama, pe când mă aplecasem după bomboanele Scotties, genunchii încă mă mai dureau de la dubla căzătură pe podeaua din piatră. Mi-am pus premiul pe birou, mi-am suflecat pantalonii şi m-am dus în faţa oglinzii să îi examinez. Pe rotule se formaseră vânătăi purpurii, dovadă a faptului că mă ciocnisem cu... ei bine, orice sau oricine or fi fost ei.

Am simţit o durere intensă de spate în timp ce mi-am rulat înapoi pantalonii. M-am răsucit pe jumătate în faţa oglinzii,

apoi mi-am ridicat tricoul cu trupa The Ramones, pe care îl asortasem cu pantalonii de pijama, ca să examinez locul în care mă lovise blestemul focului. Mă aşteptam să văd o altă vânătaie, vreun semn oarecare al forţei care mă doborâse la pământ şi îmi tăiase respiraţia.

Nu era nicio vânătaie, cel puţin din câte puteam vedea în poziţia în care mă aflam — pe jumătate întoarsă cum eram, cu faţa la oglindă, cu un şold un pic ridicat şi cu gâtul răsucit. Am dat drumul aproape de tot tricoului cu gândul să mă duc, veselă nevoie mare, drept în pat, cu revista *Vogue* luată de pe măsuţă.

Dar tocmai atunci l-am văzut.

Inima mi-a stat în loc şi simţeam cum mă strânge ceva de gât.

În zona sacrală, aveam un semn. Nu era o vânătaie — nu se potrivea culoarea. Nu era nici purpurie, nici vineţie, nici măcar galbenul acela ciudat pe care îl capătă vânătăile după câteva zile.

Era verde. Verde crud — aceeaşi culoare ca a blestemului focului care muşcase adânc în pielea mea.

Mai mult, avea o formă clară. Era un simbol — o hieroglifă aflată în zona şalelor, asemenea unui tatuaj pe care nu mi-l dorisem.

Fusesem însemnată.

11

Am rămas în fața oglinzii timp de douăzeci de minute, făcându-mi griji în legătură cu semnul de pe spate. M-am răsucit într-o parte și-ntr-alta, cu poalele tricoului rulate în mâini, cu gâtul înțepenit de durere de cât mi-l sucisem, până când mi-a dat prin cap să îmi scot oglinda din trusa de machiaj. Am deschis capacul, m-am întors cu spatele, apoi am îndreptat-o spre oglinda mare.

Nu era doar un semn sau un pistrui, sau o cută ciudată cauzată de statul pe patul de spital timp de douăzeci și patru de ore.

Era un cerc — un cerc perfect. Un cerc prea perfect ca să fie accidental. Prea perfect ca să fie altfel făcut decât cu o intenție precisă. Iar în interiorul cercului erau niște simboluri — bucle și linii, toate distincte, dar nu erau organizate în vreun tipar familiar mie.

Și cu toate acestea, chiar dacă nu știam ce înseamnă, puteam să îmi dau seama ce *nu erau*. Liniile erau clare, formele distincte. Erau mult prea perfecte pentru un accident biologic.

Mi-am încruntat sprâncenele şi mi-am lăsat mâna să cadă, rămânând cu ochii fixaţi în podea, plină de nedumerire. De unde apăruse? Mi se întâmplase ceva cât timp fusesem in conştientă? Fusesem tatuată de vreun medic excesiv de zelos de la Urgenţe?

Sau răspunsul era chiar mai simplu... şi mai complex, totodată?

Semnul era în acelaşi loc în care fusesem lovită de blestemul focului, unde acea volbură de căldură şi foc (şi magie) azvârlită de Sebastian se abătuse vuind şi mugind asupra spinării mele.

Nu aveam idee ce *legătură* avea blestemul focului cu simbolul respectiv, dar ce altceva putea să fie? Cum altfel să fi ajuns acolo?

Pe neaşteptate, s-a auzit o bătaie în uşă. Instinctiv, am trântit capacul oglinzii şi am tras tricoul în jos.

— Da?

— Hei, mi-a răspuns Scout de pe cealaltă parte a uşii închise. Mergem să ne luăm câte un cornet de îngheţată Rainbow dintr-un loc din vecinătate. Vrei să vii cu noi? E doar la trei-patru străzi distanţă. Poate ţi-ar prinde bine nişte aer curat, ce zici?

Am simţit cum mi se întoarce ceva în stomac, probabil la gândul că, la un moment dat, va trebui să îi spun lui Scout despre semn şi să-i solicit ajutorul în vederea descifrării semnificaţiei acestuia. Chestia asta nu îmi cădea bine deloc. Una era să-i povestesc despre aventurile mele. Dar cu totul alta era să fac parte din această poveste cu magia şi să fiu marcată pe viaţă de ea.

- Nu, mulțumesc, am refuzat eu, aruncând ușii închise privirea vinovată cu care n-aș fi putut să mă uit în ochii lui Scout. Nu mă simt prea grozav, cred că o să mă odihnesc puțin.

- Ah, bine. Vrei să îți aducem ceva la întoarcere?

- Oh, nu, mulțumesc. Nu prea mi-e foame.

Era adevărul adevărat.

Ea a rămas tăcută pentru o clipă.

Ești în regulă acolo? a întrebat în final.

Da. Doar, știi tu, sunt obosită. Nu prea am dormit în spital.

Și asta era adevărat, dar mă simțeam destul de prost, fiindcă îmi încrucișasem, totuși, degetele, din pricina minciunii pe care o trăsesem.

OK. Păi ar fi bine să tragi un pui de somn, atunci, mi-a sugerat ea. Trecem mai târziu pe la tine să vedem ce faci.

Mulțumesc, Scout, i-am spus eu.

După ce am auzit pașii îndepărtându-se, m-am întors și mi-am lipit cu spatele de ușă, răsuflând ușurată.

În ce mă băgasem?

Așa cum îi spusesem lui Scout, m-am cocoțat în pat, trăgându-mi peste cap turnurile gemene — simbolul Sfintei Sofia — și încercând să dorm, fără succes însă. Fusesem plină de înțelegere față de Scout și de povestea cu Adepții, aflata în spital. Făcusem un legământ cu mine însămi să îi cred, să cred în ei, chiar și atunci când Foley și-a făcut apariția. De asemenea, făcusem un legământ cu mine însămi să nu las întâmplările dramatice din subsol — de orice natură ar fi fost ele — să îmi afecteze prietenia cu Scout.

Şi acum stăteam în camera mea, cu capul îngropat în bumbac şi flanel, ascunzându-mă.

Ce mai prietenă eram şi eu...

Din cinci în cinci minute, îmi atingeam uşor cu degetele baza şirei spinării, crezând că voi putea detecta vreo schimbare atunci când, şi dacă, semnul avea să dispară. Din sfert în sfert de oră, coboram din pat şi mă răsuceam în oglindă, să mă asigur dacă, între timp, semnul se hotărâse să dispară.

Nu s-a produs nicio schimbare.

Cel puţin, nu fizică. Din punct de vedere emoţional însă, o luam razna. Şi nu era genul acela de tensiune nervoasă de care să te descarci vorbind cu o prietenă. Era genul de tensiune nervoasă care aproape te... *paraliza*. Era genul de spaimă care te făcea să te ghemuieşti într-un cotlon, să-i eviţi pe ceilalţi, să eviţi problema în sine.

Aşa că zăceam întinsă în pat, cu lumina soarelui schimbându-şi poziţia în cameră, pe măsură ce se apropia de asfinţit. Apartamentul fiind relativ mic, le-am auzit pe Scout şi pe Lesley când s-au întors, s-au mai învârtit prin camera comună, apoi fiecare s-a dus în dormitorul ei. În cele din urmă, au plecat la masa de seară, după ce au bătut în uşa mea, ca să mă întrebe dacă am nevoie de ceva. Pentru a doua oară, am refuzat. Am auzit dezamăgirea lui Scout — şi teama — când a venit pentru a doua oară să vadă ce fac, dar nu mă simţeam încă în stare să-i ţin companie. Nu mă simţeam în stare să le ofer alinare sufletească.

Eu eram cea care aveam nevoie să fiu consolată.

În cele din urmă, am adormit. Scout nu s-a mai obosit să îmi bată la uşă să mă cheme la micul dejun de duminică

dimineața. Nu că aș fi avut de ce să o învinovățesc, presupun, din moment ce o ignorasem în ultimele douăzeci și patru de ore, dar absența ei era, totuși, notabilă. Devenise o prezență permanentă în timpul primei mele săptămâni la Sfânta Sofia.

M-am strecurat la micul dejun îmbrăcată în jeanși și tricoul meu cu The Ramones, cu părul strâns într-un conci dezordonat și cu cheia legată cu fundă pe după gât. Nu eram îmbrăcată de *brunch* sau de socializare, așa că mi-am luat în grabă o brioșă cu morcovi și stafide și o cutie cu suc de portocale, ca apoi să mă întorc drept în camera mea, cu mic dejun cu tot.

Câtă diferență poate face o singură zi!

Era prin jurul prânzului când am auzit o bătaie în ușă.

Neprimind niciun răspuns, vocea lui Amie a strigat prin ușa închisă:

– Lily? Ești înăuntru? Ești... bine?

Am închis cartea de istorie a artei din care citisem cu toată atenția până atunci, în pat, m-am dus la ușă, am deschis-o și le-am găsit în prag pe Amie și pe Veronica, ambele în jeanși, cizme maro din piele, pulovere călduroase, cercei lungi. De fapt, hainele nu arătau rău, dacă nu luai în seamă fandoseala lor.

Ultima oară când mă scoseseră din casă, mă duseseră la o vânătoare de comori. Nici oferta de acum nu era mult prea diferită.

– Ne pare tare rău de ceea ce s-a întâmplat, s-a scuzat Amie. Ne ducem pe bulevardul Michigan să facem ceva cumpărături. Vrei să mergi cu noi la plimbare?

Eram o persoană inteligentă, așa că primul meu impuls a fost să le trântesc ușa în nas. Dar, prin faptul că stăteau acolo,

în prag, cu părul perfect aranjat, cu un machiaj la fel de perfect, mi-au oferit altceva.

Uitare.

Ocazia de a pretinde că sunt, pentru puţin timp, o tânără bogată şi atrăgătoare, într-o lume cu reguli mult mai simple, unde ceea ce purtai conta mai mult decât numărul Secerătorilor cărora le dejucaseşi planurile, sau cât de tare te dobora blestemul focului.

Spuneţi-i un moment de slăbiciune, un moment de negare. Oricum i-aţi spune, răspunsul meu a fost da.

Douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcată în cizme şi pantaloni strâmţi, fustă neagră, cămaşă neagră mulată pe corp, jachetă şi şal pe deasupra, ieşeam pe uşă, în urma lui Amie şi a Veronicăi, îndreptându-ne spre bulevardul Michigan. Am mers umăr la umăr pe trotuar — Amie, apoi eu, apoi Veronica — de parcă jucam în secvenţa din genericul unei noi drame pentru adolescenţi.

Chiar şi într-o zi de duminică, bulevardul Michigan era împânzit de turişti şi de localnici, tineri şi bătrâni, cumpărători şi fotografi amatori, toţi veniţi să se bucure de vremea încă frumoasă de dinaintea instalării frigului. Era de înţeles de ce ieşiseră afară din casă — cerul era incredibil de albastru, temperatura era perfectă. Fie că se numea sau nu Oraşul Vânturilor, briza era suficientă cât să atenueze căldura apăsătoare a soarelui.

Era pentru prima oară când străbăteam bulevardul Michigan, prima mea ocazie de a explora oraşul Chicago dincolo de zidurile Sfintei Sofia (cu excepţia scurtelor hoinăreli în jurul clădirii, împreună cu Scout). Eram surprinsă de

senzaţia de deschidere pe care ţi-o dădea oraşul Chicago — mai puţin compact, mai puţin copleşitor decât dacă te-ai fi plimbat prin Village sau prin centrul Manhattanului. Era mai multă sticlă şi mai puţin beton; era mai mult oţel şi mai puţină cărămidă. Datorită strălucirii noilor apartamente ale căror geamuri-oglinzi se reflectau în lacul Michigan, Al Doilea Oraş arăta precum sora mai mică şi mai drăguţă a Manhattanului.

Am trecut pe lângă o groază de buticuri, magazine şic cuibărite între capodopere arhitectonice — zgârie-norul Hancock, înfăşurat parcă într-o fundă, silueta asemănătoare unui castel a Turnului de Apă, şi, bineînţeles, multe alte clădiri.

— Ei, bine, a început Amie, ai de gând să ne spui ce s-a întâmplat, de fapt, în subsol?

— Care subsol? am întrebat eu, cu ochii aţintiţi pe clădirile înalte de deasupra noastră.

– Timiditatea nu-ţi stă în fire, a remarcat Veronica. Ai fost în subsol şi, după aceea, ai ajuns la spital. Ştim că aşa au stat lucrurile.

Mi-a aruncat o privire piezişă.

— Ce mai vrem să ştim, însă, e cum se leagă cele două lucruri.

Sigur că da, îmi acordasem un moment de respiro, departe de Scout şi de restul Adepţilor, dar asta nu însemna că eram pe cale de a le turna secretele, mai ales găştii fiţoaselor.

– Am căzut, i-am spus eu, rezumându-mă la adevărul absolut. Urcam înapoi pe scări şi am alunecat. Muchiile treptelor din piatră care duc la primul etaj, ştiţi cât de vălurite sunt?

— Şi când te gândeşti că ar fi trebuit să le repare, a comentat Amie.

— Ar fi trebuit, într-adevăr, am fost eu de acord.

— Hm-hm, a făcut şi Veronica, cu îndoială în glas. Şi te-au trimis la spital fiindcă ai căzut pe scări în jos?

— Pentru că mi-am pierdut cunoştinţa, le-am reamintit eu, zâmbind cu gura până la urechi. Şi, în primul rând, dacă nu aş fi fost jos, în subsol...

Nu mi-am terminat fraza, lăsând vina nerostită să plutească în aer. După toate aparenţele, era o strategie bună. Când m-am uitat la Veronica, ea îmi zâmbea apreciativ, de parcă aluzia la culpabilitatea lor era exact genul de strategie pe care l-ar fi folosit şi ea.

Pe neaşteptate, Veronica şi-a înlănţuit braţul de al meu, de parcă am fi fost cele mai bune prietene, apoi m-a ghidat prin aglomeratul trafic pietonal.

— Pe aici, mi-a spus ea, indicându-mi cu capul un centru comercial pe partea vestică a străzii.

Era înalt de trei etaje, peretele din faţă fiind o vitrină uriaşă, în care erau expuse manechine şi articole de îmbrăcăminte. Un *café bar* ocupa aproape tot etajul întâi şi sculpturi uriaşe — picături de sticlă viu colorate — cădeau într-o perdea de ploaie din atriumul înalt de trei etaje.

— Drăguţ loc, am apreciat eu, ridicându-mi privirea spre stropii din sticlă.

— Nu e rău, a comentat Veronica. Şi magazinele sunt destul de bune.

„Destul de bune" era puţin spus. Magazinele care se întindeau de-a lungul coridoarelor nu erau în genul celor în care intri pe fugă să îţi alegi o pereche de şosete. Erau magazine care ofereau produse şi servicii *specializate*. Magazine

de unde cumperi, poate, o dată în viață. Magazine cu haine și genți pentru care majoritatea cumpărătorilor economisesc luni sau chiar ani de zile.

Amie și Veronica nu erau ceea ce s-ar putea numi cumpărătoare de talie medie. Ne-am petrecut trei ore, pornind de la etajul trei în jos, până la etajul întâi, uitându-ne la noutăți, încercând haine, pozând în fața oglinzilor în pantofi greoi și incomozi, jeanși minusculi și haine în stil indonezian, confecționate din țesături ikat, cu arabescuri complicate. Eu nu mi-am cumpărat nimic; aveam la mine cardul de credit pentru urgențe, dar nu prea mă tenta să cumpăr haine produse în serie. Să cumperi din raft nu presupunea nici *vânătoarea*, nici emoția de a găsi o geantă sau o pereche de pantofi care să te dea pe spate, fiind la un preț redus în mod incredibil. În ocazii excepționale, porneam la vânătoare de genți — eram genul de fată pro *vintage* sau produse la mâna a doua vândute în scopuri caritabile.

În schimb, Amie și Veronica cumpărau *de toate*. Au găsit câte un articol indispensabil aproape în fiecare magazin în care ne-am oprit: genți din piele gravate cu monograme, cizme cu talpă ortopedică decupate la vârf, jambiere cu duiumul, pantofi cu toc cui atât de subțiri, încât ar fi fost o armă excelentă... sau, în orice caz, o armă mai bună decât papucii mei. Suma de bani pe care au cheltuit-o îți tăia respirația și niciuna dintre ele nu a catadicsit măcar să se uite pe bonuri. Prețul nu avea nicio importanță pentru ele. Alegeau ce le plăcea și, fără nicio ezitare, înmânau cumpărăturile vânzătorilor dornici de câștig.

Cu toate că m-a pus puţin pe gânduri, mai ales partea financiară a cumpărăturilor, nu puteam să le găsesc ceva de reproşat în privinţa gustului lor în materie de design vestimentar. Erau ele îmbrăcate precum o tradiţională gaşcă a fiţoaselor pentru plimbarea pe Milla Magnifica, cum i se mai spunea bulevardului Michigan, dar fetele acestea ştiau tot ce înseamnă modă — nu numai ce se poartă, dar care sunt şi tendinţele pentru sezonul următor.

Mai mult chiar, probabil din cauză că nu se aflau sub influenţa teribil de sarcastică a lui Mary Katherine, Amie şi Veronica erau chiar plăcute. Bineînţeles că, în cele trei ore de mers din magazin în magazin, pe cele trei etaje ale mallului, nu am avut vreo discuţie care să nu se refere la haine, sau la bani, sau la ultimele bârfe (cine cu cine se întâlnea), dar ceea ce voiam eu era să uit. Până la urmă, s-a dovedit că încercarea mea de a mă descurca prin hăţişul complicat al relaţiilor amoroase dintre fetele de la Sfânta Sofia şi băieţii de la Montclare a constituit calea cea mai rapidă spre uitare. Abia dacă m-am mai gândit la cerculeţul verde de pe spinarea mea, dar nici chiar uitarea indusă cu bună ştiinţă nu putea dura o veşnicie.

Eram pe scări, îndreptându-ne spre primul etaj cu mâinile încărcate de pungi de hârtie în culori strălucitoare, burduşite de cumpărături, când l-am văzut.

Jason Shepherd.

Inima aproape că a încetat să îmi mai bată în piept.

Nu pentru că era Jason, pur şi simplu, ci pentru că era un Jason îmbrăcat în jeanşi traşi peste bocanci şi o cămaşă groasă din tril decolorat. Aveţi idee cum poate să îi vină albastrul unui băiat cu ochi incredibil de albaştri? Era ca şi cum irisurile

îi străluceau, ca şi cum ar fi reflectat un foc albastru lăuntric. Mai adăugaţi la asta şi un chip mult prea frumos ca să-i slujească la ceva bun, şi obţineţi o combinaţie periculoasă. Băiatul ăsta te punea pe jăratic, nu alta.

Jason era însoţit de un băiat care era şi el atrăgător, dar în cu totul alt sens. Acesta avea părul negru şi des, sprâncene accentuate şi o privire foarte intensă. Purta ochelari cu rame negre, groase şi haine hipster şic: jachetă peste tricou, jeanşi negri, tenişi Chuck Taylor.

Am dat drumul aerului din piept, mi-am amintit de simbolul din zona sacrală şi am hotărât că nu eram dispusă să dau nas în nas cu Adepţi arătoşi şi cu amici de-ai lor, mai mult decât fusesem dispusă să dau piept cu o vrăjitoare înfricoşătoare cu cercel în nas. Simţind cum mă cuprinde uşor-uşor panica, mi-am plănuit ieşirea.

— Hei, m-am adresat eu lui Amie, în vreme ce ajungeam la primul etaj. Dau o fugă până acolo.

Am arătat cu degetul peste umăr.

Amie s-a uitat în spatele meu, apoi a ridicat din sprâncene, nedumerită.

— Te duci la magazinul de pantofi ortopedici?

OK, trebuia totuşi să mă fi uitat înainte de a arăta cu degetul.

— Îmi place să fiu pregătită.

— Pentru nevoia ta în viitor de pantofi ortopedici?

— Sănătatea picioarelor este foarte importantă.

— Veronica!

Fir-ar să fie! Prea târziu. Am mormăit o înjurătură şi m-am uitat în direcţia lor. Prietenul lui Jason le-a salutat pe fete.

Am riscat să îi arunc o privire lui Jason ca să văd dacă ochii lui albaştri erau aţintiţi asupra mea, dar nu am putut să suport intimitatea privirii lui. Mi se părea nedrept să împărţim un secret în faţa unor oameni care habar nu aveau de el, nu aveau habar de nimic din ceea ce se petrecea sub picioarele noastre. Şi, apoi, mă mai simţeam vinovată pentru că o abandonasem pe Scout pentru Louis Vuitton şi Bon chic, bon genre, o vină care începea să mă apese pe umeri. M-am făcut că mă uit în altă parte.

— E John Creed, a şoptit Veronica, în timp ce ei se îndreptau spre noi. E preşedintele clasei a douăsprezecea la Montclare. Dar nu-l ştiu pe celălalt tip.

Nu i-am spus că eu îl ştiam destul de bine, că mă scăpase din ghearele pericolului şi că era probabil, era *posibil* să fie un vârcolac.

— Veronica Lively, a salutat-o hipsterul.

Vocea lui era joasă, profundă.

— Nu te-am văzut de o veşnicie. Pe unde te-ai ascuns?

— În Sfânta Sofia, a răspuns ea. Acolo locuiesc şi îmi pierd timpul.

— John Creed, s-a prezentat băiatul, dându-mi din cap în chip de salut, iar el e Jason Shepherd. Dar pe tine nu te cunosc.

Mi-a tras un zâmbet pe jumătate puţin cam prea timid, pe jumătate puţin cam prea încrezător în sine.

— Ce ghinion pe capul tău, am reacţionat eu, cu un zâmbet lipsit de orice expresie şi am văzut cum ridică din sprâncene în mod apreciativ.

— Lily Parker, m-a prezentat Veronica, cu o mişcare a capului.

Apoi i-a smuls lui John paharul pe care acesta îl ţinea în mână. A sorbit o înghiţitură.

— John Creed, care tocmai a rămas fără smoothie, a spus el, încrucişându-şi braţele. Lively, cred că îmi eşti datoare cu ceva de băut.

Cu un zâmbet viclean întipărit pe chip, Veronica a mai sorbit o înghiţitură, înainte de a-i da paharul înapoi.

— Nu-ţi face probleme, l-a asigurat ea. A rămas destul.

John a oftat, plin de sarcasm, apoi a început să o ia la întrebări despre prietenii comuni. Am profitat de ocazie ca să-i arunc o privire lui Jason, şi l-am surprins studiindu-mă cu capul înclinat într-o parte. Era evident că se întreba de ce oare mă purtam ca şi cum nu l-aş fi cunoscut şi unde o lăsasem pe Scout.

Mi-am întors privirea, fiind cuprinsă de un sentiment apăsător de vinovăţie.

— Aşadar, eşti fata cea nouă, a rostit John pe neaşteptate, făcându-mă să mă uit în direcţia lui. Ce vânt te-a adus la Sfânta Sofia?

— Părinţii mei sunt în Germania.

— Sună intrigant. O a doua casă? În vacanţă?

— Perioadă sabatică.

John s-a uitat nedumerit la mine.

— Sabatică, a repetat el. Adică ceva chirurgie plastică?

— Adică ceva cercetare academică.

Expresia de pe chipul lui lăsa să se întrevadă că nu era convins de faptul că părinţii mei erau cercetători, spre deosebire de preocupările mult mai atrăgătoare ale celorlalţi părinţi cu bani, dar a lăsat-o aşa cum a căzut.

— Înţeleg. La ce şcoală ai mai fost? Înainte de a deveni o fată a Sfintei Sofia, vreau să spun.

— Upstate New York.

— New York, a repetat el. Ce exotic!

— Nu e deloc exotic, l-am contrazis eu, rotindu-mi un deget spre arhitectura din jur. Şi voi, cei din Midwest, păreţi să vă descurcaţi destul de bine.

Pe faţa lui John Creed a înflorit un zâmbet, dar ochii lui erau cumva întunecaţi — cumva melancolici. Melancolici sau nu, cuvintele care i-au ieşit pe gură aparţineau unui adolescent în toată puterea cuvântului.

— Chiar şi cei din Midwest apreciază... lucrurile drăguţe, a declarat el, plimbându-şi privirea de la cizmele mele până la conciul în care era prins părul meu negru.

Când am dat din nou ochii cu el, mi-a zâmbit cu subînţeles. Era un compliment, bănuiam eu, fiindcă era de părere că arătam bine, dar venind de la el, era un compliment care îmi cam dădea fiori.

— Nu te ambala, Creed, l-a întrerupt Veronica. Şi înainte ca această conversaţie să depăşească măsura, trebuie să ne întoarcem în campus. Stingerea, a adăugat ea, după care i-a zâmbit cu timiditate lui Jason. Încântată de cunoştinţă, Jason.

— Şi eu la fel, a asigurat-o el, dând din cap, apoi uitându-se la mine. Lily.

Am dat şi eu din cap, simţind cum mi se urcă roşeaţa în obraji şi dorindu-mi să fi rămas acasă.

12

Evitasem o confruntare cu Scout mai devreme, în decursul zilei. Dar, din moment ce ea și Lesley jucau cărți la măsuță când m-am întors în apartament, urmată de două tipe din gașca fițoaselor, nu mai aveam cum să mă mai feresc de ea.

M-am oprit brusc în prag când le-am văzut, iar Amie și Veronica aproape că au dat peste mine.

— Hei, ne-ai blocat, a bombănit Veronica, strecurându-se între mine și ușă și aducând cu ea o tornadă de plase de cumpărături în camera comună.

Scout și-a ridicat privirea când am deschis ușa. La început, a părut bucuroasă să mă vadă. Dar când și-a dat seama de cine eram urmată, chipul ei s-a transfigurat, căpătând o alură evident malițioasă.

Probabil că asta și meritam.

— La cumpărături? a întrebat ea, cu o sprânceană ridicată, în timp ce Amie și Veronica ocoleau canapeaua, în drum spre camera lui Amie.

— La aer curat, am spus eu.

Scout a pufăit dispreţuitor, a clătinat din cap, după care şi-a coborât privirea spre evantaiul de cărţi din mâna ei.

— Cred că e rândul tău, a îndemnat-o ea pe Lesley, pe un ton sec.

Lesley şi-a ridicat ochii spre mine.

— Ai ieşit... cu ele?

Barnaby nu prea le avea cu subtilităţile.

— La aer curat, a repetat Scout, apoi a trântit o carte pe masă, de parcă ar fi *plesnit* din bici. Lily avea nevoie de *aer curat.*

Amie a descuiat uşa dormitorului ei şi a intrat. Dar înainte să intre şi Veronica, s-a oprit şi a întors capul spre mine.

— Nu vii înăuntru?

— Ba da, a răspuns Scout pe un ton muşcător, aruncând o carte, apoi o a doua şi o a treia pe măsuţă. Ar trebui să te duci. Ai de probat pantofi, Carrie sau Miranda, sau oricine ai pretinde că eşti pe ziua de azi.

Veronica a chicotit zgomotos, trăsăturile ei schimonosindu-se şi făcând-o să semene cu un şobolan.

— Mai bine decât să îţi pierzi timpul cu nişte *tocilare* ca noi.

— *Tocilare*? am repetat eu.

— Are o geantă cu simbolul piraţilor pe ea, m-a lămurit Veronica. În ce fantezie de Disney s-o fi crezând?

„Oh, da", am cugetat eu în sinea mea. Din cauza *asta* le uram pe fetele din gaşca fiţoaselor.

— Şi, totuşi, am subliniat eu, ţi-ai petrecut ziua cu mine. Şi ştii că Scout şi cu mine suntem prietene.

— Toate dovezile probează contrariul, a mormăit Scout.

— Ți-am acordat circumstanțe atenuante, a declarat Veronica.

Scout a pufnit plină de sarcasm.

— Nu, Lively, te simțeai *vinovată*.

— Domnișoarelor, a intervenit Barnaby, ridicându-se în picioare ca să își scoată în evidență tricoul imprimat cu un inorog, pe care îl asortase cu o fustă plisată.

— Nu cred că Lily vrea să ne certăm pentru ea. Este sub demnitatea tuturor.

M-am forțat să încuviințez din cap — cu toate că nu era chiar *atât* de groaznic ca cineva să se lupte pentru tine.

— Aha, a spus Veronica, după care s-a uitat la mine. Am făcut o faptă bună, Parker. Ești nouă la Sfânta Sofia și noi ne-am oferit să te ajutăm. Ți-am dat un avertisment și, deoarece te-ai descurcat foarte bine în jocul nostru din subsol, ți-am acordat o șansă.

— Ce judecată profundă, a luat-o Scout în zeflemea. S-o transformați într-o operă de caritate.

Veronica a ignorat-o.

— Bine. Vrei să fiu cinstită? Hai să dăm cărțile pe față. Prietenii contează, Parker. Și dacă nu ești prietenă cu persoanele potrivite, faptul că ai fost la Sfânta Sofia nu contează nici cât o ceapă degerată. La urma urmelor, până și Sfânta Sofia are rateurile ei.

De parcă ar fi vrut să-și puncteze remarca, le-a aruncat câte o privire lui Scout și lui Lesley, apoi s-a uitat din nou la mine, cu o sprânceană ridicată, sperând ca eu să pricep unde bate.

Nu sunt sigură dacă ea era mai bună sau mai rea decât celelalte, dar lăsând la o parte comentariul ei sarcastic,

privirea ei părea sinceră. Veronica credea ceea ce spunea chiar aşa, credea cu adevărat.

Nu că răspunsul ar fi fost important în momentul respectiv.

— Dacă ceea ce vrei să spui este că trebuie să mă descotorosesc de unele prietene ca să le pot păstra pe celelalte, am declarat eu, bănuiesc că ştii care va fi răspunsul meu.

— Există doar două feluri de oameni pe lumea asta, a decretat Veronica. Prieteni... şi duşmani.

Fata asta chiar vorbea serios?

— Sunt dispusă să risc.

A hohotit indignată, apoi a intrat în camera lui Amie.

— *Tu* eşti cea care are de pierdut, a spus ea, închizând uşa cu un zgomot ferm în urma ei.

Pentru o clipă, în cameră s-a lăsat linişteea.

Am răsuflat, apoi i-am aruncat o privire lui Scout. Mai calmă ca niciodată, fără să îmi adreseze vreun cuvânt sau să se uite în ochii mei, a pus restul cărţilor pe masă, s-a ridicat în picioare şi s-a dus ţanţoşă în camera ei, trântind uşa după ea.

Măsuţa a zdrăngănit.

Mi-am desfăcut eşarfa din jurul gâtului şi m-am lăsat să cad pe canapea.

Lesley s-a aşezat turceşte pe jos, apoi s-a apucat să aranjeze cărţile de joc într-un teanc ordonat.

— Deşi te ştiu doar de câteva zile, pot să spun că nu a fost cel mai deştept lucru pe care l-ai făcut vreodată, m-a încredinţat ea.

— Mda, ştiu.

Și-a smucit capul spre ușa închisă a lui Scout, care începuse să trepideze în acordurile piesei *Seether*, a trupei Veruca Salt, care răsuna din boxele date la maximum.

— Cât de rău crezi că se va înfuria? am întrebat-o cu ochii ațintiți asupra ușii care vibra din țâțâni.

— Precum o rachetă balistică intercontinentală.

— Mda, cam tot așa mă gândeam și eu.

Lesley a pus ușurel pe masă pachetul de cărți, apoi s-a uitat la mine.

— Dar tot te mai duci acolo, înăuntru, nu-i așa?

Am încuviințat din cap.

— Imediat ce sunt gata.

— Ai vreo dorință anume pentru necrologul tău?

Lesley s-a sforțat să zâmbească. Mi-am luat eșarfa, m-am ridicat de pe canapea și m-am îndreptat spre ușa lui Scout.

— Doar spune-le părinților mei că i-am iubit, am zis eu, ducând mâna la clanță.

13

Patru minute mai târziu, când Scout a spus în sfârşit „In tră", am deschis uşa. Scout stătea în pat, cu picioarele încrucişate, înconjurată de cărţi.

Şi-a ridicat privirea spre mine, arcuindu-şi o sprânceană.

— Ah. Ia te uită cine a venit.

Am reuşit să schiţez un zâmbet.

Ea a închis o carte şi apoi s-a ridicat repede din pat. După ce a dat muzica mai încet, s-a dus la rafturi şi a început să şi aranjeze exponatele din muzeul ei în miniatură.

— Ai venit să îmi spui de ce m-ai ocolit?

„Pentru că mi-e frică", mi-am zis eu în sinea mea.

— Nu te-am ocolit.

M-a privit cu ochi sceptici.

— M-ai ignorat tot weekendul. Fie ai stat îngropată în camera ta, fie ţi-ai pierdut vremea cu gaşca fiţoaselor. Şi din moment ce ştiu că nu e prea mare dragoste între voi...

A ridicat din umeri.

— Nu e nimic între noi.

— Te-a băgat în sperieţi magia, nu-i aşa? Ştiam eu. Ştiam eu că o să bage spaima în tine.

A tras de pe raft una dintre căsuţele strălucitoare, a ridicat-o la nivelul ochilor, apoi s-a uitat atent prin fereastra ei micuţă.

— N-ar fi trebuit să-ţi spun. N-ar fi trebuit să te implic în chestia asta.

Clătinând din nou din cap, a pus căsuţa la loc pe raft şi a luat-o apoi pe cea de alături.

— Ai putea crede că m-am obişnuit deja cu situaţia asta, a spus ea, răsucindu-se dintr-odată pe călcâie, cu cea de-a doua căsuţă în mână. Vreau să spun că n-ar fi pentru prima oară când cineva îmi întoarce spatele fiindcă sunt, ştii tu, ciudată. Crezi că părinţii mei n-au observat că pot să fac anumite chestii?

De parcă ar fi vrut să îşi dovedească spusele, şi-a potrivit căsuţa astfel încât să îi stea pe palma perfect întinsă, apoi a şoptit sacadat câteva cuvinte.

Interiorul căsuţei a început să strălucească.

— Priveşte înăuntru, m-a îndemnat ea cu glas scăzut.

— Înăuntru?

A pus cu multă grijă căsuţa iluminată la loc pe raft, apoi s-a dat deoparte astfel încât să pot sta lângă ea. Am păşit în spaţiul pe care l-a lăsat liber, apoi m-am aplecat şi am tras cu ochiul pe una din ferestruici.

Casa — căsuţa în miniatură din hârtie colorată de pe raftul lui Scout — fremăta de activitate. Ca într-o casă pentru

păpuşi trezite la viaţă, hologramele unor siluete micuţe se mişcau înăuntru printre micuţele piese de mobilier, ca într-un glob de sticlă cu un peisaj de iarnă animat. Mobila era aliniată de-a lungul pereţilor; lămpile străluceau de scânteia vieţii — de orice natură ar fi fost ea — pe care reuşise să le-o insufle cu un simplu sunet al vocii ei.

M-am îndreptat de spate şi m-am uitat la ea cu ochii măriţi de uimire.

— Tu ai făcut asta?

Ea a dat aprobator din cap, cu ochii aţintiţi la casă.

— Ăsta e talentul meu... să fac magie din cuvinte. Aşa cum ai spus, din liste. Litere.

A făcut o pauză.

— Am făcut-o pentru prima oară pe când aveam doisprezece ani. Nu mă refer la magia asta; nu e decât o chestie de animaţie, abia dacă e o pagină de text, pe care am condensat-o cu multă vreme în urmă. Adică am făcut-o mai scurtă, a răspuns ea sprâncenei mele ridicate a mirare. Ca şi cum ai comprima şi ai arhiva un fişier în computer.

— E... uimitor, am apreciat eu, ridicându-mi din nou privirea spre căsuţă.

Prin dreptul ferestruicilor sticloase treceau umbre, vieţi trăite în miniatură.

— Uimitor sau nu, mama mea s-a speriat de moarte. Părinţii mei au început să dea telefoane şi am fost trimisă imediat la o şcoală particulară. Am fost dusă într-un loc departe de copiii obişnuiţi. Dusă într-un stabiliment.

Şi-a ridicat privirea şi s-a uitat de jur împrejurul camerei.

— Un soi de închisoare.

Asta era explicaţia pentru muzeul în miniatură al lui Scout — camera pe care şi-o făcuse pentru ea însăşi, cei patru pereţi pe care îi umpluse cu fărâme din viaţa ei, din şcoala generală până la Sfânta Sofia. Era refugiul ei magic.

Celula ei.

— Aşa că, a vorbit ea după o clipă de tăcere, fluturând o mână în faţa căsuţei din hârtie, sunt obişnuită să fiu respinsă din cauza puterilor mele magice.

— Nu eşti tu de vină, am rostit eu încetişor.

Scout a izbucnit într-un hohot puternic de râs.

— Mda, asta e prima oară când am auzit una ca asta.

A îndreptat casa, aliniind-o frumos lângă vecinele ei.

— Dacă tot urmează să ne despărţim, hai s-o terminăm acum, OK?

Mi-am dat seama de ceva în legătură cu Scout în acel moment, de ceva ce m-a făcut să simt o strângere de inimă din cauza nevoii de a o proteja. De oricâtă vitejie ar fi dat ea dovadă în lupta cu Secerătorii, în apărarea fiinţelor umane, în alergatul pe coridoarele subterane în toiul nopţii, în lupta împotriva vrăjitorilor malefici care provocau cutremure şi plăsmuiau mingi de foc, îi era frică de un singur lucru: că o voi abandona. Îi era teamă că îşi făcuse o prietenă care îi va întoarce spatele aşa cum o făcuseră şi părinţii ei, care va pleca şi o va lăsa singură în camera ei. Acesta a fost motivul pentru care am ieşit brusc din starea de anxietate care mă măcina de aproape patruzeci şi opt de ore, la gândul că ştiam, fără nicio urmă de îndoială, că viaţa mea avea să se schimbe odată pentru totdeauna.

— Probabil că nu e nimic, am spus eu într-un final.

Am văzut-o cum se schimbă la față — de la pregătirea de defensivă, la sentimentul de ușurare, trecând apoi la managementul situației de criză.

— Spune-mi, m-a rugat ea.

I-am aruncat o căutătură încruntată; în schimb, ea m-a săgetat din priviri, provocându-mă la o înfruntare.

Recunoscând inevitabilitatea înfrângerii mele, am oftat, dar m-am întors cu spatele și am ridicat spatele cămășii.

Camera era cufundată în liniște.

— Ai o pată întunecată, a spus ea.

— O ce? Crezi că e o vânătaie ciudată sau cine știe ce altceva?

Bineînțeles că nu era doar o vânătaie ciudată, dar voiam cu tot dinadinsul să mă agăț de acele câteva ultime secunde de normalitate.

— De când ți-a apărut?

M-am îndepărtat de ea, mi-am tras tricoul în jos și mi-am pus mâinile în jurul taliei cu bună știință.

— Nu știu. De vreo... două zile.

Liniște.

— Adică de vreo două zile, de când cu blestemul focului?

Am dat din cap afirmativ.

— Ai fost însemnată.

Vocea ei era moale, tremurătoare.

Cu degetele încă ținând tivul cămășii, am aruncat o privire în spatele meu. Scout stătea acolo, în stare de șoc, cu ochii mari cât cepele și cu buzele întredeschise.

— Scout?

A scuturat din cap, apoi s-a uitat la mine.

— Nu trebuia să se întâmple aşa ceva.

Când am auzit emoţia din glasul ei — spaima — am simţit cum mi se zbârleşte părul de pe braţe şi mi s-a pus un gol în stomac.

— Ce anume nu trebuia să se întâmple?

S-a îndreptat de spate, fruntea i s-a încreţit de gânduri şi a început să îşi muşte colţul buzei, iar după aceea a pornit să măsoare camera de la un capăt la altul şi înapoi. Mărşăluia în sus şi în jos, părând că încearcă să rezolve o problemă misterioasă.

— Imediat după ce ai fost lovită de blestemul focului. Dar nu ai avut niciodată, înainte de asta, puteri magice, şi nu ai puteri magice nici acum...

S-a oprit să îmi arunce o privire.

— Sau ai?

— Glumeşti? Bineînţeles că nu.

Şi-a reînnodat firul vorbelor atât de repede, încât nici nu eram sigură că îmi auzise răspunsul.

— Adică, bănuiesc că e posibil.

A ajuns în capătul camerei, lovind cu graţie partea laterală a unui cufăr, apoi s-a întors din nou.

— Trebuie să verific în manualul *Grimoire*, ca să fiu sigură. Dacă nu ai puteri magice, atunci nu ai fost activată în adevăratul sens al cuvântului, dar poate că e un fel de tatuaj provenind de la atingerea blestemului focului? Nu îmi imaginez cum ai fi putut să te alegi cu pata întunecată fără să ai puteri...

— Scout.

— Dar poate că s-a întâmplat mai înainte.

— *Scout.*

Vocea mea a răsunat suficient de tare ca să o facă, în cele din urmă, să se oprească şi să se uite la mine.

— Hm?

I-am făcut un semn spre spatele meu.

— Hei? Spinarea mea?

— Da, da.

A venit înapoi spre mine şi a început să îşi ridice cămaşa.

— Mmm, nu cred că striptease-ul este soluţia în cazul de faţă, Scout.

— Mironosiţa de ea, a zis ea sec, dar când a ajuns din nou în dreptul meu, s-a întors cu spatele.

În zona şalelor avea un semn de un verde palid, ca al meu — ei bine, nu exact ca al meu. Simbolurile din interiorul cercului ei erau diferite, dar în linii mari erau asemănătoare.

— Doamne, Dumnezeule, am îngăimat eu.

Scout a dat drumul cămăşii şi s-a întors cu faţa spre mine, dând din cap.

— Oh, da. Deci cred că ne-am lămurit acum.

— Ne-am lămurit?

— Eşti de-a noastră.

14

Patruzeci de minute mai târziu, timp în care Scout a răsfoit un teanc cărţi de vreo jumătate de metru înălţime, ne-am dus jos. Chiar dacă găsise ceva prin volumele uriaşe, legate în piele, pe care le scosese dintr-o cutie de plastic de sub pat, mie, una, nu mi-a spus nimic. Singura concluzie la care ajunsese era că trebuia să vorbească cu ceilalţi Adepţi din Enclava Trei, aşa că şi-a scos telefonul, l-a deblocat, şi a trimis un mesaj, zburând cu degetele pe tastatură. Şi apoi am pornit-o pe drumul nostru.

Traseul a fost de data asta diferit faţă de ultimele două incursiuni ale mele în subsol. Am folosit o altă uşă, de data aceasta din lemn, aflată într-un coridor lateral al clădirii principale şi am coborât pe o scară mai îngustă şi mai abruptă, care ducea în subteran. Odată ajunse în subsol, am trecut printr-un labirint care străbătea coridoarele din piatră. Începusem să cred că labirintul de pe jos era mai mult decât decorativ. Era un simbol destul de potrivit pentru ceea ce zăcea ascuns sub mănăstire.

Cu toate că drumul era foarte întortocheat, era evident că Scout știa pe unde să meargă; abia dacă făcea câte o pauză pe la colțuri, deplasându-se cu o viteză mare și cu mișcări eficiente. Mergea în liniște, traversând coridoarele și tunelurile cu pași mari și apăsați, de parcă ar fi fost într-o misiune. Eu mă tot împiedicam în spatele ei, pe jumătate alergând, pe jumătate mergând, în încercarea de a ține pasul cu ea. Nu puteam prinde cine știe ce viteză și din cauză că simțeam cum mi se zvârcoleau mațele în stomac la gândul că, pe de o parte, mergeam, efectiv din nou, în subsol — de bunăvoie — și pe de altă parte, motivul pentru care mergeam acolo.

Fiindcă eu eram misiunea ei.

Sau așa presupuneam.

— Știi ceva, ai putea să mai încetinești puțin ritmul.

— Dacă aș încetini ritmul, mi-ar fi mai greu să te pedepsesc făcându-te să ții pasul cu mine.

Dar s-a oprit în momentul în care am ajuns la capătul unui coridor din piatră, în fața unei uși metalice cu un aspect neobișnuit.

— De ce să mă pedepsești?

Scout a întins mâna, a luat o cheie aflată deasupra pragului și a introdus-o în broască. Când ușa s-a deschis, a pus cheia înapoi, după care s-a uitat la mine.

— Hm, fiindcă m-ai abandonat pentru gașca fițoaselor?

— Abandonat este un cuvânt dur.

— Așa sunt și ele, a subliniat ea, ținând ușa deschisă ca să pot intra și eu. Ultima oară când ți-ai pierdut vremea cu ele, te-au băgat în spital.

— Asta a fost, de fapt, vina ta.

— Detalii nesemnificative, a comentat ea.

Cu tălpile încă pe podeaua calcaroasă și cu mâna pe canatul ușii, am aruncat o privire iscoditoare înăuntru. Mă conducea într-un vechi tunel. Era îngust, pavat tot cu beton, avea tavanul boltit și făgașe înguste de-a lungul podelei din ciment. Cam la fiecare zece metri atârnau lumini de tavan, încastrate în corpuri de iluminat industriale, în formă rotundă. Iluminatul slab nu prea contribuia la crearea unei ambianțe plăcute. Făgașele de pe podea erau acoperite de câțiva centimetri de apă ruginie, iar pereții din beton erau acoperiți de graffiti — cuvinte de toate formele și mărimile, mici sau mari, monocrome sau multicolore.

— Ce-i asta?

— Rețeaua subterană de căi ferate din Chicago, a spus ea îmboldindu-mă să înaintez.

Am făcut un pas în apa murdară, bucuroasă că purtam cizmele pe care le pusesem la cumpărături și la fel de bucuroasă că încă mai aveam jacheta pe mine. Era răcoare, probabil din cauză că ne aflam sub pământ.

— Este o veche linie de cale ferată, mi-a explicat Scout, apoi a venit lângă mine.

Aerul rece și umed s-a risipit în momentul în care a închis ușa. Undeva, în josul liniei, picura apă.

— Trenurile obișnuiau să circule printre clădirile din centru ca să livreze cărbuni, să care cenușa și chestii de-astea. Părți din tunel trec pe sub râu, iar unele dintre aceste porțiuni au fost practic sparte de oraș, așa că, de vezi un tsunami, caută o nișă și dă fuga în ea.

— Am notat.

Scout a băgat mâna în geantă şi a scos două lanterne. Una a păstrat-o ea şi pe cealaltă mi-a dat-o mie. Atâta timp cât tunelurile erau luminate, mă simţeam mai bine dacă aveam o greutate în mână.

Ne-am continuat drumul, cu lanternele în mâini. Am luat-o pe o ramură, apoi pe alta, şi iar pe alta, schimbând de atâtea ori direcţia încât nu aveam nici cea mai mică idee încotro mergeam, de fapt.

— Deci chestia asta cu semnul, am început eu, pe când păşeam cu grijă prin apa întunecată. Ce reprezintă, de fapt?

— Se numesc pete întunecate. Toţi le avem, a răspuns Scout.

Şuvoiul de raze al lanternei se legăna în timp ce ea mergea.

— Toţi membrii Elitei Întunecate, a adăugat ea cu un glas lipsit de expresie, desenând în aer, cu lanterna, nişte ghilimele. Aşa ne spun nouă unii dintre Secerători, mai bine zis tuturor celor care posedă puteri magice. Elită — probabil din cauză că avem darul. Ei cred că suntem speciali, *mai buni*, fiindcă avem puteri magice. Întunecată — deoarece se presupune că petele întunecate apar atunci când apar şi puterile magice. Ei bine, cu excepţia cazului tău.

S-a oprit şi s-a uitat la mine.

— Tot nu ai puteri magice, aşa-i?

— După ştiinţa mea, nu. De aceea am venit aici, jos? Ai de gând să mă străpungi cu vătraiul sau cu bagheta magică, sau aşa ceva, ca să îţi dai seama dacă am puteri secrete? Ca un pui într-o navă spaţială cu extratereştri?

— Şi mai zici că eu sunt aia ciudată, a bodogănit ea. Nu, agent Scully, nu suntem în *Dosarele X* şi nici nu avem de

gând să îţi scormonim măruntaiele. Mergem doar să vorbim cu Adepţii, să vedem ce au şi ei de spus despre noul tău tatuaj. Nimic grandios.

A dat din umeri cu nonşalanţă, apoi a pornit din nou la drum.

Peste zece sau cincisprezece minute, Scout s-a oprit în faţa unei uşi confecţionate din bârne uriaşe din lemn, cu două balamale transversale aurii şi cu o arcadă în vârf. În pragul de sus era sculptată cu eleganţă, mare, cifra 3. Iar pe uşă era acelaşi simbol pe care îl văzusem în camera cu macheta — un cerc cu un Y în interiorul său.

Aceasta era Enclava Trei, am bănuit eu.

Scout a închis lanterna, apoi mi-a întins mâna cu palma în sus; mi-am pus lanterna în palma ei. A închis-o şi a pus-o înapoi în geantă.

— OK, a spus ea, cercetându-mă din cap până-n picioare. Presupun că ar trebui să te pregătesc pentru asta. Ceilalţi şapte Adepţi din ET ar trebui să fie aici. Katie şi Smith sunt Adepţii noştri din Varsity. Îţi mai aduci aminte ce înseamnă?

— Sunt tinerii de la colegiu, am răspuns eu. Şi Junior Varsity este liceul. Tocmai mi-ai povestit despre ei vineri.

— Între timp te-ai dat de partea găştii fiţoaselor, m-a boscorodit ea. Probabil că IQ-ul tău a scăzut dramatic.

I-am aruncat o privire furibundă.

— Oricum, mi-a spus ea, ignorând privirea mea, Katie este o manipulatoare. Literal şi figurativ. Ştii şi tu, la orele de istorie, când se vorbeşte despre judecata vrăjitoarelor din Salem, despre cum fetele şi băieţii inocenţi erau convinşi să facă toate acele lucruri oribile fiindcă nişte vrăjitoare îi obligaseră?

Citisem *Creuzetul* în engleză anul trecut (probabil ca ori care altă elevă dintr-a zecea), aşa că am dat din cap.

—Mda, bine, probabil că *erau* convinşi. Toată treaba asta nu a fost un mit. Katie nu este o vrăjitoare rea sau aşa ceva, dar are aceleaşi talente.

— Ce pot să spun, e de-a dreptul tulburător, am mărturisit eu.

— Da.

A dat din cap, apoi m-a bătut pe braţ.

— O să dormi bine la noapte. Oricum, Katie manipulează, iar Smith — oh, da, ăsta e numele său mic, levitează. Ridică obiecte grele, ridică lucruri în aer. Cât despre membrii JV, mă ştii pe mine, pe Michael şi pe Jason, evident, şi mai sunt încă trei. Jamie şi Jill sunt gemenele. Paul este cel cu cârlionţi.

— Mi-ai spus că tu eşti cea care face vrăji?

— Farmece. Cea care face farmece.

— OK. Şi ce sunt tipii ăştia? Michael şi ceilalţi. Ce pot face ei?

— Mda, sigur, ăăă — şi-a mutat greutatea de pe un picior pe altul, cu ochii aţintiţi în tavan pe când îi enumera — ăăă, Jamie şi Jill deţin puterile elementelor. Focul şi gheaţa.

— Posedă blestemul focului? m-am întrebat eu cu glas tare.

— Ah, scuză-mă, nu. Jamie poate manipula focul, în sens literal — adică îl declanşează. Poate să dea foc lucrurilor, să creeze fum, chestii de piromanie, în general. Poate să lucreze cu elementul fără să se ardă. Blestemul focului e diferit — nu e vorba de foc, de fapt, ci de putere, cel puţin, aşa credem noi. Nu există niciun Adept care să deţină puterea blestemului focului, aşa că, într-un fel, noi nu ştim mai mult decât

ceea ce am văzut cu ochii noştri, ce ai văzut şi tu. Oricum, pune-le la socoteală pe Jamie, pe Jill, şi pe mine — alcătuim toate laolaltă, o singură vrăjitoare medievală, a spus ea, izbucnind într-un râs care părea prefăcut. Paul este un războinic. Un om al bătăliilor. Mişcări ridicole, de parcă ar fi scoase dintr-un film kung fu. Michael este un cititor.

— Cum adică cititor?

— Păi, eu fac farmece, corect? Iau cuvinte încărcate de putere, farmece pe care le transform în acţiune, aşa cum am făcut cu casa pe care ţi-am arătat-o.

Am încuviinţat din cap.

— Michael citeşte obiectele. Le simte, le determină istoria, aude ce au ele de spus despre lucruri care s-au întâmplat, în ce împrejurări.

— Ei, bine, e... ciudat. Vreau să spun că e *cool*, dar, totodată, ciudat.

Ea a dat din umeri.

— Neobişnuit, dar la îndemână. Arhitectura îi vorbeşte. În sens literal.

— Şi cu toate astea, voi doi tot nu ieşiţi împreună.

Şi-a îngustat ochii.

— Nu ştiu sigur dacă ar mai trebui sau nu să vă las pe voi doi să mai schimbaţi vreo vorbă. Şi acum, ai de gând să termini odată cu întrebările ca să nu mai tărăgănăm lucrurile? Putem să continuăm ce am început?

— Nu tărăgănez nimic, am zis eu, tărăgănând, în continuare, lucrurile. Şi ce-i cu Jason?

Bănuiam, deja, bineînţeles, ce puteri magice avea Jason. Dar el nu îmi confirmase cu exactitate, iar eu aveam suspiciunile

mele — și anume, că deținea niște puteri magice animalice – care erau destul de ciudate și nu eram dispusă să le fac publice acolo. Pe de altă parte, câți adolescenți mârâiau când erau atacați?

OK. Dacă e să o luăm așa, nu era un lucru chiar atât de rar, la urma urmelor.

Scout și-a coborât ochii în pământ și a început să își facă de lucru cu geanta ei.

— Nu sunt eu în măsură să îți spun ce putere magică deține Jason. O să îți spună el, când și dacă va fi pregătit.

— Eu... eu am o bănuială.

Ea a tăcut și și-a ridicat încet ochii spre mine.

— O bănuială?

Ne-am privit în ochi pentru o clipă, în liniște, evaluându-ne reciproc: „Știi ce știu și eu? Cum pot să-ți confirm fără să îl trădez?"

— Am să te las să vorbești cu el despre asta, a spus ea într-un final, ducând mâna spre ușă. Ești gata *acum*?

— N-or să te păruiască pentru că mă aduci și pe mine?

— E, într-adevăr, posibil, a remarcat ea, după care a răpăit cu pumnul în ușă, într-un anumit tipar ritmic.

Cioc. Cioc. Cioc. *Bum*. Cioc.

— Un cod secret? am întrebat eu.

— Un avertisment, a răspuns ea. Jamie și Paul ies împreună. În caz că am ajuns prea devreme, nu vreau să dăm peste ei pe neanunțate.

Gluma m-a ajutat să mă detensionez, doar puțin, ce-i drept. De îndată ce a atins clanța ușii, stomacul meu a început din nou să se zvârcolească.

— Bine ai venit în junglă, mi-a urat ea, după care a deschis uşa.

Jungla era o cameră mare, cu boltă, de o calitate pe care nu m-aş fi aşteptat să o văd într-un tunel abandonat de cale ferată, la mare adâncime dedesubtul oraşului Chicago. Arăta ca o sală de şedinţe: pereţii erau acoperiţi de tablouri alcătuite din bucăţi micuţe de mozaic, tavanele erau acoperite de bârne groase din lemn. Avea cam acelaşi aer ca şi mănăstirea — totul era la scară mare, lucrat îngrijit, din materiale naturale. În încăpere nu era niciun fel de mobilier — era complet goală, cu excepţia celor şapte tineri care s-au întors să se zgâiască la noi în momentul în care s-a deschis uşa. Erau trei fete şi patru tipi, inclusiv Michael şi Jason.

Jason cu ochii lui de un albastru mortal şi, momentan, cu o privire rece.

În cameră s-a lăsat o tăcere mormântală în timp ce toţi cei paisprezece ochi s-au aţintit asupra noastră de cum ne-am făcut intrarea. Scout mi-a strâns mâna în semn că aveam toată susţinerea ei.

Ne-au înconjurat şi au format un semicerc, stând cu faţa la noi, în deplină tăcere, de parcă ne-ar fi ameninţat cu ceva. Mi-am târşâit picioarele ca să mă mai apropii puţin de Scout, neslăbindu-i din ochi pe judecători.

Jamie şi Jill erau, evident, gemenele, ambele înălţuţe şi uscăţive, cu păr lung roşcat şi cu ochi albaştri. Paul era înalt, slab, cu pielea cafenie şi arăta foarte drăguţ cu claia lui de păr scurt, numai bucle.

Tipul şi fata din mijloc, care păreau mai în vârstă decât restul — în primii ani de facultate, probabil — au făcut un

pas înainte, cu chipurile schimonosite de furie. Bănuiam că erau Katie şi Smith. Katie era o fată drăguţă, în stilul majoretelor, cu păr şaten lung până la umeri şi cu ochi verzi, cu un tricou lung şi balerini asortaţi cu jeanşi. Smith — cu părul şaten vâlvoi şi bretonul lipit de frunte în stil emo — purta o cămaşă ecosez uzată. Era genul rebelului, după câte îmi dădeam eu seama.

— Green, a lătrat el, tre' să ai un motiv al naibii de bun ca să ne vizitezi şi, mai mult chiar, să aduci o *profană* aici.

OK, deci păr-cleios nu era deloc impresionat de mine.

Scout şi-a încrucişat braţele, pregătindu-se pentru bătălie.

— A, şi-a început ea ofensiva, aceasta este Lily Parker, fata care s-a aşezat în calea blestemului focului ca să ne salveze pe noi şi s-a trezit înfăşurată într-o cămaşă de noapte din hârtie în clinica LaSalle Street. Vă sună cunoscut?

De fapt, primisem lovitura din pricină că mă împiedicasem, dar din moment ce chipurile Adepţilor s-au mai înmuiat după ce i-a pus la curent cu această mică întâmplare, am păstrat adevărul doar pentru mine.

— B, a continuat Scout, am un motiv al naibii de bun. Trebuie să vă arătăm ceva.

Katie a intervenit, vorbind răspicat:

— Puteai să ne fi arătat ceva şi în lipsa ei.

— Nu pot să vă arăt ceea ce trebuie să vă arăt fără ca ea să se afle aici.

Explicaţia ei nu a stârnit niciun comentariu, cu toate acestea, a continuat ce avea de spus.

— Mai trebuie să ştiţi că nu aş fi adus-o aici dacă nu era imperios necesar. Aveţi încredere în mine — e necesar.

Secerătorii au văzut-o deja şi sunt convinşi de-acum că este asociată cu noi. Devin ambiţioşi şi vor veni să bată la uşa noastră astă-seară, aşa că ea va avea necazuri mult mai mari. Ea se află aici pentru a ne face o favoare.

Katie şi Smith au făcut un schimb de priviri. Apoi ea i-a şoptit ceva lui.

— Cinci minute, a spus Smith, în final. Ai cinci minute la dispoziţie.

Scout nu avea nevoie de cinci minute; i-au trebuit două secunde să arunce bomba.

— Cred că s-ar putea să fie una de-a noastră.

Linişte, până când Katie a pufnit sceptic pe nas.

— Una de-a noastră? Ce-ţi veni să crezi, pentru numele lui Dumnezeu, că e una de-a noastră? Este o profană, şi faptul că a fost lovită de suflul puternic al focului nu poate schimba asta.

— Chiar aşa? a întrebat Scout. Chiar crezi că o lovitură dată de blestemul focului nu poate avea niciun fel de efect? Având în vedere faptul că noi alergăm valvârtej prin tot oraşul, făcând uz de puterile noastre magice, e o perspectivă cam mărginită, nu-i aşa, Katie?

Katie i-a aruncat o privire arogantă lui Scout.

— Vezi să nu depăşeşti limita, Green.

Michael a făcut un pas înainte, cu mâinile ridicate în sus, în semn de pace.

— Hei, dacă trebuie să ajungem la o concluzie, cu cât avem mai puţine idei preconcepute, cu atât mai bine. Scout, dacă ai ceva ce trebuie să vedem şi noi, ar fi cel mai bine să ne arăţi chiar acum.

Scout s-a uitat la mine, a dat din cap cu hotărâre, apoi şi-a rotit degetul în aer.

— Întoarce-te, mi-a cerut ea.

Am aruncat o privire în jur, nefiind prea dispusă să îmi ridic cămaşa în faţa unor oameni pe care nu îi cunoşteam — şi a unui băiat, pe care doream să îl cunosc mai bine. Dar era o treabă care trebuia făcută, aşa că m-am răsucit, mi-am scos cămaşa din fustă şi am ridicat-o doar atât cât să se vadă semnul de pe spate.

Feţele li s-au încordat de concentrare şi de tot felul de gânduri, tot grupul învârtindu-se în jurul meu ca să caşte gura la spinarea mea.

— Este o pată întunecată, a convenit Jason, ridicându-şi spre mine ochii albaştri mortali. Te deranjează dacă o ating?

Am înghiţit în sec, apoi am acceptat cu o mişcare a capului şi am apucat mai strâns cămaşa, pe care o ţineam între degete. El a întins mâna. Degetele lui mi-au atins uşor spinarea, iar pielea m-a furnicat la atingerea lui. Mi-am înăbuşit un tremur, dar mi s-a făcut pielea de găină. Nu era nici locul, nici momentul să încep să chicotesc din pricina faptului că Jason mă băga în seamă, dar asta nu însemna că efectul era cu ceva mai prejos. Atingerea lui îmi străbătea pielea ca un curent electric, ca atunci când te scufunzi pentru prima dată într-o baie fierbinte într-o noapte rece — îmi dădea fiori pe şira spinării.

— În mod categoric, arată la fel ca a noastră, a căzut Jason de acord, îndreptându-se de spate. Ai început să ai ceva puteri magice? m-a întrebat el încet.

Am dat din cap.

— N-am idee cum de a ajuns s-o aibă, a conchis Jason în final, încruntându-se. Dar este ca a noastră. Sau, oricum, destul de asemănătoare.

— Mda, a spus Scout, dar ai nuanţat corect — e ceva diferit în semnul ei, nu-i aşa? Marginile sunt mai estompate. E ca un tatuaj din care a curs cerneala.

— Ce poate să însemne asta, Green? a întrebat Katie.

Ea a ridicat din umeri.

— Habar n-am.

— Cercetarea e domeniul tău, i-a reamintit Smith. Nu e nimic în *Grimoire*?

— N-am găsit nimic şi am verificat indexul pentru fiecare articol care mi-a venit în minte.

Am bănuit că *Grimoire* era cartea uriaşă, legată în piele, pe care o răsfoise în fugă, de la un capăt la altul, înainte de a se hotărî să îi anunţe pe superiorii ei.

Smith s-a uitat la mine, privindu-mă cu atenţie.

— Să înţeleg că ai fost pusă la curent cu noţiunile esenţiale referitoare la enclava noastră, la lupta noastră, la darurile noastre.

Am confirmat din cap.

— Şi eşti sigură că nu ai... devenit conştientă de niciun fel de putere magică de când ai fost lovită?

— Mi-aş fi amintit, l-am asigurat eu.

— Să fie, poate, doar un simbol al faptului că a fost lovită? a sugerat Jason, cu fruntea încreţită de concentrare şi cu capul aplecat într-o parte, în vreme ce îmi studia atent spatele. Ca, nu ştiu cum să spun, un fel de marcaj al loviturii pe care a primit-o?

— Chiar nu ştiu, a declarat Scout cu glas scăzut.

Conversaţia lor a devenit mai paşnică, de parcă ar fi fost nişte oameni de ştiinţă care îndrugau tot felul de ipoteze la vederea unui prim specimen. Îmi fixasem privirea pe zidul din celălalt capăt al încăperii, în timp ce ei vorbeau şoptit în spatele meu încercând să afle cine — sau ce — devenisem.

În cele din urmă, Smith s-a îndreptat de spate şi, ca nişte căţeluşi ascultători, ceilalţi membri ai grupului l-au urmat imediat, răspândindu-se din nou care încotro. Mi-am băgat cămaşa înapoi în fustă şi m-am întors cu faţa la ei.

Smith a clătinat din cap.

— Tot ce ştim este că eşti însemnată. S-ar putea să nu fie o pată întunecată. Orice altceva e simplă speculaţie.

— Speculaţie? a repetat Paul. Are o pată întunecată, la fel ca ale noastre.

— Nu chiar la fel ca ale noastre, i-a reamintit Katie.

L-am urmărit pe Michael cum se străduia să îşi păstreze o expresie neutră.

— Seamănă suficient de mult cu ale noastre, a contracarat-o el, încât să fie o dovadă că este ca noi. Este de-a noastră.

Katie a clătinat din cap.

— N-ai înţeles esenţialul. Ne-a spus deja că nu are talente, magie, putere. Nimic altceva decât o vânătaie fantezistă.

Ca şi cum ar fi vrut să îşi confirme suspiciunea, şi-a întors privirea ei verzuie spre mine.

— Nu este de-a noastră.

— O vânătaie fantezistă? a repetat Scout. Îţi arde de glumă, nu?

Katie a ridicat din umeri, atât mişcarea, cât şi atitudinea ei fiind condescendente.

— Spuneam şi eu aşa.

— Hei, a spus Smith, hotărându-se, după toate aparenţele, să intervină. Lăsaţi-o în pace. E mai bine pentru ea, oricum. Să îţi petreci timpul pe aici, prin subsol, nu e nici joacă, nici distracţie. Îndeletnicirea asta e periculoasă, e grea şi e extenuantă. Ar părea o respingere, la prima vedere. E un noroc, de fapt.

În încăpere s-a lăsat liniştea. Când Scout a vorbit din nou, vocea ei era moale, dar onestă.

— Îmi ştiu locul, a afirmat ea, şi ştim cu toţii că nu e cea mai uşoară îndeletnicire din lume. Dar dacă e de-a noastră, dacă face parte dintre noi, trebuie să ştie. *Noi* trebuie să ştim.

— Nu avem nicio dovadă că e de-a noastră, Scout, a constatat Smith. Un semn nu e îndeajuns. Un semn nu-i va opri pe Secerători şi nici nu-i va salva pe profani şi nici nu ne va ajuta pe noi. Nu avem nimic de dezbătut la ora actuală. Ne aduci o dovadă — o dovadă reală — că este vorba, într-adevăr, de o pată întunecată, şi atunci mai stăm de vorbă.

Îi simţeam frustrarea lui Scout, o vedeam după poziţia rigidă a umerilor ei. S-a uitat la colegii ei.

— Paul? Jamie? Jill? Jason?

Când a dat ochi în ochi cu Michael, trăsăturile chipului ei s-au înmuiat.

— Michael?

El s-a uitat gânditor în pământ, preţ de o clipă, apoi şi-a ridicat privirea spre ea.

— Îmi pare rău, Scout, dar sunt de partea lui Smith, de data asta. Ea nu este ca noi. Nu este făcută din acelaşi aluat ca

noi. Nu s-a născut cu puteri magice și singurul motiv pentru care are un semn se datorează faptului că a fost lovită. Dacă o primim printre noi, oricum, dacă facem pe avocații diavolului, ne va abate atenția de la orice altceva am avea de făcut. Nu ne putem permite așa ceva în momentul de față.

— Faptul că a fost vătămată nu este un motiv destul de puternic, s-a amestecat Katie în vorbă.

Am ridicat o sprânceană. Scout poate că trebuia să facă frumos, din motive de ierarhie, dar eu (în mod evident) nu făceam parte din acest grup.

— Nu sunt *vătămată*, am subliniat eu. Sunt o simplă spectatoare care s-a trezit, fără să vrea, implicată în ceva în care nu își dorea să fie implicată, fiindcă voi nu ați putut să îi țineți pe indivizii aceia malefici sub control.

— Problema e, a intervenit Smith, că tu nu te-ai născut ca noi. Singurul lucru pe care îl ai în clipa de față este un simbol, deocamdată, lipsit de orice semnificație.

— Nu e nevoie să faci pe durul, mi-a luat apărarea Michael. Doar nu s-a însemnat cu un scop anume.

— Ești sigur de asta?

În cameră s-a așternut din nou tăcerea, toți ochii fiind ațintiți asupra lui Katie.

— Vrei să sugerezi cumva, a spus Scout pe un ton mușcător, că și-a făcut singură o pată întunecată falsă?

Katie a fixat-o din priviri cu o răutate nedisimulată. Fata asta avea în sânge spiritul găștii fițoaselor din colegiu.

— Mi-a ajuns până peste cap chestia cu „toți pentru unul, unul pentru toți", a boscorodit Scout. Nu pot să cred că suspectați o persoană, care nu a mai văzut în viața ei o pată

întunecată, să pretindă că i-a apărut una la patruzeci și opt de ore după ce a fost dusă la spital, deoarece a fost lovită din plin de blestemul focului și a reușit să supraviețuiască. Și știți ce mi se pare chiar mai rău de atât? Nu-mi vine să cred că vă îndoiți de mine.

Și-a înfipt un deget în piept.

— De *mine.*

Adepții JV se uitau unii la alții cu priviri abătute.

— Profanii ne pun pe toți în primejdie. Ne aduc în mijlocul atenției publice, ne stau în cale, ne distrag atenția.

Jason și-a ridicat bărbia, dând la iveală ochii lui de un albastru marin. M-a privit intens, cu ochii străfulgerând de mânie. Faptul că îl evitasem la mall trebuie să-l fi durut mai tare decât mi-am închipuit.

— Până când nu știm mai multe, este o profană, atâta tot. Fără nicio supărare, a adăugat el, nedezlipindu-și ochii de mine.

— Fără nicio supărare, am mințit eu.

— Avem alte treburi de discutat, a declarat Smith. Condu-o acasă.

— Atâta tot?

Vocea lui Scout era, în egală măsură, disperată și frustrată.

— Adu-ne ceva ce ne poate fi de folos, a argumentat Smith. Pe *cineva* care ne poate fi de folos, și mai stăm de vorbă.

Scout le-a aruncat un salut plin de sarcasm.

— Hai să mergem, m-a îndemnat ea.

Mi-a luat brațul și m-a condus afară din camera unde grupul se retrăgea în intimitate, să discute noul său plan.

Abia după ce ne-am îndepărtat la vreo cincizeci de metri de cameră, Scout mi-a zis:

— Îmi pare rău.

— Nicio problemă, am asigurat-o eu.

Dar nu eram pe deplin convinsă că şi credeam în ceea ce spuneam. Nu îmi dorisem să fiu victima unui atac din partea blestemului focului, nu îmi dorisem să găsesc o urmă pe spinare, nu fusesem entuziasmată la gândul că urma să fiu dusă, vrând-nevrând, la o întrunire a Adepţilor, cu atât mai puţin, să devin aşa ceva. Ştiam prin ce trecea Scout. Întruniri în miez de noapte. Teamă. Griji. Responsabilitatea de a proteja publicul de adulţii care sugeau suflete şi de adolescenţii hotărâţi să meargă până în pânzele albe, fără să ţină seama de urmări — deci nu era vorba, pur şi simplu, de nişte oameni obişnuiţi. Văzusem oboseala întipărită pe chipul ei, îi apreciasem chiar şi percepţia asupra binelui şi răului, precum şi faptul că îşi punea în pericol propria persoană ca să protejeze oameni care habar nu aveau că ea îşi irosea forţele astfel.

Şi, cu toate că nu era ceva ce să fi cerut eu în mod expres, sau ceva ce crezusem că aş fi vrut, nu-mi venea deloc uşor să fiu respinsă de Smith, de Katie şi de ceilalţi membri ai Enclavei Trei. Eram deja fata cea nouă din clasa a zecea — un peşte pe uscat într-o şcoală unde fiecare avea propria sa istorie, nemaivorbind de teancurile de bani pe care putea să-i joace pe degete. În mod cert, nu venisem aici să fiu tratată ca o paria.

— Va trebui să stau cu ochii pe tine, m-a avertizat Scout, pe când ajungeam din nou în clădirea principală, ca să o pornim prin labirint, în caz că se întâmplă ceva.

— În caz că sunt atacată de Secerători, sau în caz că, pe neaşteptate, îmi dezvolt abilitatea de a invoca inorogi?

Vocea mea era seacă.

— Oh, te rog, a spus Scout. Nu folosi tonul ăsta cu mine. Știi că ți-ar plăcea să fii stăpână pe spiritul din lampa fermecată. Să ai pe cineva care să stea în permanență la cheremul tău. Pe cineva care să facă tot ce îți poftește inima. De câte ori nu ți-ai spus în sinea ta: „Dragă eu însămi, am nevoie de un inorog să îmi facă treburile și așa mai departe"?

— Nu prea des, până în ultima vreme, ca să fiu cinstită, am recunoscut eu, dar am reușit să încropesc un mic zâmbet.

— Mda, așa e, bine ai venit în junglă, mi-a spus ea din nou, dar de data asta, pe un ton posomorât.

Se făcuse aproape miezul nopții când m-am băgat în pat, în maiou și pantaloni scurți, și cu pătura marca Sfânta Sofia trasă până sub bărbie. Cu o mână sub cap, mă holbam la stelele de pe tavan. Somnul mă ocolea, probabil din cauză că mă odihnisem deja mult prea mult. La urma urmelor, îmi petrecusem jumătate din weekend fie în așternut, ca o stridie cu capul în bumbac, sau ignorându-mi cea mai bună prietenă și umblând brambura pe bulevardul Michigan. Îmi autoadministrasem o medicație ce consta în bunuri de lux. Mai bine zis, privind alte fete cum își cumpărau obiecte de lux.

Nu eram prea încântată de ceea ce făcusem, de faptul că fusesem abandonată. Dar fie că eram sau nu cea mai bună prietenă, prietena perfectă, zgomotul traficului a început să se estompeze, și în final, am adormit, dar, oh, cât de greu.

15

M-a trezit un bubuit în uşă. Sculată brusc din somn, m-am ridicat în capul oaselor şi mi-am dat deoparte părul ciufulit, care îmi cădea pe faţă.

— Cine e?

— Am întârziat! s-a auzit vocea frenetică a lui Scout de cealaltă parte a uşii.

M-am uitat la ceasul deşteptător. Orele începeau în cincisprezece minute.

— Fir-ar să fie, am bombănit eu, valul de adrenalină trezindu-mă de-a binelea.

Am azvârlit deoparte păturile şi am sărit să deschid uşa. După ce am descuiat-o şi am deschis-o, am dat de Scout în prag, îmbrăcată în pijama cu mâneci lungi şi şosete groase, albastre.

M-am uitat mirată la întreg ansamblul.

— Suntem încă în luna septembrie, corect?

Scout şi-a dat ochii peste cap.

— Mi-e frig tot timpul. Dă-mă în judecată.

— Ce-ar fi să fac repede un duş?

A încuviinţat din cap şi a scos la iveală două batoane energizante.

— Intră fuga-fuga, ieşi fuga-fuga şi, când eşti gata, istoria artei, pregăteşte-te că venim!

Aţi avut vreodată o zi în care aţi vrut să renunţaţi să fiţi foarte curate şi să vă mulţumiţi să fiţi curate doar *în linii mari*? Când nu aveţi timp de tot ritualul frecatului din cap până-n picioare şi trebuie să vă rezumaţi doar la esenţial? Când spălatul pe dinţi devine partea cea mai viguroasă a ritualului de curăţenie?

Atunci, bine aţi venit într-o dimineaţă de luni la Şcoala de fete (Uşor Murdare) Sfânta Sofia.

Când am fost (aproape) curată, m-am întâlnit cu Scout în camera comună. Arborase, în mod ostentativ, o ţinută de şcolăriţă — pantofi Mary Janes, şosete trei sferturi, cămaşă şi cravată Oxford.

— Semeni foarte tare cu o...

— Tocilară? a sugerat ea. Încerc o nouă filosofie azi.

— O nouă filosofie? am repetat eu, în vreme ce închideam uşa camerei comune şi o porneam în jos pe coridor.

Mi-a dat batonul energizant cu care se fălise mai devreme. I-am rupt ambalajul şi am muşcat o bucată.

— Să arăţi ca o tocilară, să *fii* o tocilară, a rostit ea apăsat. Îmi fac socoteala că acest *look* mi-ar putea mări calificativele cu cincisprezece până la douăzeci de procente.

— Cincisprezece până la douăzeci de procente? Impresionant. Crezi că o să meargă?

— Sunt sigură că nu, a răspuns ea. Dar încerc şi eu. Fac un demers pozitiv.

— Învăţatul ar fi un alt demers pozitiv, i-am atras eu atenţia.

— Învăţatul nu îmi mai lasă timp pentru salvarea omenirii.

— Ce păcat că nu poţi să îţi motivezi absenţele pentru treaba asta.

— Ştiu, bine?

— Şi fiindcă tot a venit vorba de salvarea lumii, i-am spus eu, ai primit vreun telefon după ce ne-am întors acasă ieri-seară? Sau pur şi simplu ai dormit până mai târziu?

— Dorm cu dopuri în urechi, a spus ea, răspunzând doar pe jumătate la întrebarea mea. Alarma de la radio s-a pornit, dar nu era suficient de tare, aşa că i-am visat pe REO Speedwagon şi pe Phil Collins vreo trei sferturi de oră. E suficient să spun că presimt că se va întâmpla ceva diseară.

— *Dum-dum, dum-dum, dum-dum, dum-dum, dum-dum*, am repetat eu preambulul tobelor, deşi fără să bat, ca de obicei, ritmul în aer.

Reputaţia mea era şi aşa şifonată din cauză că o pornisem cu stângul pe un teren nesigur.

Am urcat scările până la etajul întâi, apoi am pornit-o pe coridorul care dădea în aripa cu săli de clasă. Vestiarele erau următoarea noastră oprire. Am luat ultima îmbucătură din batonul energizant — un soi de amestec de consistenţa caramelelor cu fructe, alune şi cereale — apoi am împăturit ambalajul şi l-am strecurat în geantă. Când am ajuns la vestiare, mi-am deschis geanta şi am tras cu ochiul înăuntru. Aveam

deja cartea de istorie a artei, aşa că am îngenuncheat ca să ajung la compartimentul meu de jos, am deschis uşa şi am înşfăcat cartea de trigo, pentru a doua oră din ziua respectivă. Tocmai închisesem uşa, având încă palma lipită de lemnul lucios, când am simţit o bătaie pe umăr.

M-am întors şi am dat cu ochii de M.K., care stătea lângă mine — rânjind.

— Ai căzut în jos pe scări, nu?

Scout şi-a pus cărţile în vestiar, apoi a trântit uşa, dar nu fără să-i arunce lui M.K. o privire duşmănoasă.

— Hei, Betty, du-te şi caut-o pe Veronica şi lasă-ne pe noi în pace.

M.K. a părut uluită de apelativ, dar s-a dezmeticit repede, dându-şi părul lung şi negru pe spate, dintr-o singură smucitură a capului.

— Cât de împiedicată eşti că nu poţi, nici măcar, să urci un şir de trepte fără să cazi?

Tonul ei era puţin cam ridicat, ca să atragă, în mod evident, atenţia celorlalte fete, să le facă să se holbeze la mine şi să bârfească în şoaptă şi, probabil, ca să mă pună într-o situaţie stânjenitoare.

Din fericire, eu nu mă ruşinez cu una, cu două. Pe de altă parte, nici nu puteam să o corectez, propriu-zis. Dacă le trânteam fetelor astea ceva în genul „camera secretă de la subsol", s-ar fi iscat o goană nebună în căutarea a ceea ce se afla ascuns acolo, jos. Cum aşa ceva nu le-ar fi fost de niciun folos Adepţilor, m-am hotărât să deviez discuţia.

— Cât de împiedicată trebuie să fii ca să împingi o fată în jos pe scări?

— N-am împins pe nimeni în josul scărilor, s-a apărat ea.

— Deci nu ai avut nimic de-a face cu internarea mea în spital.

Obrajii i-au luat foc.

Eram meschină, ştiu, dar trebuia să-i protejez pe Adepţi. Bine, bine, pe o Adeptă cu cercel în nas, în orice caz. Pe deasupra, nu făcusem, de fapt, nicio acuzaţie. Pusesem doar întrebarea potrivită.

Cum clopotele şcolii au început să bată, ne-a străpuns pe amândouă cu privirea, apoi s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat păşind maiestuos, cu un rucsac din piele cu monograme prins între omoplaţi.

Nu ştiu exact ce anume, nici cât de multe amănunte despre „căzătură" răspândise gaşca fiţoaselor prin şcoală, dar simţeam privirile şi auzeam şoaptele. Au durat toată dimineaţa, pe parcursul orelor de istorie a artei, de trigo şi de civică. Fete în fuste identice, ecosez, îşi apropiau capetele sau îşi pasau bileţele împăturite — ca să îşi împărtăşească unele altora ce auziseră despre weekendul meu.

Din fericire, zvonurile erau destul de inofensive. Nu am auzit nimic despre încăperi bizare din subsolul clădirii, despre tineri rău intenţionaţi bântuind coridoarele sau despre implicarea lui Scout — alta decât că lumea „n-ar fi surprinsă" dacă ea ar avea vreo legătură cu treaba asta. Se pare că nu eram singura din Sfânta Sofia care o credea un pic cam ciudată.

M-am uitat de câteva ori în treacăt la ea, în timpul orei de civică — păr blond şi şaten în stil *punk*, strâns în codiţe mici de cal, unghii vopsite cu lac negru strălucitor, cercel în nas.

Eram oarecum surprinsă că Foley o lăsa să umble aşa, dar îi mulţumeam lui Dumnezeu că Scout ieşea în evidenţă în acest bastion de supernormalitate.

După civică, ne-am întors la vestiarele noastre.

— Hai să facem un comision, mi-a propus ea, deschizând vestiarul şi punându-şi cărţile acolo.

Am ridicat din sprâncene cu scepticism.

— O misiune total pământeană, m-a asigurat ea, închizând din nou uşa.

Şi-a aranjat pe umăr geanta cu craniu şi oase încrucişate şi mi-a făcut cu ochiul.

Am urmat-o în vreme ce şerpuia printre fetele aflate în coridorul cu vestiare, apoi am trecut prin Sala mare şi prin clădirea principală, ca să ajungem la intrarea principală a şcolii. Se părea că, de data asta, era o misiune în afara campusului.

Când am ieşit pe uşă, am dat de un cer de oţel gri-şters, iar în oraş aproape că nu bătea vântul. Vremea era capricioasă, de parcă se pregătea de o surpriză urâtă. De parcă furia cerului avea să se dezlănţuie asupra noastră, a tuturor.

— Să mergem, m-a îndemnat Scout, şi am pornit-o pe trotuar.

Am luat-o la stânga, pe strada Erie, îndepărtându-ne de bulevardul Michigan şi de grădina cu ţepi din piatră.

— Uite cum stă treaba cu Chicago, a început ea.

— Dă-i drumul, surioară.

— Gaşca fiţoaselor ţi-a făcut turul *Totul despre sex şi Oraşul Vânturilor*. E plăcut să faci cumpărături pe Michigan, dar asta nu e tot. Este vorba de un întreg oraş — oameni care şi-au trăit întreaga viaţă aici, oameni care au *muncit* aici toată

viața lor, în halate albastre sau salopete, cu mizerie sub unghii, fără să cumpere genți de mii de dolari.

S-a uitat în sus, la un zgârie-nori, în timp ce treceam pe lângă el.

— Aproape trei milioane de oameni într-un oraș care se află aici de o sută șaptezeci de ani. Arhitectura, arta, istoria, politica. Știu că nu ești de aici și că nu ai venit decât de o săptămână, și că, probabil, ai rămas cu sufletul în Sagamore, dar locul acesta este extraordinar, Lil.

Am urmărit-o cum scruta cu atenție, cu dragoste în priviri, clădirile și arhitectura din jur.

— Vreau să candidez pentru un loc în consiliul municipal, a spus ea pe neașteptate, în timp ce traversam strada și treceam pe lângă restaurantele italienești de vizavi.

Turiștii formau cozi în fața fiecăruia dintre ele, cu meniuri în mâini și emoție în priviri, pe când se pregăteau să guste din ce avea Chicago mai bun și mai bun.

— Consiliul municipal? am întrebat-o. Vrei să spui consiliul municipal al orașului Chicago? Vrei să îți depui candidatura de consilier?

A dat din cap cu hotărâre.

— Iubesc orașul ăsta. Vreau să îl slujesc într-o bună zi. Desigur, depinde unde locuiesc în momentul respectiv și cine este în funcție și dacă postul e liber sau nu, dar vreau să îi ofer și eu ceva în schimb, înțelegi?

Habar nu aveam că Scout era mânată de ambiții politice, cu atât mai puțin că se gândise atât de mult la logistică. Avea doar șaisprezece ani, iar eu eram impresionată. De asemenea, nu îmi dădeam seama dacă trebuia să îmi fie milă de

părinţii ei, care ratau felul ei extraordinar de a fi, în general, sau dacă ar trebui să le mulţumesc — era Scout cine era fiindcă părinţii ei se speriaseră de puterile sale magice şi o trimiseseră pachet la un internat?

Mi-a făcut un semn din cap spre o băcănie aşezată pe diagonala blocului următor.

— Hai acolo, înăuntru, mi-a spus ea şi am traversat strada.

A deschis uşa, iar clopoţelul de pe mâner a zbârnâit în timp ce intram.

— Hei, a salutat ea, fluturând o mână în aer în timp ce se ducea aţă la automatul de băuturi.

— Scout, a răspuns băiatul de la tejghea.

Părea să aibă vreo nouăsprezece, douăzeci de ani. Avea o claie de codiţe africane, ce-i încadrau faţa, şi stătea cu ochii lui căprui-închis aţintiţi pe o revistă cu benzi desenate, care era deschisă pe tejghea.

— Plinul?

— Plinul, a confirmat Scout.

Am rămas lângă tejghea, iar ea a luat cu asalt automatul de băuturi, smulgând un pahar uriaş de plastic. Cu o precizie mecanică, a împins paharul sub aparatul de gheaţă, trăgând cu ochiul peste buza paharului, în timp ce gheaţa se revărsa în el, apoi a dat drumul paharului, l-a golit de câteva cuburi, după care a reluat întregul procedeu, până când a fost mulţumită de faptul că a obţinut exact cantitatea dorită. Când a terminat cu gheaţa, s-a dus direct la sucul acidulat de căpşune, repetând aceeaşi procedură.

— E un caz aparte, nu-i aşa? m-am mirat eu cu glas tare.

Vânzătorul a hohotit, apoi şi-a ridicat privirea spre mine, cu un licăr amuzat în ochii lui ciocolatii.

— Aparte e puţin spus. Este o vicioasă până în măduva oaselor, când vine vorba de apă cu zahăr.

Fruntea i-a fost brăzdată de o cută.

— Pe tine nu te ştiu.

— Lily Parker, m-am prezentat eu. În primul meu an la Sfânta Sofia.

— Faci parte din gaşca fiţoaselor?

— Categoric nu face parte din gaşca fiţoaselor, a afirmat Scout.

A venit lângă noi la tejghea, înfigând un pai în băutură. A sorbit, cu ochii închişi de extaz. A trebuit să îmi muşc buzele să nu râd.

Cu buzele încă lipite de pai, Scout a deschis un ochi aruncându-mi o privire răutăcioasă.

— Nu îţi bate joc de căpşune, a spus ea când a făcut o pauză ca să respire, apoi s-a întors din nou spre tipul de la tejghea. A încercat, fără succes însă, să intre în gaşca fiţoaselor, cel puţin până şi-a dat seama cât de defecte sunt. Oh, Derek, ea e Lily. Voi doi sunteţi fraţi de-acum.

I-am zâmbit larg lui Derek.

— Încântată de cunoştinţă.

— Şi eu.

— Derek a absolvit Montclare şi a intrat în minunata lume ca angajat temporar în magazinul tatălui său, în vreme ce îşi pregăteşte licenţa în împletitul coşurilor sub apă la Universitatea Chicago.

I-a clipit lui Derek din ochi cu şiretenie.

— Am nimerit-o, nu-i aşa, D.?

— Fizică nucleară, a corectat-o el.

— Am fost destul de-aproape, a conchis Scout făcând cu ochiul.

Apoi s-a dat un pas înapoi că să îşi treacă vârfurile degetelor peste cutiile de dulciuri din faţa tejghelei.

— Să fie Choco-Loco sau Caramel Buddy? Am chef de ronţăit sau de mestecat azi?

A luat în mână două batoane, unul roşu, altul portocaliu şi ni le-a fluturat prin faţă.

— Părerea voastră? Fac numărătoarea voturilor, verific pulsul naţiunii. Bine, bine, al colţişorului nostru din River North, oricum.

— Choco-Loco.

— Caramel Buddy.

Am rostit mărcile simultan, ceea ce a avut drept rezultat un schimb reciproc de zâmbete, în timp ce Scout îşi continua dezbaterea, deloc silenţioasă, referitoare la alegerea dulciurilor preferate. Orezul crocant părea a fi un ingredient hotărâtor. Alunele erau în declin.

— Eşti din Chicago? m-a întrebat Derek.

— Sagamore, am zis eu. New York.

— Eşti departe de casă, de Sagamore.

M-am uitat prin vitrină spre turnurile Sfintei Sofia, turlele ei ţepoase fiind vizibile, chiar dacă ne aflam la câteva străzi distanţă.

— Ia povesteşte-mi, i-am cerut eu, după ce mi-am întors privirea spre el. Ţi-ai ispăşit pedeapsa la MA?

— Am fost născut şi crescut pentru MA. Tatăl meu este proprietarul unui lanţ de băcănii — a făcut un semn din cap spre rafturile din magazin — dar şi-a dorit mai mult pentru mine. Am avut parte de patru ani de cravată şi uniformă şi mi-a trebuit un scor al naibii de mare la testul de aptitudini ca să fac faţă.

— Derek e un soi de geniu, a intervenit Scout, punând un baton de Choco-Loco pe tejghea. Cea mai mare decizie pe care, probabil, va trebui să o iau pe ziua de azi.

Derek a chicotit.

— Ei, bine, ştiu că e o minciună.

A ridicat la vedere coperta revistei cu benzi desenate, pe care era înfăţişată o supereroină cu un bust şi curbe generoase, într-o uniformă din latex, strâns mulată.

— Felul tău de a lua decizii se aseamănă puţin cu chestia asta, nu crezi?

Cu ochii măriţi de uimire, mă uitam la revista cu benzi desenate şi la Scout, care chicotea zglobiu de comparaţia făcută de Derek, apoi m-am aplecat spre ea.

— El ştie? i-am şoptit eu.

Nu mi-a răspuns şi am luat-o drept un indiciu că nu voia să poarte o asemenea conversaţie în acel moment, cel puţin nu în faţa unei a treia persoane. A scos din geantă un portofel de piele lăcuită, din care a scos o bancnotă de douăzeci de dolari nouă-nouţă.

M-am uitat cu surprindere la lacul strălucitor — şi la logoul designerului imprimat pe toată lungimea portofelului.

— Ce e? m-a întrebat ea, punând portofelul la loc în geantă. Nu e veritabil; e doar o imitaţie reuşită pe care am luat-o din Parcul Wicker. Nu trebuie să faci o mutră de ţărăncuţă.

— Chiar şi cea mai modestă dintre fete poate avea un lucru care să pară de calitate, a completat-o Derek, cu un rânjet înflorindu-i în colţul gurii.

S-a întors din nou la revista cu benzi desenate. Am avut impresia că nu mai aveam cu ce să-i captăm atenţia.

— Pe curând, D., şi-a luat rămas-bun Scout şi s-a îndreptat spre uşa cu senzori a magazinului.

Fără să-şi ridice privirea, Derek ne-a făcut cu mâna. Am ieşit, sub cerul la fel de cenuşiu şi de capricios, în oraşul ciudat de liniştit, şi am pornit-o spre Sfânta Sofia.

— OK, am început eu. Hai să dăm cărţile pe faţă. Nu vrei să îmi spui mie — colega ta de apartament — în ceea ce eşti implicată, în schimb, tipul de la magazinul din colţ a ajuns să ştie totul?

Scout a ciugulit capătul unui stick Choco-Loco, apoi mi-a aruncat o privire în timp ce mesteca.

— E drăguţ, nu?

— Of, Doamne, categoric da. Dar nu asta e problema.

— Are o prietenă, Sam. Sunt împreună de ani de zile.

— Măi pierde-vară, hai să nu mai batem câmpii.

Ne-am îndepărtat una de cealaltă ca să ocolim un cârd de turişti şi apoi ne-am reunit, după ce am depăşit obstacolul.

— Cum de a ajuns el să ştie?

— Presupui că i-am spus eu, a zis Scout când ne-am oprit la colţ, aşteptând să se schimbe culoarea semaforului în traficul aglomerat de la ora prânzului. Şi nu numai că mă bucur că e de partea noastră — pe bune, dar e şi *atât* de drăguţ.

— Din cauza părului, am sugerat eu.

— Şi a ochilor. Absolut ciocolatii.

— De acord. Şi ce ziceai adineaori?

— Nu i-am spus, a mărturisit Scout, conducându-mă pe trecerea de pietoni la schimbarea semaforului. Îţi aminteşti ce ţi-am spus despre puştii care păreau că nu fac priză cu realitatea? Deprimaţi?

— Ţintele Secerătorilor?

— Exact, a confirmat ea, dând din cap. Derek a fost cât pe ce să fie o victimă. El şi mama lui au fost extrem de apropiaţi, dar ea a murit acum vreo câţiva ani — pe când el era student în anul întâi. Din nefericire, el s-a dat bine pe lângă cine nu trebuie la universitate; doi dintre membrii frăţiei erau Secerători. Au profitat de durerea lui, s-au împrietenit cu el şi l-au târât şi mai jos.

— I-au supt energia sau aşa ceva?

Cum era să formulez altfel?

Scout a dat din cap cu gravitate în vreme ce avansa printre locuitorii oraşului cu gândul la masa de prânz.

— N-a prea rămas nimic din el. Era precum o cochilie aproape goală când am ajuns noi la el. Abia dacă se mai ducea la cursuri, abia dacă se mai dădea jos din pat. Intrase în depresie.

— Doamne, am zis eu încet.

— Ştiu. Din fericire, nu era încă de tot pe butuci, dar nici mult nu mai avea. L-am identificat şi a trebuit să dezlegăm nişte vrăji urâte care funcţionau pe principiul sifonului — aşa extrăgeau tinerii Secerători energia din el, ca să o paseze celor mai în vârstă, care aveau nevoie de ea. L-am scos din mâinile Secerătorilor şi l-am dus departe de ei. I-am lăsat spaţiu

de mişcare şi răgaz de odihnă, l-am hrănit, l-am pus din nou în legătură cu familia şi cu adevăraţii lui prieteni. Restul — vindecarea — a depins numai de el.

Chipul i s-a întunecat de mânie şi glasul i s-a încrâncenat.

— Apoi le-am ţinut „prietenilor lui", Secerătorii, un discurs despre sacrificiul de sine.

— Şi a funcţionat?

— Eh, am reuşit să îl aducem pe unul dintre ei înapoi. Celălalt încă mai face parte din frăţie, în cel mai rău sens al cuvântului. Oricum, Derek este unul dintre foarte puţinii oameni care ştiu despre noi, despre Adepţi. Face parte din ceea ce numim noi comunitate.

Mi-am amintit termenul din conversaţia dintre Smith şi Katie.

— Oameni fără puteri magice, care ştiu de existenţa noastră, de obicei, din cauză că au fost prinşi în foc încrucişat. Uneori, ne sunt recunoscători şi ne fac ulterior un serviciu. Ne dau informaţii. Sau poate ne oferă doar câteva minute de normalitate.

— Suc acidulat de căpşune, am adăugat eu.

— Ăsta e cel mai important lucru, a convenit ea.

M-a tras din mijlocul traficului pietonal ca să o cotim la capătul unei străzi.

— Uită-te în jurul tău, Lil. Majoritatea oamenilor nu bagă în seamă şuvoaiele de pietoni din jurul lor, zumzetul şi fluxul oraşului. Noi facem parte din acest zumzet şi acest flux. Magia este o parte a acestui zumzet şi a acestui flux. Câteodată oamenii spun că le place să locuiască în Chicago — e vorba

de energia, de legătura cu pământul, de senzaţia de a face parte din ceva mai mare decât tine.

Rotindu-mi ochii pe sticla, oţelul şi betonul din apropiere, cu oraşul zumzăind şi forfotind pe lângă noi, am înţeles ceea ce voia să îmi spună.

— Întotdeauna a fost o mână de oameni care ştiu de existenţa noastră, care ştiu ce facem, pentru ce luptăm, mi-a mărturisit Scout în vreme ce o coteam după colţ, ca să ajungem la Sfânta Sofia.

Şi iată-l.

Jason stătea în faţa zidului din piatră, cu mâinile în buzunare, îmbrăcat în pantaloni kaki şi un pulover bleumarin *en cœur*, cu o emblemă aurie brodată pe buzunar. Părul blond-închis îi era frezat şi ochii i se transformaseră într-un albastru-şters, ca de oţel, sub cerul cenuşiu, sub sprâncenele acelea întunecate şi sub genele acelea lungi.

Avea ochii aţintiţi, ca un laser, în direcţia mea.

Scout, care sorbise o înghiţitură zdravănă din apa cu zahăr şi aromă de căpşune, ca să se mai învioreze după relatarea istoriei lui Derek, a dat drumul paiului doar atât cât să râdă zgomotos.

— Se pare că ai un musafir.

— S-ar putea să fie aici pentru tine, am rostit eu absentă.

— Oh, nu. Shepherd nu bate drumul până la Sfânta Sofia să mă vadă pe mine. Dacă avea nevoie de mine, îmi putea trimite un mesaj.

Am scos un sunet vag, nici de aprobare, nici de dezaprobare a afirmaţiei făcute de ea, dar starea mea de nervozitate părea să îi dea dreptate. Aveam un nod în gât; stomacul îmi

palpita. Băiatul ăsta — băiatul ăsta cu ochi incredibil de albaştri — venise aici să mă vadă pe mine?

Chiar înainte de a mă topi toată, în mod ridicol, mi-am adus aminte că încă mai eram iritată de atitudinea lui Jason, aşa că mi-am şters zâmbetul buimac de pe buze.

— Shepherd, l-a salutat Scout când am ajuns în dreptul lui, ce vânt te aduce în minunata noastră instituţie de învăţământ?

A reuşit să scoată cele câteva cuvinte înainte ca buzele ei să găsească din nou paiul. Mi-am dat seama că găsisem calmantul lui Scout — în caz că aş fi avut vreodată nevoie — suc de căpşune.

Jason a salutat-o din cap pe Scout, apoi s-a uitat din nou înspre mine.

— Putem să stăm de vorbă?

I-am aruncat o privire lui Scout, care era cu ochii pe ceas.

— Mai aveţi şapte minute până încep orele, ne-a anunţat ea, după care mi-a făcut semn cu mâna. Dă-mi geanta, ca să ţi-o atârn de scaun.

— Mulţumesc, i-am spus şi am pasat-o.

Jason şi cu mine am privit-o pe Scout cum tropăia pe trotuar în jos şi dispărea în clădire. Abia după ce a dispărut cu totul, Jason s-a uitat din nou la mine.

— În legătură cu ziua de ieri...

A făcut o pauză, stând cu ochii în pământ, de parcă s-ar fi decis ce să spună.

— Nu a fost nimic personal.

Am ridicat din sprâncene. Nu aveam de gând să îl las să scape aşa de uşor.

S-a uitat la mine, şi-a umezit buzele, apoi s-a uitat din nou în ochii mei.

— Când erai în spital, am vorbit despre Secerători. Despre faptul că noi suntem în minoritate.

— O celulă de decimare, aşa ai spus.

A dat din cap.

— Într-un fel. Suntem ca o mişcare de rezistenţă. O rebeliune. Nu suntem egali ca forţe. Secerătorii — *noi* îi numim Secerători — nu reprezintă doar o mână de inadaptaţi. Sunt cu *toţii* înzestraţi cu daruri magice — toată Elita Întunecată — cu excepţia noastră.

— Toţi cu excepţia voastră?

— Din păcate. Asta înseamnă că soarta ne este potrivnică, Lily.

A făcut un pas spre mine.

— Poziţia noastră este primejdioasă. Şi, dacă nu ai puteri magice, nu vreau să ajungi să fii implicată în treaba asta. Nu, dacă nu ai un mijloc propriu de apărare. Scout nu poate fi întotdeauna alături de tine... şi nu vreau să păţeşti ceva rău.

Şi o orchestră dacă ar fi cântat în curtea Sfintei Sofia, tot nu aş fi auzit-o. Nu auzeam nimic altceva decât bubuiturile inimii mele şi nu vedeam nimic altceva decât albastrul ochilor lui umbriţi de gene.

— Mulţumesc, i-am răspuns cu un firicel de glas.

— Ca să nu mai vorbim cât m-am amărât când m-ai ignorat duminică.

Mi-am muşcat colţul gurii.

— Uite ce e. Îmi pare rău de...

Jason a dat din cap.

— Ai văzut semnul şi ai avut nevoie de timp de gândire. Cu toţii am trecut prin asta. Vreau să spun că puteai să îţi fi ales o companie mai bună, dar ţi-am înţeles dorinţa de a fugi. De a evada.

Jason stătea cu ochii în pământ şi cu fruntea încordată de concentrare.

— Când am descoperit cine sunt, *ce* sunt, am fugit. Am sărit într-un autocar Greyhound şi m-am dus direct la bunica mea din Alabama. Am stat acolo, afară, în cort, timp de trei săptămâni în vara aceea. Aveam treisprezece ani, a spus el, ridicându-şi capul din pământ.

Ochii lui îşi schimbaseră culoarea din turcoaz într-un galben-verzui intens şi pe chip i-a apărut o expresie animalică — ceva intens, în orice caz.

— Eşti... lup?

Am rostit-o ca o întrebare, dar, dintr-odată, nu mai aveam niciun dubiu şi nicio teamă în privinţa posibilităţii ca el să fie ceva mult mai înfricoşător decât Scout şi restul Adepţilor.

— Da, sunt, mi-a confirmat el, cu o voce puţin mai profundă decât adineaori.

Pielea de pe braţe mi s-a făcut ca de găină şi am simţit fiori pe şira spinării. M-am întrebat dacă era o reacţie obişnuită — comună — cum ar fi, probabil, Sindromul Scufiţei Roşii.

Îl fixam din priviri şi el mă fixa din priviri, la rândul său, cu o concentrare atât de intensă, încât am tresărit, efectiv, de surprindere când clopotele din turn au început să bată, semnalând sfârşitul pauzei de prânz.

— Trebuie să pleci, mi-a spus el.

Am confirmat, dând din cap, iar el și-a întins mâna să o strângă pe a mea. Am simțit cum îmi scăpărau scântei electrice pe spinare.

— La revedere, Lily Parker.

— La revedere, Jason Shepherd, i-am răspuns, dar el deja se îndepărta de mine.

Venise la Sfânta Sofia să mă vadă pe mine — să stea de vorbă cu mine. Să îmi explice de ce nu voise ca eu să fiu prezentă la ședința Adepților, fie că eram însemnată sau nu.

Fiindcă își făcuse *griji* pentru mine.

Fiindcă nu dorise ca eu să pățesc ceva rău.

Momentul de comuniune pe care îl împărtășisem cu Jason fusese incredibil, fenomenal, drept urmare universul trebuia să își recapete echilibrul. Și ce anume poate echilibra karma unei eleve?

Două cuvinte: extemporal neanunțat.

Fie că exista sau nu magie pe lumea asta, încă mai eram elevă de liceu, și încă într-un liceu care se mândrea cu absolvente admise în colegiile și universitățile din Ivy League. Peters, profesorul nostru de istorie a Europei, hotărâse să ne asigure că citisem capitolele despre picți și vikingi, printr-un test cu cincisprezece întrebări cu variante multiple de răspuns. Citisem capitolele — eram suficient de paranoică încât să mă asigur că îmi termin temele, cu toată isteria provocată de magie. Dar asta nu a însemnat că nu mi s-a întors stomacul pe dos în vreme ce Peters se plimba printre rândurile de bănci, împărțind testele date pe foi prinse în capse.

— Aveți douăzeci de minute, ne-a anunțat el, ceea ce înseamnă că aveți puțin mai mult de un minut pentru fiecare

întrebare. Testul reprezintă douăzeci la sută din calificativul vostru, aşa că vă recomand insistent să îl rezolvaţi cu maximă atenţie.

După ce testele au fost distribuite, el s-a întors la catedră şi a luat loc fără să îşi ridice privirea.

— Începeţi, ne-a dat el startul şi creioanele au început să alerge pe foile de hârtie.

Mă uitam cu atenţie la test, dar, din pricina emoţiei, literele îmi jucau în faţa ochilor — ei, bine, din cauza emoţiei pricinuite de băiatul cu ochi albaştri, care îşi făcuse griji pentru mine şi care mă ţinuse de mână.

Douăzeci de minute mai târziu, am pus creionul jos. Completasem toate răspunsurile şi speram ca măcar o parte din ele să fie corecte. Dar nu m-am stresat prea tare din această cauză.

Se pare că infatuarea mă determinase să devin leneşă din punct de vedere intelectual.

16

Scout a aşteptat până la masa de seară ca să mă ia la întrebări despre vizita lui Jason în campus. Fiind o zi de luni, fusesem binecuvântate cu mâncare proaspătă. Din moment ce nu mâncam pui, m-am mulţumit cu orez şi un amestec de legume, dar până şi mâncarea simplă era mai bună decât orezul mocirlos sau ghiveciul. Sau, cel puţin, aşa gândeam eu.

— Ei, şi ce a avut de spus domnul Shepherd? m-a întrebat Scout, înfigându-şi furculiţa într-o bucată de pui la grătar. Te-ai logodit sau i-ai făgăduit mâna sau ce altceva? Ţi-a dat lavaliera lui? S-a dat la tine?

— Ce este o lavalieră?

— Nu ştiu. Cred că ceva ce ţine de frăţie?

— Ei, bine, orice o fi însemnând, nu a fost vorba de aşa ceva. Pur şi simplu, am vorbit despre întrunire. Despre atitudinea pe care a adoptat-o. Şi-a cerut scuze.

Scout a ridicat din sprânceană în mod apreciativ.

— Shepherd şi-a cerut scuze? Doamne, Parker. Înseamnă că l-ai dat gata mai repede decât m-am aşteptat. E cât se poate de încăpăţânat.

— A spus că îşi face griji pentru mine. Îi e teamă ca nu cumva să fiu prinsă la mijloc, în arena de luptă dintre Secerători şi Adepţi, fără niciun mijloc de autoapărare, mai ales dacă nu eşti tu prin preajmă să faci vreo scamatorie de-a ta.

— Şi încă ce scamatorie spectaculoasă, a murmurat ea.

A deschis gura de parcă ar fi vrut să spună ceva, apoi a închis-o la loc.

— Ascultă, a spus ea într-un final. Nu vreau să te pun în gardă cu privire la înfiriparea vreunei idile între voi, dar ar trebui să ai grijă când eşti prin preajma lui Jason. Nu prea ţi-aş recomanda să te implici într-o relaţie cu el.

— Nu mă implic într-o relaţie cu el, am protestat eu. Stai puţin, dar de ce nu pot să am o relaţie cu el?

— Este — nu ştiu cum să spun. E aparte.

— Mda, faptul că e vârcolac îl face să fie, oarecum, unic.

A ridicat din sprâncene, cu surprindere.

— Ştii.

— Da, ştiu.

— Cum ai aflat?

— L-am auzit mârâind după ce am fost lovită de blestemul focului. Mi-a confirmat ieri.

— A recunoscut că este lup? Faţă de tine?

— M-a lăsat să văd cum îi scânteiază ochii şi cum îşi schimbă culoarea. A făcut acelaşi lucru şi când am stat de vorbă la spital.

— După ce ne-ai trimis la plimbare?

Am dat energic din cap. Scout a scos un fluierat uşor.

— Într-o săptămână ai evoluat de la fata cea nouă din şcoală la fata curtată de un vârcolac. Te mişti cu repeziciune, Parker.

— Mă îndoiesc că îmi face curte şi nu am făcut nimic altceva decât să fiu la fel de fermecătoare ca de obicei.

— Sunt convinsă că ai fost teribil de fermecătoare, dar vreau doar să fii atentă.

— Am auzit cumva „fost"?

— Un mic semnal care să îţi atragă atenţia că el nu este ca noi. Este făcut dintr-un aluat total diferit faţă de ceilalţi Adepţi. Şi nu trebuie să te iei după mine. Eu îţi spun, pur şi simplu, ceea ce gândesc. Pe de altă parte, în scurta, dar fulminanta noastră prietenie, te-am îndrumat eu vreodată prost?

— Ai vrut să încep prin a fi lovită de blestemul focului sau să devin o duşmancă a celor care sug sufletele adolescenţilor?

— Te referi la Secerători sau la gaşca fiţoaselor?

I-am rânjit în mod apreciativ.

— Oh, *touché*.

— Am şi eu momentele mele. Şi, pe deasupra, de la cine ai mai împrumuta tu balerinii ăştia nemaipomeniţi?

Mi-am coborât privirea la balerinii ţipători din lac galben cu bleumarin, pe care mă lăsase să-i împrumut pe când ne grăbeam să ieşim pe uşă, de dimineaţă.

— Bine, am convenit eu. Moda are un atu asupra răului şi asupra adolescentelor dichisite. Ai câştigat.

Scout mi-a zâmbit larg.

— Întotdeauna câştig. Hai să halim.

Am băgat ceva la ghiozdan, le-am salutat pe Collette şi pe Lesley şi, când am terminat cina, ne-am întors în apartament, în timpul pauzei de o oră până la începerea studiului individual. Gaşca fiţoaselor campase în camera comună, la intrare întâmpinându-ne o revărsare de păr blond şi accesorii scumpe azvârlite peste tot.

Veronica stătea pe canapea picior peste picior, cu un dosar deschis în poală, şi, în plus, cu M.K. şi cu Amie la picioarele ei, care arătau precum nişte slujnicuţe pline de adoraţie.

— Şi mai scrie, a spus Veronica, cu ochii pe dosar, că părinţii ei s-au descotorosit de ea, lăsând-o aici, ca să poată pleca la München.

Şi-a înălţat capul, părul blond revărsându-i-se pe umeri, apoi mi-a aruncat o privire tăioasă.

Oare citea din dosarul meu? Să-l fi luat M.K. din biroul lui Foley, în timp ce era de serviciu pe coridor?

— Interesant, nu-i aşa, faptul că părinţii ei au părăsit-o? Că nu au luat-o cu ei? La urma urmei, nu se poate spune că în Germania nu sunt şcoli private cu predare în limba engleză. Şi nici măcar nu e din Chicago.

— Cum ai pus mâna pe ăsta? am întrebat eu pe un ton muşcător.

Toţi ochii s-au întors spre mine.

— Cum de ai pus mâna pe dosarul meu?

Veronica a închis dosarul bleumarin, cu emblema Sfintei Sofia pe copertă, apoi l-a ridicat în sus, ţinându-l între degete.

— Ce anume, ăsta? L-am luat din biroul lui Foley, desigur. Avem şi noi metodele noastre.

Am făcut un pas înainte, mânia orbindu-mi marginile câmpului vizual.

— Nu aveţi dreptul să îmi umblaţi în dosar. Cine vă credeţi?

Afară, tunetul a bubuit deasupra oraşului, cerul cenuşiu, ca de oţel, pregătindu-se, în sfârşit, să se dezlănţuie. Înăuntru, becurile lămpilor au pâlpâit.

— Trebuie să te dai la o parte, a spus Scout.

Veronica a ridicat o sprânceană, apoi a venit spre noi, cu dosarul în mână, ţintuind-o pe Scout cu o privire arogantă. M.K. şi Amie s-au foit să îi facă loc.

— Te crezi regina şcolii doar prin faptul că eşti aici de când aveai doisprezece ani? Să fii abandonată de părinţii tăi nu e tocmai o reuşită, Green.

În mod uimitor, Scout a rămas calmă în faţa unei asemenea izbucniri, afişând o mutră plictisită.

— Şi asta ar trebui să mă doară, Veronica? Deoarece, dacă îmi amintesc bine, eşti aici de tot atâta vreme ca şi mine.

— E irelevant, a declarat Veronica. Vorbim despre tine — şi-a mutat privirea spre mine — şi despre noua ta prietenă. Amândurora trebuie să vi se reamintească cine e şeful aici.

Scout a pufnit sarcastic.

— Şi crezi că tu eşti aceea?

Veronica a fluturat dosarul în aer.

— Cei care deţin informaţiile, cei care au acces la ele câştigă întotdeauna. Ar trebui să îţi notezi asta într-una din cărticelele tale.

M.K. a chicotit. Amie a avut decența să roșească, dar stătea cu ochii în pământ, nefiind, în aparență, suficient de vitează încât să intervină.

— Dă-mi-l, i-am cerut eu, cu mâna întinsă și cu degetele tremurând de furie.

— Ce, ăsta? a întrebat ea fluturând din gene și fâlfâind dosarul din mâna ei.

— Da, ăsta, a confirmat Scout, întinzând și ea mâna și făcând un pas înainte pentru a o intimida.

Când a început din nou să vorbească, avea o voce guturală și amenințătoare.

— Bagă-ți bine în cap, Lively, că în toți anii cât ai fost aici, unele amănunte interesante mi-au ajuns și mie la ureche. Presupun că vrei ca acele amănunte să rămână între noi și să nu le răspândesc prin tot liceul, nu?

A urmat o perioadă de tăcere în timp ce se confruntau din priviri — ciudata și regina balului, o bătălie pentru supremație în fabrica de zvonuri.

— Mi-e indiferent, a îndrugat Veronica, într-un final, dându-i dosarul ținut între vârfurile degetelor și stând cu buzele strânse, de parcă hârtia ar fi fost murdară sau infectată. Ia-l. Ce ne pasă nouă de el? Am obținut deja tot ce am vrut.

Scout a smuls dosarul din mâinile îngrijite ale Veronicăi.

— Mă bucur că am încheiat afacerea. Și, pe viitor, ați putea să fiți un pic mai atente de unde obțineți informațiile și cui le divulgați, *capiche*? Pentru că, divulgând informațiile cui nu trebuie s-ar putea să vă... coste.

Tunetul a bubuit, reverberându-se în ecou, mai puternic decât ultima oară. Furtuna se apropia de noi.

— Mi-e indiferent, a spus Veronica, dându-şi ochii peste cap.

S-a întors, rotindu-şi fusta ecosez precum veşmântul unui derviş, s-a aşezat din nou pe canapea, cu slujnicuţele la picioare. Regina îşi reluase locul pe tron.

— Haide, mi-a spus Scout.

M-a apucat de încheietură şi m-a condus spre dormitorul ei. Mi-a trebuit o clipă ca să-mi urnesc picioarele şi să îmi dezlipesc privirea de pe zâmbetul incredibil de infatuat de pe chipul Veronicăi.

— Lily, mi s-a adresat Scout şi am privit în direcţia ei.

— Haide, a repetat ea, trăgându-mă de încheietura mâinii. Să mergem.

Ne-am mutat în camera ei, unde a închis uşa în urma noastră. Cu dosarul în mână, mi-a arătat patul.

— Stai jos.

— Sunt bine...

— Stai *jos*.

M-am aşezat.

Tunetul a bubuit din nou, iar fulgerul a iluminat camera aproape instantaneu. Ploaia a început, un potop dezlănţuit brusc, care răsuna în ecou prin cameră ca nişte paraziţi pe un post de radio.

Cu dosarul sub braţele încrucişate, a mărşăluit până la capătul încăperii, cu ochii în pământ, apoi a venit înapoi.

— Va trebui să îl punem la loc.

Şi-a înălţat capul.

— Ăsta e din biroul lui Foley. Trebuia să îl scoatem din mâinile lor, ceea ce am şi făcut — da, da, chiar noi — dar

acum va trebui să îl facem să ajungă la loc. Şi o să fie tare complicat.

— Grozav, am mormăit eu. E grozav. Încă un lucru căruia nu aveam nevoie să-i port de grijă tocmai acum. Dar înainte de a ne gândi la o modalitate de a ne furişa în biroul lui Foley şi de a lăsa acolo un dosar, fără ca ea să ştie că a dispărut, pot să-l văd, te rog?

— Nu.

Răspunsul ei m-a redus la tăcere pentru o clipă.

— Poftim?

— Nu.

Scout s-a oprit din măsuratul camerei cu pasul şi mi-a aruncat o privire.

— Nu prea cred că, uitându-te în acest dosar, te-ar putea ajuta la ceva. Dacă e ceva ciudat în el — despre părinţii tăi, de exemplu, din moment ce lui Foley îi place să discute cu ei — nu o să te alegi decât cu nişte lucruri care să îţi provoace gânduri obsesive. Lucruri care să te îngrijoreze.

— Şi e mai bine dacă doar Veronica şi M.K. deţin acele informaţii?

Tăcere.

— Punct ochit, a răspuns Scout într-un final, după care mi l-a dat. Tu citeşte. Eu am să complotez.

Cu mâinile tremurând, l-am deschis dintr-o mişcare. Poza mea era capsată în interior, pe partea stângă; fusese făcută pe când eram în anul al doilea la Sagamore North şi aveam o tunsoare în stil *punk*. Undeva în partea dreaptă, era o hârtie cu date informative pe care le-am parcurs în grabă — toate chestiile obişnuite. Câteva documente erau capsate în spatele

hârtiei cu date informative. Fişa medicală cu înregistrările vaccinurilor. O scrisoare de la Consiliul de administraţie în legătură cu admiterea mea în liceu.

Documentul final era diferit — o scrisoare pe hârtie crem, adresată lui Foley.

— Oh, Doamne, am rostit eu în vreme ce o reciteam, marginile câmpului vizual înceţoşându-mi-se din nou, pe măsură ce lumea părea să se contracte în jurul meu.

— Lily? Ce s-a întâmplat?

— E o scrisoare aici. „Marceline", am citit eu cu glas tare, „după cum ştii, membrii Consiliului de administraţie au fost de acord să o primească pe Lily la Sfânta Sofia. Credem că şcoala voastră reprezintă cea mai bună alegere pentru restul anilor pe care îi mai are Lily de petrecut în liceu. Ca atare, avem încredere că te vei ocupa de educaţia ei cu aceeaşi eficacitate pe care o dovedeşti şi faţă de ceilalţi elevi."

— Până aici e totul în regulă, a remarcat Scout.

— Mai e ceva. „Sperăm", am continuat eu, „că vei fi circumspectă în legătură cu orice informaţie pe care i-o vei furniza lui Lily referitoare la profesia noastră, indiferent de opinia ta personală." Este semnată: „Cu stimă, Mark şi Susan Parker."

— Părinţii tăi? a întrebat Scout cu glas scăzut.

Am aprobat din cap.

— Nu e chiar atât de rău, Lil... Doar o roagă pe Foley să nu te facă să te îngrijorezi sau aşa ceva cu privire la călătoria...

— Scout, părinţii mei mi-au spus că sunt profesori de filosofie la Colegiul Hartnett. Din Sagamore. În New York.

Dar în această scrisoare, ei îi spun lui Foley să nu îmi vorbească despre *profesia* lor? Şi asta nu e tot.

Am întors dosarul spre ea, astfel încât să vadă scrisoarea, hârtia şi antetul.

— Pe scrisoare apare antetul Fundaţiei de Cercetare Sterling.

Scout a făcut ochii mari. Mi-a luat dosarul din mână şi a trecut un deget peste acronimul FCS imprimat în relief.

— FCS? E clădirea din josul străzii. Acolo se fac cercetări medicale. Şi care-i problema?

— Cercetări medicale, am repetat eu. Cât de aproape e chestia asta de cercetările genetice?

— Asta a spus Foley că fac părinţii tăi, nu?

Am dat din cap, muşcându-mi buzele de îngrijorare.

— Şi nu ceea ce mi-au spus mie că fac. M-au minţit, Scout.

Scout s-a aşezat pe pat lângă mine şi mi-a pus o mână pe genunchi.

— Poate că nu te-au minţit cu adevărat, Lil. Poate că doar nu ţi-au spus întregul adevăr.

Întregul adevăr.

Şaisprezece ani de viaţă, din ceea ce am crezut eu că era viaţa mea, şi nici măcar nu ştiam datele esenţiale despre carierele părinţilor mei.

— Dacă nu mi-au spus întregul adevăr despre slujbele lor, am rostit eu încet, ce altceva nu mi-au mai spus?

Pentru o clipă, mi-a trecut prin cap să-mi scot repede telefonul din geantă, să formez numărul lor şi să le strig în gura mare frustrările mele, să le cer să îmi spună ce se întâmplă, de fapt, şi de ce mă minţiseră. Şi dacă nu mă minţiseră, ci omiseseră părţi din viaţa lor, de ce nu îmi spuseseră totul.

Dar conversaţia aceea urma să fie una de anvergură. Trebuia să mă calmez, să mă adun, înainte să dau acel telefon. Şi atunci mi-a trăsnit prin cap — pentru prima oară — că s-ar putea să fie nişte motive foarte importante, motive *înspăimântătoare*, pentru care nu fuseseră cinstiţi cu mine.

Poate că nu era vorba doar despre ascunderea unor informaţii faţă de mine. Poate că nu-mi spuseseră deoarece adevărul era, oarecum, periculos. Din moment ce văzusem deja o cu totul altă faţetă a lumii, ideea în sine nu mi se mai părea atât de deplasată pe cât aş fi putut să o consider cu un an în urmă.

Nu, am hotărât eu, nu era un lucru pe care să îl fac în pripă. Trebuia să ştiu mai multe înainte de a-i înfrunta.

— Îmi pare rău, Lil, a rupt Scout, într-un târziu, tăcerea. Ce pot să fac pentru tine?

Am deliberat răspunsul în două secunde.

— Poţi să mă duci în biroul lui Foley.

Peste vreo paisprezece minute — după ce gaşca fiţoaselor plecase din camera comună spre o destinaţie necunoscută — eram în drum spre aripa administrativă. Dosarul era ascuns în geanta lui Scout, iar inima îmi bătea năvalnic, în vreme ce încercam să părem cât mai nepăsătoare în drumul nostru care trecea prin sala de studiu şi înapoi prin clădirea principală. Dacă Foley îşi dădea seama de lipsa lui, nu putea să se gândească decât la o singură persoană vinovată — la mine. Ţineam cu tot dinadinsul să evit o astfel de conversaţie.

În plus, din moment ce scrisoarea părinţilor mei dădea de înţeles că Foley era deja la curent cu cercetările lor — şi, din ce am înţeles, nu era de acord cu ele — bănuiam că în biroul

ei se aflau mai multe informaţii referitoare la Fundaţia de Cercetare Sterling sau la părinţii mei. Urma să vedem ce puteam găsi.

Desigur, eram imediat după cină — şi doar cu câteva minute înainte de începerea studiului individual — aşa că se putea ca Foley să mai fie prin preajmă. Dacă era, aveam de gând să o luăm la fugă. Dar dacă plecase, voiam să ne furişăm înăuntru şi să vedem ce mai puteam afla despre viaţa lui Lily Parker.

17

Repetiţia de cor a fost o scuză plauzibilă ca să traversăm Sala mare şi să ne îndreptăm spre clădirea principală, chiar când celelalte fete îşi depozitau cărţile şi laptopurile pe mesele de studiu şi se pregăteau de cele două ore obligatorii de studiu individual. Bineînţeles că, în momentul în care am ajuns în clădirea principală, a trebuit să schimbăm povestea.

— Facem doar un tur arhitectural, a pretextat Scout, cu zâmbetul pe buze, în timp ce treceam pe lângă două presupuse coriste.

După ce au trecut de noi, a dat afară aerul care-i umflase obrajii, apoi m-a tras spre coridorul care ducea în aripa administrativă.

Nu îmi dădeam seama dacă mă bucuram sau nu să descopăr că aripa administrativă era pustie şi, în cea mai mare parte, neluminată. Asta însemna că aveam cale liberă spre biroul lui Foley şi nu aveam nicio scuză să evităm să intrăm acolo pe ascuns — alta decât că s-ar-putea-să-fim-prinse-şi-aspru-pedepsite, desigur.

— Dacă nu ducem dosarul înapoi, mi-a explicat Scout, de parcă mi-ar fi intuit frica, va trebui să-l dăm înapoi găştii fiţoaselor. Sau va trebui să-i mărturisim adevărul lui Foley şi asta ar însemna să învrăjbim şi mai tare gaşca fiţoaselor. Şi, cinstit vorbind, Lil, sunt sătulă până peste cap de duşmani în clipa asta.

Oboseala din glasul ei m-a îmbărbătat.

— Hai s-o facem până nu îmi pierd curajul.

Ea a încuviinţat din cap şi am început să ne strecurăm de-a lungul aripii administrative, stând cât mai mult posibil lipite de perete.

Privind în retrospectivă, probabil că nu era cea mai puţin ostentativă modalitate de a traversa coridorul, dar ce ştiam noi?

Am ajuns în dreptul biroului lui Foley şi nu am văzut nicio lumină pe sub uşa din lemn. Scout a bătut la uşă, sunetul fiind înăbuşit de tunetul care bubuise exact la ţanc. După câteva secunde, cum nimeni nu a răspuns, a pus o mână pe mânerul rotund al clanţei şi l-a răsucit.

S-a auzit un declic, apoi uşa s-a deschis.

Am rămas amândouă pironite pe coridor, preţ de o clipă.

— E mult mai uşor decât mi-am închipuit, mi-a şoptit ea, după care a aruncat o privire pe furiş înăuntru. E gol, mi-a dat ea de ştire, după care a împins uşa.

După ce m-am uitat, pentru ultima oară, în urma mea, ca să mă asigur că nu era nimeni pe coridor, am urmat-o, apoi am închis cu grijă uşa după noi.

Biroul lui Foley era cufundat în întuneric. Scout a cotrobăit prin geanta ei de unde a scos o lanternă pe care a aprins-o. A dirijat lumina de jur împrejurul camerei.

Pe biroul lui Foley nu era nimic. Nu se vedea niciun fişier în birou, doar un corp de bibliotecă şi câteva scaune din piele, din acelea cu nişte cuie mari, decorative, din alamă. Scout s-a dus în cealaltă parte a biroului lui Foley şi a început să deschidă sertarele.

— Elastice, m-a anunţat ea.

A închis sertarul şi a deschis altul.

— Agrafe de birou şi capse.

L-a închis şi pe acela, apoi s-a mutat pe partea stângă a biroului şi a mai deschis un sertar.

— Pixuri şi creioane. Dumnezeule, doamna asta are o grămadă de consumabile de birou.

L-a închis, apoi a deschis altul.

— Plicuri şi articole de papetărie.

L-a închis şi pe ultimul, după care s-a îndreptat de spate.

— Şi cu asta, am terminat biroul şi nu mai văd alte sertare pe aici.

Nu era tocmai corect spus.

— Pun pariu că mai sunt alte sertare în spatele panoului secret.

— Ce panou secret? m-a întrebat ea.

M-a dus la corpul de bibliotecă de unde o văzusem pe Foley ieşind, am dat la o parte câteva cărţi şi am ciocănit. A sunat a gol. A ecou.

— Este un corp de bibliotecă pivotant, ca în filmele de groază de categoria B. Panoul era deschis când m-a scos Foley de la oră ca să mă cheme la ea în birou. L-a închis din nou, după ce a ieşit, dar nu ştiu sigur cum.

Scout a cercetat rafturile cu lanterna.

— În filme, tragi o carte afară și ușa glisantă se deschide.

— În mod sigur nu poate fi chiar atât de ușor.

— Am spus același lucru și despre ușă. Hai să vedem dacă mai ține norocul cu noi și de data asta.

Scout a tras de un exemplar legat în piele din *Portretul lui Dorian Gray* și a sărit înapoi și în lateral în timp ce o parte din corpul de bibliotecă a început să pivoteze spre noi. Când panoul s-a deschis pe jumătate, s-a oprit, lăsând un spațiu destul de mare prin care să ne strecurăm înăuntru.

— Bravo ție, Parker.

— Am și eu momentele mele, i-am spus. Luminează.

Inima îmi bubuia în piept în timp ce Scout direcționa lumina lanternei în spațiul scos la iveală de ușa glisantă.

Era o cameră de depozitare.

— Uau, a mormăit Scout. Dezamăgitor.

Era un spațiu mic, din piatră, dar suficient cât să încapă două rânduri de rafturi metalice așezate față în față. Am luat lanterna din mâna lui Scout și am intrat înăuntru. Pe fișiere erau indexuri alfabetice.

„Să începem cu începutul", mi-am zis în sinea mea.

— Vino și ține asta, i-am zis lui Scout, întinzându-i lanterna.

Cât ea o ținea îndreptată spre fișiere, eu am parcurs în grabă primul șir, apoi al doilea, până când am ajuns la litera P. Am deschis fișierul — nu avea lacăt, din fericire — și am strecurat dosarul meu între PARK și PATTERSON.

Apăsarea din piept mi-a mai cedat puțin când am închis din nou ușa, o parte din misiunea noastră fiind îndeplinită. Dar abia după aceea mi-am aruncat o privire prin

cameră. Erau cam prea multe lucruri aici şi era păcat să le laşi necercetate.

— Stai cu ochii pe uşă, i-am cerut lui Scout.

— Dă-i drumul, Sherlock, m-a îndemnat Scout, apoi s-a întors cu spatele la mine, lăsându-mă să îmi fac treaba.

Mi-am pus mâinile în şolduri şi am început să inspectez încăperea. Nu mai erau alte dosare PARKER în fişier, ceea ce însemna că părinţii mei nu aveau dosarele lor — cel puţin, nu sub propriile lor nume.

„Poate că mai ţine norocul încă o dată cu noi", am gândit în sinea mea şi mi-am pus lanterna sub bărbie. Am verificat fişierul cu litera S, apoi am trecut repede în revistă dosarele: STACK, STANHOPE şi STEBBINS.

Pe următorul dosar era scris STERLING, F.C.

— Deşteaptă fată, am murmurat eu, dar nu suficient de deşteaptă.

Am scos dosarul şi l-am deschis. Înăuntru era un singur plic.

Mi-am umezit buzele, iar mâinile au început brusc să îmi tremure. Am pus dosarul pe deasupra celorlalte din sertarul deschis şi am scos plicul.

— Ce ai găsit?

— Un dosar Sterling, i-am relatat eu. Şi e un plic în el.

Era crem, cu clapa de închidere nesigilată, dar vârâtă înăuntru. Pe plic era o ştampilă de primire la Sfânta Sofia cu data: 21 SEPTEMBRIE.

— Picioarelor, nu mă lăsaţi acum, am şoptit eu ca să mă îmbărbătez.

Am deschis plicul şi am scos o foaie de hârtie împăturită în trei. Am desfăcut-o, avea sigiliul FCS, dar nu în relief. Era o copie a scrisorii.

De scrisoare era lipit un bileţel cu scrisul tatălui meu pe el.

Marceline,

Ştiu că nu putem cădea de acord, dar asta te va ajuta să înţelegi.
M.P.

M.P. Iniţialele tatălui meu.

Cu mâinile cuprinse, deodată, de tremur, am ridicat biletul ca să dezvălui conţinutul textului scrisorii de dedesubt. Era scurtă şi era adresată tatălui meu:

Mark,
Referitor la discuţia noastră cu privire la fiica ta, suntem de acord că nu ar fi deloc înţelept ca ea să vă însoţească în Germania şi nici să o informaţi despre natura exactă a muncii voastre. Asta ar însemna să vă puneţi cu toţii în primejdie. Că vă luaţi un concediu sabatic, şi asta aproape că nu e o minciună, ar trebui să fie tot ceea ce trebuie ea să înţeleagă din actuala voastră situaţie. Suntem, de asemenea, de acord, că Sfânta Sofia este cel mai bun loc unde poate să locuiască Lily cât timp sunteţi plecaţi. Aici va fi îngrijită cum se cuvine. O vom informa pe Marceline în consecinţă.

Semnătura nu conţinea decât numele de familie — *William.* Asta era.

Dovada că părinţii mei mă minţiseră.

În legătură cu slujbele lor.

În legătură cu plecarea lor.

Şi în legătură cu oricare ar fi fost chestia în care erau implicaţi, cu oricine sau orice îi permitea Fundaţiei de Cercetare Sterling să dicteze relaţiile dintre mine şi părinţii mei.

— M-au minţit, Scout, am spus eu într-un târziu, cu mâinile tremurând — de spaimă şi de mânie — în timp ce stăteam cu ochii lipiţi de scrisoare. M-au minţit în legătură cu tot. Cu şcoala. Cu slujbele lor. Probabil că nici măcar nu sunt în Germania. Dumnezeu ştie pe unde or fi acum.

Şi în ce alte privinţe mă mai minţiseră? De fiecare dată când îi vizitasem la colegiu? În birourile lor? De fiecare dată când mă întâlnisem cu colegii lor? De fiecare dată când se organiza un cocktail al departamentului şi îi spionam, de pe scările de la etajul al doilea al casei noastre din Sagamore, pe profesorii — sau asta credeam eu că sunt — care se învârteau de colo-colo cu băuturi în mâini?

Totul era o înşelătorie — totul era un spectacol, o producţie menită să inducă în eroare pe cineva.

Dar pe cine? Pe mine? Pe altcineva?

Am luat din nou plicul şi m-am uitat la ştampila cu DATA PRIMIRII.

Piesele puzzle-ului s-au aşezat la locul potrivit.

— Când a fost douăzeci şi unu? am întrebat-o pe Scout.

— Cum?

— Douăzeci şi unu. Septembrie douăzeci şi unu. Când a fost asta?

— Hm, astăzi e douăzeci şi cinci, aşa că vinerea trecută?

— Asta e ziua când Foley a primit plicul, am spus eu, ținându-l în sus. Foley a primit o copie a acestei scrisori în ziua când am fost lovită de blestemul focului. Cu o zi *înainte* de a fi dusă la spital, cu o zi înainte ca ea să vină în camera mea de spital și să îmi spună că s-a înșelat în privința părinților mei. Că aveam dreptate în privința muncii lor de cercetare. Probabil că trebuie să fie pe aici și o scrisoare adresată ei, am adăugat eu cu glas scăzut, aruncând priviri cercetătoare în jur.

— Foley ți-a spus despre cercetările genetice când ai venit în biroul ei, a tras concluzia Scout. Apoi a primit scrisoarea și și-a dat seama că, de fapt, nu trebuia să îți fi spus. De aceea a trecut pe la spital. De aceea a dat-o la întors.

Mi-am coborât din nou privirea asupra scrisorii și am tras o serie de înjurături care trebuie să-i fi zgâriat urechile lui Scout.

— Poate să îmi spună și mie cineva adevărul? Poate cineva să *nu* aibă, să zicem, vreo șaizeci și cinci de motive secrete?

— Doamne Dumnezeule, Lily.

Mi-a trebuit o clipă să realizez că mă strigase pe nume, ca să îmi îndrept repede apoi privirea spre ea. Avea ochii mari cât cepele și buzele întredeschise din pricina șocului. Am crezut că fusesem surprinse acolo, sau că cineva sau ceva era în spatele nostru și inima mea a început să bată anapoda în chip de răspuns.

— Ce este? am întrebat-o, cu mare grijă și foarte încet.

Ochii i s-au mărit și mai mult, dacă așa ceva era posibil.

— Nu vezi?

A biciuit aerul cu mâinile, chinuindu-se să rostească cuvintele.

— Uite! a exclamat ea în final. Uită-te în jurul tău, Lily. Luminile sunt aprinse.

M-am uitat la lanterna din mâna ei.

— Eu trec printr-o criză acum, Scout, şi tu îmi povesteşti despre aprinderea luminilor?

Îi vedeam frustrarea întipărită pe chip, în pumnii încleştaţi.

— Nu am aprins eu lumina, Lily.

— Şi ce-i cu asta?

Şi-a dus mâinile la gură.

— Lumina e aprinsă, dar nu am aprins-o eu şi nu mai e decât o singură altă persoană în cameră.

Mi-am ridicat capul, îndreptându-mi privirea spre lustra din sticlă albă, mată, care atârna deasupra capetelor noastre. Răspândea o lumină strălucitoare, dar intensitatea luminii părea să varieze, când mai puternică, când mai slabă, pe măsură ce mă uitam la ea — *da dum*, *da dum*, *da dum* — de parcă becul ar fi avut o inimă care palpita.

Pulsul era hipnotic, iar lumina părea să fie cu atât mai strălucitoare cu cât mă uitam mai mult la ea, dar ritmul nu se schimba. *Bum bum. Bum bum. Bum bum.*

— Gândeşte-te la părinţii tăi, a spus ea, iar eu mi-am desprins privirea de lampă.

— Ce spui?

— Trebuie să faci asta pentru mine. Fără întrebări. Fă-o pur şi simplu.

Am înghiţit în sec, dar am dat din cap aprobator.

— Gândeşte-te la părinţii tăi, a reluat ea. La felul în care te-au minţit. La felul în care ţi-au înfăţişat o viaţă complet falsă, cariere false. La felul în care pot avea vreo legătură

oarecare cu Sterling, care își desfășoară activitatea prin preajma noastră, pe deasupra capetelor noastre, le ceea ce poate să-i confere FCS-ului un oarecare control asupra acțiunilor părinților tăi, asupra felului în care vorbesc și se poartă cu tine.

Mânia și trădarea mă ardeau ca un fier înroșit, eram gâtuită de emoție și încercam să îmi stăvilesc lacrimile.

— Uită-te acum, m-a îndemnat Scout cu glas pierit, după care și-a ridicat încet privirea spre lumina de deasupra noastră.

Strălucea mai intens, iar pulsul se întețise. *Bum bum. Bum bum. Bum bum.*

Era mai rapid, ca al unei inimi în starea de panică.

Ritmul inimii *mele*.

— Oh, Dumnezeule, am îngăimat eu, iar lumina a pulsat și mai puternic, și mai rapid, pe măsură ce spaima mea creștea.

— Da, mi-a confirmat Scout. Este o emoție puternică, cred. Intri în panică și lumina se intensifică. Te panichezi și mai tare, iar lumina devine și mai strălucitoare. Ai văzut cum se tot întunecă și se luminează, ca să spun așa?

— În ritmul bătăilor inimii mele.

— Ei, bine, a rostit ea, întorcându-se ca să se îndrepte spre ușă. Bănuiesc că, la urma urmelor, ai ceva puteri magice.

Mi-a aruncat o privire peste umăr, zâmbind cu gura până la urechi.

— Răsturnare de situație!

Neavând nicio chemare pentru învățătură, ne-am găsit un colțișor mai liniștit în clădirea principală — departe de aripa administrativă și de dosarele ei trădătoare — și am stat acolo până la terminarea orelor de studiu individual. Nu am vorbit

mult. M-am aşezat turceşte pe jos, cu spatele lipit de piatra rece şi am stat cu ochii pe tavanul placat cu mozaic de deasupra mea. Gândindu-mă. Contemplând. Repetând acelaşi cuvânt iar şi iar, la nesfârşit. Un cuvânt — probabil singurul cuvânt — destul de impresionant ca să îmi alunge din minte gândurile despre viaţa secretă a părinţilor mei.

Magie.

Aveam *puteri magice.*

Puteam aprinde luminile, ceea ce poate că nu era mare lucru, dar era magie, orişicât.

Magia trebuie să fi fost cumva activată de lovitura blestemului focului pe care o încasasem cu câteva zile în urmă. Nu ştiam cum altfel să îmi explic, iar semnul de pe spinarea mea părea să fie o dovadă suficientă. Făceam cumva parte dintre ei — nu fiindcă m-aş fi născut cu puteri magice, aşa cum a spus Scout, ci fiindcă într-o noapte am alergat în direcţia greşită în subsolul Sfintei Sofia.

Fiindcă aveam (se pare) puteri magice şi fiindcă eram complet restabilită, în loc să stau chircită în cămăruţa boltită cu dosare din spatele biroului lui Foley, mă concentram să rămân calmă, să îmi controlez respiraţia şi să încerc să nu o iau razna de emoţie fiindcă nu-ştiu-ce mă transformase subit în Thomas Edison.

La terminarea orelor de studiu individual, ne-am amestecat în mulţimea de fete care părăseau Sala mare şi ne-am întors în apartament, dar gaşca fiţoaselor ne-o luase înainte. Hotărâseră, cred, că era mult mai amuzant să ne tortureze decât să îşi petreacă timpul fiecare în camera ei. Oricum, le-am

ignorat — aveam chestiuni mai arzătoare la ordinea zilei — şi ne-am dus drept în camera lui Scout.

— OK, a deschis ea discuţia, gesticulând.

Am închis uşa în urma noastră şi am îndesat un prosop pe sub ea.

— Trebuie să verific în *Grimoire* şi să văd ce găsesc, dar acum măcar ştiu ce caut, aşa că hai să vedem ce poţi face.

Am rămas pe loc, în tăcere, cam un minut.

— Ce ar trebui să fac? m-am minunat eu.

Scout s-a încruntat.

— Nu ştiu. Tu eşti cea cu lumina magică. Nu ştii?

M-am uitat la ea consternată.

— Corect, a zis ea. Nici măcar nu ştii că ai făcut-o.

S-a auzit o bătaie în uşa dormitorului lui Scout. A aruncat o privire spre uşa închisă, apoi spre mine.

— Da?

De partea cealaltă s-a auzit un chicotit.

— Aţi găsit ceva interesant în dosarul acela mititel?

Aproape că am mârâit ameninţător la auzul întrebării. Ca la un semn, camera a fost dintr-odată inundată de lumină — o lumină puternică, mai puternică decât aceea pe care lămpile fluorescente ar fi fost îndreptăţite să o emane.

— Dumnezeule, fă-le la loc, te rog!

Am strâns din buze şi am respirat ritmic, încercând să mă calmez suficient cât să reglez la loc intensitatea luminilor din supernova.

— Cum? a întrebat M.K. din cealaltă parte a uşii. Niciun răspuns?

OK, mă săturasem până peste cap de M.K. pe ziua în curs.

— Hei, Katherine cea Înfiorătoare, am izbucnit eu, nu ne face să îi spunem lui Foley că i-ai invadat cămăruța boltită și i-ai furat dosare confidențiale din birou.

De parcă admonestarea mea ar fi fost catartică, luminile s-au estompat imediat.

Scout mi-a aruncat o privire apreciativă.

— De ce nu mă surprinde oare că ai puteri magice mânate de sarcasm?

S-a auzit un alt ciocănit în ușă.

— Scout? a întrebat Lesley, sondând terenul. Sunteți bine? Ați dat foc camerei?

— Suntem bine, Barnaby, a asigurat-o Scout. Nu-i niciun foc. Doar, ăăă, încercam niște lanterne noi. În caz că rămânem fără curent electric.

— Oricât de neverosimil ar părea acum, am mormăit eu.

— Oh, s-a liniștit Lesley. Bine, pot să, știți voi, să vă ajut cu ceva?

Am făcut un schimb scurt de priviri cu Scout.

— Momentan nu e nevoie, Lesley, dar mulțumim oricum.

— Bine, a răspuns ea, cu dezamăgire în glas.

Pașii ei au răsunat cu ecou prin camera comună, pe măsură ce se îndepărta.

Scout s-a dus la un raft din bibliotecă, plimbându-și degetele pe cotoare, în căutarea cărții dorite.

— OK, deci a fost indusă cumva de blestemul focului. Putem trage concluzia că orice fel de puteri magice ai avea, sunt declanșate de emoție sau că emoțiile puternice cresc puterea curentului cu câțiva wați. Sunt centrate pe lumină,

evident, dar e posibil ca puterile să se ramifice şi în alte direcţii. Iar în ceea ce priveşte restul...

S-a oprit din vorbit când a ajuns cu degetele la o carte veche din piele maronie, foarte uzată, pe care a scos-o din raft după ce a dat la o parte flecuşteţele şi obiectele de colecţie.

— Îmi va lua ceva vreme să studiez în amănunt, m-a anunţat ea, aruncându-mi o privire peste umăr. Vrei să îţi aduci şi tu nişte cărţi şi să mai rămâi pe aici?

M-am gândit o secundă, apoi am încuviinţat din cap. Nu era nevoie să adaug eşecul academic pe lista mea curentă de întâmplări dramatice, care se lungea pe măsură ce ziua se scurgea încet-încet.

— Mă duc să îmi iau lucrurile.

A dat din cap şi mi-a zâmbit cald.

— O s-o scoatem noi la capăt, să ştii. O să ne dăm seama despre ce este vorba, ne întoarcem în enclavă, vei fi pusă în drepturi şi totul va fi bine.

— Când spui bine, te referi la faptul că pot să încep să îmi petrec serile torturându-i pe indivizii cei răi care sug sufletele oamenilor şi să încerc să nu mai fiu lovită iarăşi de blestemul focului?

— Cam aşa ceva, m-a aprobat ea, dând din cap. Dar gândeşte-te la cât timp de o incontestabilă calitate poţi petrece împreună cu Jason.

De data asta, când a zâmbit, a făcut-o cu toată gura şi, pe deasupra, a mai şi ridicat de câteva ori languros din sprâncene.

Fata asta ştia să pună punctul pe i.

Mai târziu, în aceeaşi seară, când mă aflam din nou în camera mea, îmbrăcată în pijama, şi destul de calmă ca să le

formez numărul, am deschis mobilul şi am încercat din nou să dau de părinţii mei. Era târziu în München, asta dacă se aflau într-adevăr acolo, aşa că nu mi-au răspuns. Le-am lăsat un mesaj vocal, cu o voce de o veselie prefăcută, încă evitând confruntarea şi, din această cauză, fiind aproape bucuroasă că nu răspunseseră. Erau atâtea piese ale puzzle-ului — Foley, părinţii mei, iar acum şi FCS — pe care trebuia să le potrivesc. Şi dacă ei credeau că, ţinându-mă în ignoranţă, era spre binele şi siguranţa noastră, probabil că cel mai bun lucru pe care îl aveam de făcut era să îi las să creadă că reuşiseră să îşi păstreze micul lor secret.

Şi totuşi, asta nu îmi înlătura durerea pe care o simţeam. Şi nici dorinţa de a afla adevărul.

Când s-a dat stingerea, am stins luminile de deasupra capului, dar am aprins o lanternă împrumutată de la Scout şi am scos la iveală blocnotesul de schiţe şi un creion cu vârf moale. Mi-am blocat partea stângă a creierului şi am început să mâzgălesc, formele ieşind de sub creion de parcă ar fi fost dictate de subconştient. Jumătate de oră mai târziu, am clipit şi am dat de o schiţă destul de bună a lui Jason care mă fixa din priviri.

Băiatul din subconştientul meu.

— Tocmai când aveam nevoie şi de alte întâmplări dramatice, am bodogănit eu şi am stins lumina.

18

Ziua de marţi a fost învăluită în ceaţă. Părinţii mei mi-au lăsat un mesaj vocal în timp ce dormeam, un mesaj transmis în grabă despre cât de ocupaţi sunt ei în München şi cât de mult mă iubesc. Şi iar nu-mi dădeam seama cu certitudine dacă acele cuvinte mă făceau să mă simt mai bine... sau mai rău.

De cele mai multe ori, parcă aveam simţurile amorţite. Mi-am pus un hanorac bleumarin, cu fermoarul tras până sus, peste cămaşa mea Oxford şi fusta ecosez, şi stăteam cu mâinile înfundate în buzunare în vreme ce mă mutam dintr-o sală de clasă într-alta, cu aceeaşi întrebare răsunându-mi în minte, iar şi iar şi iar.

În primul rând, cine eram eu?

Să recapitulăm faptele. Un grup de tineri cu puteri magice care aleargă prin Chicago, bătându-se cu alţi tineri cu puteri magice. O luptă dintre bine şi rău, dar dusă între adolescenţi care abia dacă au împlinit vârsta la care să îşi poată lua permis

de conducere. Într-o noapte, am fost lovită de o explozie de magie provenită de la unul dintre acei tineri. După două zile, m-am trezit cu o „pată întunecată" pe spinare și cu abilitatea de a aprinde luminile când mă supăram. Așa că aveam ocazia să intru în joc.

În al doilea rând, ce făceau părinții mei *cu adevărat* în Germania? Mi-au spus că li se acordase permisiunea de a revizui lucrările, jurnalele și notițele unui filosof german de renume, materiale care nu fuseseră niciodată până atunci dezvăluite publicului. Era o ocazie cu care te întâlnești doar o dată în viață, o ocazie de a fi primii cercetători care să vadă și să atingă opera unui geniu. Fusese un Michelangelo al filosofiei mondiale, iar ei fuseseră invitați să-l studieze pe *David* la prima mână.

Dar bazându-mă pe ceea ce știam mai nou, povestea fusese, cel puțin parțial, născocită pentru a-mi satisface curiozitatea, deoarece fuseseră instruiți să îmi spună că erau într-o vacanță sabatică. Dar dacă fuseseră „constrânși" să îmi spună acest lucru, ce făceau ei, de fapt? Văzusem biletele de avion, pașapoartele, vizele, confirmarea rezervării la hotel. Știam că sunt în Germania. Dar de ce?

Cu toate aceste întrebări, ziua era destul de searbădă. Orele se desfășurau ca de obicei, deși atât eu, cât și Scout am fost un pic mai tăcute în timpul prânzului. Era zi de fast-food la cantină — plăcinte cu chipsuri de porumb și cu chili (chili vegetarian pentru ciudate ca mine) — așa că Scout și cu mine ne-am ales cu grijă plăcintele cu chili și chipsuri cu ajutorul furculițelor, fără ca vreuna din noi să spună mare lucru. Adusese cu ea un teanc de notițe, pe care le luase din *Grimoire* cu

o zi înainte, şi stătea cu ochii pe ele în timp ce mânca. Astfel, conversaţia noastră era oarecum limitată.

În timp ce ea citea, eu mă uitam în jur, privindu-le pe fete cum mănâncă, bârfesc, trec de la un grup la altul. Toate acele fuste ecosez. Toate acele bentiţe. Toate acele accesorii incredibil de scumpe.

Toate acele fete normale.

Pe neaşteptate, tema muzicală din serialul SF *Flash Gordon* a început să se facă auzită din geanta lui Scout. După ce şi-a pus jos furculiţa plină de mâncare, s-a răsucit ca să tragă geanta de pe spătarul scaunului, apoi a scos telefonul.

Am ridicat din sprânceană la alegerea soneriei, deoarece versurile care vorbeau despre salvarea universului răsunau tare în toată partea de cantină în care ne aflam.

— Îmi place Queen, a pretextat Scout, cu o voce un pic mai puternică decât sunetul telefonului, oferind astfel o explicaţie pentru fetele din jur.

Melodia semnala, cel puţin în aparenţă, un mesaj, aşa că ea a deblocat tastatura şi a început să scrie.

— *Flash Gordon*? am şuierat eu, când fetele şi-au văzut mai departe de mâncarea lor. Un pic cam bătător la ochi, nu crezi?

S-a îmbujorat la faţă.

— Am voie, s-a justificat ea, tastând în continuare.

S-a încruntat.

— E totul în regulă?

— Mda, a bălmăjit ea. Trebuia să ne întâlnim diseară la ora cinci — avem un soi de şedinţă administrativă — dar vor să mă duc acum jos. Una din ţintele noastre s-a îmbolnăvit

de ceva. Un puşti dintre oamenii obişnuiţi, asta înseamnă că... am o misiune.

A ridicat de câteva ori din sprâncene, ca eu să înţeleg codul ei secret nu-prea-complicat.

În jurul nostru, fetele au început să îşi strângă tăvile, pregătindu-se pentru orele de după-amiază. Scout nu fusese niciodată chemată în timpul orelor, din câte ştiam eu.

— Chiar acum?

— Da.

S-a încruntat şi mai tare în timp ce îşi închidea telefonul şi îl strecura la loc în geantă. S-a întors iarăşi cu faţa la mine, stând cu mâinile în poală, cu umerii lăsaţi, cu chipul încordat şi cu ochii pironiţi pe masă.

— Eşti sigură că totul e în regulă? am întrebat-o eu.

A dat să vorbească, apoi a scuturat din cap, de parcă s-ar fi răzgândit, apoi a încercat din nou.

— E chiar ciudat, a semnalat ea, ridicându-şi privirea spre mine. E mult prea devreme ca să mă convoace. Nu mă cheamă niciodată în timpul orelor de şcoală. Face parte din aforismul „Ai nevoie de educaţie ca să fii..."

S-a uitat de jur-împrejur, apoi a coborât glasul.

— „Cel mai bun Adept."

M-am întunecat la faţă.

— E ciudat.

— Ei, bine, indiferent ce-ar fi, trebuie să mă întorc la mine în cameră.

Şi-a împins scaunul în spate, şi-a tras geanta de pe spătar, şi-a pus-o în diagonală pe umăr, cu craniul cu oase încrucişate rânjind la mine.

— Tu o să te descurci?

Am dat din cap aprobator.

— Mă descurc eu. Du-te.

Părea nemulţumită, dar, cu toate astea, şi-a îndesat telefonul şi cărţile în geantă, apoi s-a ridicat în picioare, azvârlindu-şi-o peste umăr. După aceea dusă a fost, fusta ei ecosez apărând şi dispărând încoace şi încolo, pe când îşi făcea loc cu coatele prin cantină.

Nu s-a întors la a patra oră. Nici la a cincea. Sau la a şasea. Nu că aş fi învinuit-o de ceva — de altfel istoria Europei nu era nici subiectul meu preferat, dar începeam să mă îngrijorez.

Când am ajuns înapoi în apartament, mi-am trântit geanta pe canapea şi m-am dus drept la uşa ei.

Uşa era întredeschisă.

— Scout?

Am răpăit cu degetele pe tăblia uşii, dar nu am primit niciun răspuns. Poate că era la duş, sau poate că mai avea o misiune de îndeplinit şi nu se sinchisise să încuie uşa. Dar, având în vedere colecţiile şi cărţile ei tainice de magie, nu era genul să lase uşa descuiată, cu atât mai puţin deschisă.

Am pus mâna pe uşă şi am împins-o, deschizând-o de tot.

Mi s-a tăiat respiraţia.

Camera fusese întoarsă cu susul în jos.

Sertarele erau răsturnate, aşternutul era smuls de pe pat, iar colecţiile ei erau azvârlite pe jos.

— Doamne, Dumnezeule, am murmurat eu.

Am intrat, ocolind cu grijă grămezile de haine şi de cărţi. Să o fi întâmpinat şi pe ea aceeaşi privelişte când s-a întors în cameră?

Sau *ei* o aşteptaseră?

— Ce s-a întâmplat aici?

M-am uitat peste umăr şi am văzut-o pe Lesley în pragul uşii, cu obrajii mai palizi decât de obicei. De data asta, era îmbrăcată în uniformă.

— Nu ştiu, am răspuns. Tocmai am ajuns aici.

A intrat în cameră şi a venit lângă mine.

— Asta are ceva de-a face cu locurile pe unde umblă noaptea, nu-i aşa?

— Mda. Cred că da.

Privirea mi-a căzut pe pat, pe aşternuturile şi pe cuvertura în dezordine. Şi pe când mă uitam pieziş la ele, mi-a sărit în ochi chinga neagră a genţii lui Scout.

Am dat la o parte lucrurile care îmi stăteau în cale, apoi am întins mâna şi am scos geanta din încâlceala de pături, craniul alb de pe capacul genţii rânjindu-mi diabolic.

Am simţit un gol în stomac. Scout nu ar fi plecat nicăieri fără geanta aceea. O purta cu ea peste tot, chiar şi în misiuni. De fiecare dată când ieşea pe uşă, o avea agăţată de umăr. Dormitorul era scena unui dezastru, iar geanta ei era încă aici, cu toate că ea plecase. Toate astea nu prevesteau nimic bun.

— Of, Scout, am murmurat eu, cuprinsă de spaimă la gândul că cea mai bună prietenă a mea dăduse de necaz.

Lumina de deasupra capului meu a pâlpâit.

M-am ridicat din nou în picioare, mai hotărâtă ca niciodată să învăţ să mă autocontrolez. Am închis ochii, am inspirat pe nas şi am expirat pe gură şi, după câteva momente petrecute astfel, am simţit că pieptul nu mi se mai zbătea aşa de tare, de parcă spaima — magia — îşi pierdea puterea.

— Domnişoară Parker. Domnişoară Barnaby.

Am sărit ca arsă la auzul numelui meu, am deschis ochii şi m-am uitat peste umăr. În prag se afla Foley, stând cu o mână sprijinită de uşă şi cercetând camera cu ochii măriţi de uimire. Purta un taior bej şi un şirag de perle, exagerat de mari, în jurul gâtului.

— Ce se petrece aici?

— Aşa am găsit camera, am informat-o eu.

Mă străduiam să îmi reprim o parte din noua mea animozitate faţă de Foley — care ştia mai multe despre părinţii mei decât ştiam eu.

— A plecat după masa de prânz — a spus că trebuie să se întoarcă în cameră după ceva.

Am sărit peste partea cu motivul reîntoarcerii ei în cameră, dar am adăugat, pentru orice eventualitate:

— Era îngrijorată, dar nu ştiu sigur din ce pricină. Uşa era deschisă când am ajuns aici, acum câteva minute.

M-am uitat din nou la colecţia lui Scout, de care se alesese praful.

— Arăta exact ca acum.

— Şi unde este acum domnişoara Green?

Foley s-a uitat, în sfârşit, la mine.

Am dat din umeri.

— Nu am mai văzut-o de la prânz.

Foley cerceta camera cu o privire aspră şi cu braţele încrucişate; degetele de la mâna stângă băteau darabana pe braţul drept.

— Chemaţi serviciul de pază. Căutaţi din cameră în cameră.

Credeam că vorbeşte cu mine, cel puţin până când ea a aruncat o privire în spatele nostru. Un bărbat tinerel — pe la vreo douăzeci şi cinci, douăzeci şi şase de ani — stătea în

prag. Era înalt, slab, cu nasul ascuţit şi purta o cămaşă descheiată şi un papion albastru. Bănuiam că era genul de asistent executiv.

— Dacă nu o găsiţi, a continuat Foley, luaţi imediat legătura cu mine. Şi Christopher, trebuie să fim receptivi la, hai să spunem, dorinţa expresă a părinţilor ei de a nu implica persoane din afară. Cred că sunt la Monaco la ora actuală. Asta înseamnă că trebuie să îi contactăm pe ei, înainte de a contacta departamentul de poliţie, dacă se ajunge până acolo. S-a înţeles?

El a încuviinţat din cap, apoi s-a întors şi s-a îndreptat spre uşa din hol. Foley şi-a îndreptat din nou privirea spre ceea ce mai rămăsese din camera lui Scout, apoi s-a uitat fix în ochii lui Lesley.

— Domnişoară Barnaby, ne laşi puţin singure, te rog?

Lesley m-a privit cu sprâncenele arcuite, de parcă ar fi vrut să se asigure că totul va fi în regulă dacă rămân singură cu Foley. I-am făcut un semn aprobator din cap şi a spus:

— Sigur că da.

Apoi a ieşit din cameră.

Îndată, uşa dormitorului ei s-a deschis şi s-a închis.

În momentul în care am rămas singure, Foley şi-a încrucişat braţele şi m-a ţintuit din priviri.

— În ultima vreme, a fost domnişoara Green implicată în ceva neobişnuit?

Voiam să o întreb dacă întâlnirile secrete ale adolescenţilor înzestraţi cu puteri magice reprezentau „ceva neobişnuit", dar în împrejurările date, m-am abţinut să fiu sarcastică.

— Din câte ştiu eu, nu, am răspuns, într-un târziu.

În cea mai mare parte, era adevărat. Bănuiam că ceea ce Foley considera drept „ceva neobişnuit” era pentru Scout, probabil, ceva destul de normal.

Apoi Foley a lansat bomba ca din senin.

— Sunt la curent cu aptitudinea domnişoarei Green, în calitate de, hai să zicem, atletă la clubul Junior Varsity.

Mă holbam la ea, rămasă fără grai... şi profund şocată.

— *Ştiţi*? am reuşit eu să îngăim, în cele din urmă.

— Sunt directoarea acestei şcoli, domnişoară Parker. Sunt la curent cu aproape tot ce se petrece în jurisdicţia mea.

Toată furia mea reprimată a răbufnit la suprafaţă.

— Aşadar ştiţi ce se întâmplă şi, cu toate acestea, permiteţi să se întâmple? O lăsaţi pe Scout să alerge de colo-colo, în toiul nopţii, să îşi pună viaţa în pericol şi ignoraţi aceste lucruri?

Privirea lui Foley era lipsită de orice expresie sau emoţie. S-a dus la uşa lui Scout să o închidă, apoi s-a întors spre mine, cu mâinile împreunate în faţă — om de afaceri scria pe ea.

— Îţi închipui că las să se întâmple toate aceste lucruri fără să înţeleg gravitatea lor sau la ce riscuri se expune domnişoara Green?

Folosise o intonaţie interogativă, dar am presupus că era o întrebare retorică.

— Domnişoară Parker, presupun că eşti îngrijorată de soarta prietenei tale. Şi mai presupun că vorbeşti astfel din pricina îngrijorării şi că, drept urmare, nu ai luat în considerare consecinţele care decurg din faptul că mi te-ai adresat pe un asemenea ton.

Am simţit cum îmi iau foc obrajii.

— Mai mult, a continuat ea, ducându-se spre rafturile lui Scout şi îndreptând o căsuţă răsturnată, orice ai gândi despre motivele sau compasiunea mea, poţi să fii sigură că înţeleg prea bine cu ce se confruntă domnişoara Green şi colegii ei, şi se pare că mult mai bine decât înţelegi tu toate astea, ca să nu mai vorbim de incidentul din subsol.

Odată căsuţa din hârtie îndreptată, s-a întors din nou cu faţa spre mine, privindu-mă în ochi.

— Ne-am înţeles?

N-am mai putut să mă abţin, n-am mai putut să îmi înghit cuvintele care îmi veneau de-a valma pe buze.

— Unde sunt părinţii mei?

A făcut ochii mari.

— Părinţii tăi?

Nu mai puteam ţine totul în mine, cu tot riscul potenţial la care mă expuneam.

— Am... nişte informaţii. Vreau să ştiu unde se află părinţii mei.

Mă aşteptam la mai mult venin, la mai multe cuvinte care să îmi reamintească de poziţia mea: eu — elevă; ea — întruchiparea autorităţii. În schimb, am văzut compasiunea din ochii ei.

— Părinţii tăi sunt în München, domnişoară Parker, după cum ei înşişi te-au informat. Dar, totuşi, nu e momentul acum să fii distrasă de natura muncii lor. Şi, ceea ce e mai important este faptul că ar trebui să ai puţină încredere şi să porneşti de la premisa că părinţii tăi te-au informat în privinţa lucrurilor pe care ei au crezut de cuviinţă că este necesar ca tu să le ştii. Lucrurile pe care ei le-au crezut ca fiind cele mai sigure pentru tine să le ştii. Înţelegi?

Am decis în sinea mea că, în orice activitate ar fi fost implicați, această situație era puțin probabil să se schimbe în următoarele câteva ore; puteam să-i forțez cumva mâna lui Foley să îmi furnizeze informațiile dorite, dar mai târziu. Pe de altă parte, situația lui Scout era cea care trebuia rezolvată acum, drept care am dat din cap.

— Foarte bine.

Și, cât ai clipi, se transformase din nou în directoarea de dinainte.

— Nu pot să amân la nesfârșit clipa în care va trebui să îi anunț atât pe părinții domnișoarei Green, cât și poliția din Chicago, dacă a dispărut, cu adevărat. Numai că poliția nu are știință de talentele ei neobișnuite. Acele talente neobișnuite — precum și talentele prietenilor ei — îi conferă un anumit potențial. Dacă starea în care se află camera ei indică faptul că se află în mâinile celor care sunt în stare să le facă rău locuitorilor orașului, atunci acei prieteni sunt cei mai indicați pentru a o căuta și a o aduce înapoi.

A ridicat din sprâncene, de parcă ar fi vrut să mă facă să înțeleg unde bătea.

— Pot să le transmit eu, m-am oferit. Scout a spus că urmau să se întâlnească la ora cinci.

Foley a zâmbit, iar după priviri părea recunoscătoare.

— Foarte bine, a punctat ea.

— Singura problemă e că nu știu exact unde se află ei, am continuat eu. Am fost doar o singură dată în, ăăă, *camera de întruniri*, și nu cred că aș putea să o găsesc a doua oară. Și chiar dacă aș găsi-o, am adăugat înainte ca ea să mă poată întrerupe, ei nu cred că sunt de-a lor.

Asta se putea schimba de îndată ce descopereau puterea mea de novice, dar mă îndoiam că Scout avusese timp să îi pună la curent.

— Aşadar, chiar dacă reuşesc să ajung acolo, s-ar putea să nu îmi dea atenţie.

— Domnişoară Parker, deşi înţeleg natura îndeletnicirii lor, eu, ca şi majoritatea locuitorilor din Chicago, nu sunt informată în privinţa micilor detalii legate de existenţa lor. Ştiu, totuşi, că există indicatoare — indicatoare codificate — care te dirijează spre enclavă. Tot ce ai de făcut este să te iei după etichete. Şi, odată ajunsă acolo, *convinge-i* să te asculte.

S-a răsucit pe călcâie şi a dispărut în camera comună. O secundă mai târziu, am auzit cum uşa din hol se deschide şi se închide din nou.

Era trei patruzeci şi cinci, deci aveam timpul necesar să ajung la enclavă, dar aveam o mare problemă.

— Tot ce am de făcut este să mă iau după etichete? am repetat eu încet.

Nu aveam nici cea mai mică idee ce putea să însemne asta.

Dar oricât de greu de descifrat ar fi fost instrucţiunile, aveam, se pare, o misiune de îndeplinit... şi aveam nevoie de provizii.

Am înşfăcat geanta lui Scout — dovada dispariţiei ei — apoi am ieşit din cameră şi am închis uşa după mine. Când am ajuns înapoi, în dormitorul meu, am înhăţat lanterna pe care o împrumutasem de la Scout, i-am întors geanta cu susul în jos ca să azvârl cărţile din ea şi să pun în loc lanterna. Dintr-o pornire de cercetaş — genială sclipire a minţii — am pus mâna pe nişte cretă galbenă din trusa mea de desen şi am înghesuit-o, împreună cu mobilul, tot în geanta ei.

Cu mâinile în şold, am dat roată cu privirea prin cameră. Nu ştiam prea bine ce altceva aş mai fi putut lua cu mine, şi nici nu aveam, dacă e să o luăm aşa, prea multe lucruri din care să aleg ceva folositor pentru misiunea de salvare a prietenei mele.

— Trusa de prim ajutor, mi-a sugerat o voce venită dinspre pragul uşii.

M-am uitat peste umăr şi am văzut-o pe Lesley, care se descotorosise deja de uniformă şi se îmbrăcase cu o fustă din bumbac, plisată şi cu un tricou minuscul. În braţe avea un maldăr de provizii.

— Trusa de prim ajutor, a repetat ea, venind spre mine şi depozitând maldărul de lucruri pe pat. Apă. Batoane cu cereale. Lanternă. Briceag elveţian.

Trebuie să fi văzut chipul meu perplex, pe măsură ce al ei se înmuia.

— Am spus că vreau să vă ajut, a afirmat ea, apoi şi-a mutat privirea spre pat. Asta şi fac. Vă ajut.

În cameră s-a lăsat liniştea preţ de o clipă, cât mi-a trebuit să diger spusele ei.

— Mulţumesc, Lesley. Îţi apreciez ajutorul. Scout îţi apreciază ajutorul.

A dat din umeri şi a zâmbit absentă, după care s-a dus spre uşă.

— Ai grijă doar să nu uiţi să-i spui că am dat şi eu o mână de ajutor.

— De îndată ce am s-o văd, am murmurat eu în barbă.

Speram că voi avea totuşi ocazia să *vorbesc* din nou cu Scout. Am îndesat proviziile în geantă şi tocmai închisesem

capacul cu craniu şi oase încrucişate când vizitatorul numărul doi a umbrit cadrul uşii.

— Carevasăzică prietena ta ciudată a plecat fără bilet de voie?

M-am uitat în spatele meu. M.K. stătea în prag, cu braţele încrucişate peste cămaşa mulată pe corp şi cu cheia pe piept, atârnată de un lanţ de argint. Trebuie să fi avansat de la fundă.

— Nu ştiu la ce te referi.

M-am întors din nou cu spatele la ea, am luat geanta lui Scout şi mi-am agăţat chinga de umăr.

M.K. a pufnit cu năduf.

— Toată lumea vorbeşte despre asta. Camera ei e făcută varză şi ea a dispărut. Noi, cu toatele, am crezut că e într-o doagă. Şi acum avem dovada. Evident că a luat-o razna. Probabil că aleargă de nebună prin centru în haina ei gigantică, bătând câmpii despre vampiri sau mai ştiu eu ce. Pe bune, i-ai văzut camera? Era practic un pericol iminent de foc aici. Era şi vremea să se facă curăţenie.

A trebuit să îmi înfig unghiile în palmă ca lumina de deasupra capetelor noastre să nu explodeze în flăcări.

— Da, am răspuns eu afabil, îndreptându-mă spre dormitorul meu. Pardon, am mai spus eu, văzând că nu se urnea din loc.

După ce şi-a dat ochii peste cap, a făcut un pas lateral.

— Ce trăsnită, a mormăit ea.

A fost picătura care a umplut paharul.

Fără pic de teamă şi fără să mă gândesc la consecinţe, m-am repezit asupra lui M.K., apropiindu-mă de ea atât de tare, încât s-a dat înapoi şi s-a lipit de perete.

— Nu ştiu exact prin ce mijloace necinstite ai intrat la Sfânta Sofia, i-am spus eu, şi nici nu ştiu prea bine dacă vei reuşi, prin aceleaşi mijloace, să ieşi de aici. Dar poate că ar trebui să bagi bine la cap că nu e o idee prea bună să provoci fetele care ţi se par ţie trăsnite, deoarece sunt genul de fete care te vor provoca şi ele, în chip de răspuns.

— Nu poţi... a început ea, dar i-am pus un deget pe buze.

— Nu am terminat, am informat-o eu. Înainte să mă întrerupi, tocmai îmi expuneam punctul de vedere: nu te amesteca cu ciudatele decât dacă vrei să stai trează în toiul nopţii, gândindu-te dacă nu cumva vreuna dintre acele ciudate îţi va strecura o văduvă neagră în pat. S-a înţeles?

A pufnit a neîncredere, dar nu s-a uitat în ochii mei.

Reuşisem să o sperii pe tiranica M.K.

— Şi încă ceva, M.K., am adăugat eu, îndepărtându-mă de ea şi ducându-mă spre uşa din hol. Somn uşor.

Nu părea însă că o să aibă parte de o noapte prea liniştită.

19

Am pornit spre subsol, urmând aceeaşi rută pe care fusesem cu Scout în urmă cu câteva zile. Nu ştiam sigur pe câte trasee se putea ajunge la enclavă, dar m-am gândit că aveam cele mai mari şanse să ajung acolo dacă mă ţineam de cel pe care mi-l aminteam (cu aproximaţie).

Am găsit coridorul lateral şi uşa din subsol, apoi am coborât treptele spre nivelul inferior. Zona aceasta era ceva mai mult decât o piatră de încercare. Nu fusesem destul de isteaţă data trecută ca să mă joc de-a Gretel sau de-a Cercetaşa şi să las în urmă o dâră de fărâmituri sau să marchez drumul de la linia ferată la cifra 3.

Dar asta nu însemna că nu puteam învăţa din propriile greşeli. Şi erau o mulţime de greşeli, iar norocul nu mai era de partea mea, din câte se părea. Din fericire, plecasem devreme, acordându-mi suficient timp ca să ajung la enclavă, deoarece mi-a luat jumătate de oră să găsesc uşa din metal care ducea la tunelul de cale ferată şi a trebuit să fac cale întoarsă de vreo două, trei ori. De fiecare dată când găseam

traseul corect (a se citi: eliminam o altă fundătură de pe lista de trasee de încercat), făceam un mic semn pe zidul coridorului cu creta galbenă din geantă. Astfel, dacă reuşeam să scap cu bine la sfârşitul serii, fără să fiu desfiinţată de către Adepţi, puteam să îmi găsesc drumul înapoi, în sus pe scară.

Eventualitatea că nu aveam să mă mai întorc — că eram pe cale de a mă arunca cu capul înainte în ceva urât pentru a o salva pe noua mea PPV — era un gând pe care îl ţineam ascuns în străfundurile minţii. Riscul nu conta, am hotărât eu, deoarece şi Scout ar fi venit după mine. Ar fi venit pentru mine.

Am auzit cândva pe cineva spunând că a fi curajos înseamnă să faci, în ciuda fricii care te macină, acel lucru pe care, în mod normal, îţi este frică să îl faci. Dacă era adevărat, atunci eram cea mai curajoasă persoană pe care o cunoşteam; luminile care pâlpâiau pe deasupra capului meu în timp ce traversam coridorul — un EKG al emoţiilor mele — erau o dovadă destul de grăitoare.

Odată ajunsă la uşa din metal, m-am ridicat pe vârfuri şi am pipăit după cheia pe care Scout o dăduse jos de acolo în prima noastră incursiune la enclavă. Am avut un moment de panică, cu inima palpitându-mi năvalnic, întrucât nu am simţit nimic altceva decât praful de deasupra pragului, dar m-am calmat când degetele mele au dat de metalul rece. Am înşfăcat cheia, am introdus-o în lacăt şi am descuiat uşa.

S-a deschis foşnind uşor, iar în faţă m-a izbit aerul rece şi stătut. Stomacul mi se zvârcolea de emoţie, dar mi-am impus să mă calmez. Am scos lanterna, am apăsat pe buton şi am păşit înăuntru.

Am lăsat uşa deschisă în spatele meu, pentru orice eventualitate.

— Foarte bine, am murmurat eu ca pentru mine, balansând mănunchiul de raze al lanternei dintr-o parte într-alta a tunelului şi încercând să descifrez mesajul pe care mi-l transmisese Foley.

„Să te iei după marcajele de pe etichete", îmi spusese ea.

Deşi în subsolul curat din piatră fusesem dispusă să mai fac, din când în când, cale întoarsă, acum nici nu se mai punea problema, prin tunelurile mucegăite, umede şi întunecate. Trebuia să găsesc traseul corect din prima încercare. Şi asta însemna că aveam nevoie de un indiciu.

— Etichete, etichete, etichete, am şoptit eu, plimbându-mi privirea de la şinele de tren, la pereţii din beton şi apoi la tavanul boltit. Cartonaşe de cadou cu dedicaţie? m-am întrebat eu cu glas tare.

Chiar şi în şoaptă, vocea mea răsuna în ecou prin tunel.

— Etichete de haine?

Cercul de lumină se plimba pe liniile sinuoase făcute cu graffiti, care formau vârtejuri de-a lungul unui perete. Am rămas pironită, cu un zâmbet înflorindu-mi în colţurile gurii.

După cum s-a dovedit, Foley nu se referise la genul de etichete pentru cadouri sau pentru haine, nici la genul de HTML.

Ea se referise la genul de vopsea spray.

Etichete de graffiti.

Peretele era plin de ele — un talmeş-balmeş de desene şi cuvinte. Portrete. Mesaje politice. Etichete simple: „Louie" fusese aici de multe ori. Etichete complicate: litere îngroşate, cu înflorituri, care se învăluiau una pe cealaltă, formând amibe de cuvinte, indescifrabile. Oricât de abandonate păreau

acum aceste tuneluri, fuseseră cândva un teren propice pentru vopsirea cu spray, dând dovadă de multă măiestrie artistică.

Am mers încet de-a lungul primei secţiuni a tunelului, mişcând cercul de lumină de la un perete la celălalt, în încercarea de a găsi cheia cu care să descifrez codul. Îmi era destul de greu să le citesc, darămite să le descifrez, cu literele alea împletite unele într-altele, cu etichetele suprapuse.

Mi-a atras atenţia o etichetă clară, cu litere albe, ordonate, centrată pe o deschizătură arcuită într-un tunel care ducea la stânga.

Scria MILLIE 23.

Am fixat lumina lanternei pe etichetă şi am cercetat-o cu atenţie.

Sfânta Sofia era localizată pe strada East Erie numărul 23 şi puteam să pun pariu că Millie era prescurtarea lui Millicent — numele mic al lui Scout.

Am tras cu ochiul în interiorul tunelului şi am dirijat lumina lanternei spre tavanele boltite de la capătul acelei porţiuni de tunel. Unul era gol.

Celălalt, cel din dreapta, era etichetat MILLIE 23.

— Deşteaptă fată, am lăudat-o eu şi am intrat în tunel.

Treisprezece etichete, treisprezece tuneluri şi douăsprezece minute mai târziu, am ajuns în ultimul coridor, oprindu-mă în faţa uşii arcuite din lemn a Enclavei Trei.

Mi-am umezit buzele şi am deschis uşa cu degetele încordate.

Capetele s-au întors imediat spre mine, cu expresii deloc prietenoase.

Smith mă sfredelea din priviri, cu ochii lui mari, cu chipul furios şi cu părul lipit de frunte.

— Ce naiba cauţi aici? Şi unde e Scout?

— A dispărut, l-am informat eu. Şi am nevoie de ajutorul vostru.

— A dispărut? a întrebat o voce sceptică.

Katie a venit lângă el. Era îmbrăcată în jeanşi stil capri, cu cusături decorative, şi un tricou *en cœur* în straturi dedesubtul unei geci din piele, stil Letterman.

— Cum adică, a dispărut?

— A fost răpită.

Le-am ignorat privirile celor doi, preferând să mă uit la Adepţi, care păreau mai dispuşi să mă creadă.

— A primit un mesaj la prânz, m-am adresat eu lui Michael şi lui Jason, ambii în uniforme, ambii apropiindu-se de mine în momentul când am început să dau explicaţii. I s-a părut ciudat, dar s-a dus oricum. A spus că trebuia să se ducă înapoi în cameră. Nu s-a mai întors la ore şi când m-am dus înapoi în apartament, după ore, camera ei era cu susul în jos.

— Cu susul în jos? a întrebat Michael, pălind. Ce vrei să spui cu asta?

— Are tot felul de colecţii — cărţi şi sculpturi şi căsuţele acelea. Toate erau pe jos. Pernele erau spintecate. Cineva a smuls aşternutul de pe pat, a golit sertarele. Şi mai e şi asta.

Am tras de geanta de pe umăr, astfel încât să scot la iveală imprimeul cu craniu.

— Era tot la ea în cameră. Nu pleacă nicăieri fără geanta asta.

Michael a închis încet ochii, cu o expresie îndurerată.

— Au ademenit-o într-o cursă.

— Aşteaptă, a intervenit Jason. Aşteaptă deocamdată. Nu te pripi cu concluziile.

S-a uitat la mine.

— Nu a pomenit nimic de o întâlnire cu cineva, pe undeva? De locul unde trebuia să meargă? Despre ce fel de urgenţă era vorba?

Am scuturat din cap.

— Şi telefonul ei mobil? a întrebat una din gemene — Jamie sau Jill, nu eram sigură care dintre ele — făcând un pas înainte. Şi-a dat după umeri cascada de păr roşcat, de parcă s-ar fi pregătit să se apuce de lucru.

— Îl ai?

Am aruncat o privire în jos, la geanta lui Scout. Părea goală, după ce scosesem cărţile din ea, dar nu strica să verific. Am băgat o mână în buzunarele laterale, apoi în buzunarul interior. Nimic, până când am auzit ceva zăngănind de încheietoarea care ţinea partea din faţă a genţii închisă. Am cercetat mai îndeaproape şi am găsit un mic compartiment în capac, şi, când am băgat mâna înăuntru, am atins plasticul tare şi rece. Cu inima cât un purice, am scos afară mobilul lui Scout. Păcat că nu-l găsisem mai înainte, dar bine că îl aveam acum, măcar.

— Vezi cine a sunat-o, a rostit Jamie cu glas calm. Vezi ce scrie în mesaj.

Am deschis telefonul şi am scanat apelurile recente, mesajele recente, dar nu era nimic de găsit acolo.

— Nimic, i-am anunţat eu. Trebuie să le fi şters.

— Aşa procedăm de obicei, a spus Michael încetişor. Adică, le ştergem. Ca să protejăm identitatea Adepţilor, ca să ţinem locurile secrete. E mai simplu aşa.

Din nefericire, asta însemna că nu puteam să ne dăm seama cine îi trimisese mesajul lui Scout. Dar dacă îl ştersese conform protocolului standard al Adepţilor, înseamnă că socotise că era de la un alt Adept.

Să fi fost vreodată în încăperea asta persoana care trimisese mesajul, persoana care o ademenise?

— Se vor folosi de ea, s-a pronunţat Michael. Au luat-o ca să se folosească de ea.

S-a dus în celălalt capăt al camerei, de unde a luat un rucsac pe care şi l-a pus pe umăr.

— Mă duc după ea.

Smith i-a tăiat calea.

— N-ai să te duci după ea.

În cameră s-a făcut deodată linişte. Tensiunea plutea în aer.

— A *dispărut*, am spart eu tăcerea. Aşa cum a spus şi Michael, a fost ademenită afară din camera ei, a fost luată de unul dintre Secerătorii cei răi şi trebuie să o găsim până când situaţia asta, şi aşa încurcată, nu se va înrăutăţi!

Smith m-a ţintuit din priviri, fiind pus pe gâlceavă.

— *Noi*? Nu eşti de-a noastră.

— Chiar nu e momentul acum, a intervenit Michael, făcând un pas înainte. Putem să dezbatem mai târziu calitatea ei de membru.

— Nu are *puteri*, a subliniat Katie. Nu este de-a noastră, şi nici măcar n-ar trebui să fie aici, jos, şi, cu atât mai puţin să ne dea nouă ordine.

Michael şi-a dat ochii peste cap.

— Este absolut irelevant dacă are sau nu puteri.

Smith a pufnit dispreţuitor.

— Nu eşti tu şeful aici, Garcia.

— Dacă unul dintre noi este în pericol...

— *Hei*, am strigat eu, întrerupându-le cearta. Încăierările pe plan intern pot să mai aştepte. Scout a dispărut, iar noi trebuie să o aducem înapoi acum. *Acum*, nu după ce voi, băieţi, aţi tras câteva runde de certuri pentru ierarhia în enclavă.

Smith a clătinat din cap.

— Nu e cazul să ne facem probleme pentru ea acum.

Michael a scos o exclamaţie de neîncredere, cu şi cum cuvintele prin care voia să îşi exprime şocul şi groaza i-ar fi rămas prizoniere în gât. Am preluat conducerea, în numele lui.

— Nu e cazul să ne facem probleme? am repetat eu. Este de-a voastră! Nu puteţi să o lăsaţi aşa... oriunde s-ar afla.

Cum nimeni nu a luat cuvântul, mi-am rotit privirea prin enclavă de la Paul, la Katie, la gemene, şi apoi la Jason. Capetele vinovate se plecau. Nimeni nu a îndrăznit să mă privească în ochi.

Mi-am pus mâinile în şold, cu degetele mâinii drepte încleştate pe telefonul lui Scout, legătura mea cu ea.

— Serios? Aşa vă trataţi voi colegii de echipă? Ca şi cum ar fi de unică folosinţă?

— Nu o să rezolvi nimic făcând o scenă, m-a atenţionat Katie, încrucişându-şi braţele.

Pentru o majoretă, privirea autoritară şi condescendentă îi ieşea destul de bine.

— Apreciem grija ta faţă de Scout, dar nu e chiar aşa de simplu.

Am ridicat din sprâncene.

— La naiba, nu e deloc simplu.

— Katie are dreptate.

Cuvintele acelea au venit din partea băiatului de care aproape că mă hotărâsem să mă îndrăgostesc. Pe când Jason făcea un pas în faţă, mă bucuram că rămăsesem la faza de „aproape".

— Dacă mergem după ea, a spus el, iar în ochi i se putea citi onestitatea, ne punem în pericol pe noi, apoi punem în pericol oraşul şi întreaga comunitate. Să fii un membru al echipei înseamnă să accepţi posibilitatea ca tu să devii cel sacrificat. Scout ştia asta. A înţeles asta. A acceptat riscul.

Am avut o strângere de inimă, de inimă uşor zdrobită din pricină că acest băiat era dispus să renunţe la prietena noastră de dragul unor oameni care nu ştiu dacă meritau acel sacrificiu. Inclusiv el.

— Uau, am spus eu, sincer surprinsă. Ce mod de a vă juca cu viaţa celorlalţi! Întreaga voastră existenţă este centrată pe salvarea omenirii de Secerători, dar sunteţi dispuşi să o lăsaţi să fie „sacrificată"? Am crezut că, în calitatea voastră de membri Varsity, de membrii Junior Varsity, de Adepţi, toate astea reprezintă o părticică din ceva mult mai mare şi mai important. Să lucraţi împreună? Cum rămâne cu toată vorbăria asta goală?

Smith a scuturat din cap.

— Sunt doar vorbe, vorbe goale, dacă renunţăm la agenda noastră de lucru acum — să îi abandonăm pe tinerii care au nevoie de protecţie, ca să o găsim pe ea. Gândeşte-te, Lily — au reuşit să o ademenească pe Scout în ghearele lor. O folosesc, probabil, drept momeală pentru noi, ceilalţi. Să ne atragă în cursă.

Smith a dat din cap.

— Dacă avem noroc, vor încerca doar să ne îndoctrineze. Dacă nu — mi-a aruncat o privire cu ochii lui verzi

întredeschişi — Secerătorii ne vor pregăti o noapte urâtă. În care noi vom fi pe post de pâine prăjită.

Nu aveam cum să-i contest logica — probabil că *era* o capcană.

Şi totuşi. Era vorba de *Scout*.

Am scuturat din cap.

— Nu pot să te cred. Nu pot să cred treaba asta. Cu toată vorbăria voastră despre salvarea omenirii, vă daţi deoparte atunci când cineva are nevoie de voi. Fie că e o cursă sau nu, faceţi şi voi un efort. Faceţi un plan. *Încercaţi* măcar.

Smith şi-a ferit privirea. Se poate să fi fost o licărire de vinovăţie în ochii lui, dar nu suficient de puternică încât să îl facă să acţioneze.

— Voi lua legătura cu cei mai mari în grad şi îi voi alerta, a spus el. Dar asta e tot ce putem face. Nu suntem autorizaţi să trimitem o echipă de salvare. Nu se face aşa ceva.

— Nu se poate, a intervenit Katie, de data asta cu glas potolit. Pur şi simplu nu putem s-o facem.

Vinovăţia — poate că şi durerea — pluteau în linişte a care se lăsase peste Enclava Trei.

— Poate că ar fi bine să pleci acum, mi-a sugerat Jason. Îmi evita privirea. Ştii drumul înapoi?

Mi-a trebuit un minut să îi săgetez din priviri pe toţi, un minut să îmi revin din dezamăgirea care mă strângea de gât, înainte de a vorbi.

— Mda.

Am dat din cap aprobator.

— Da, pot să îmi găsesc drumul înapoi.

Drumul înapoi la şcoală şi direct în biroul lui Foley. Dacă Adepţii refuzau să acţioneze, aveam să mă duc înapoi la

directoare. Trebuia să ştie ea ceva — o sursă, un contact, un tip vânjos cu tupeu care să dea iama în adolescenţii antisociali şi să o salveze pe cea mai bună prietenă a mea.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc pe toţi, i-am complimentat eu.

Am pus telefonul lui Scout la loc în geantă şi mi-am pus-o pe umăr, după care m-am îndreptat spre uşă.

— Ba nu, am zis apoi, uitându-mă peste umăr şi arcuind o sprânceană spre vârcolacul cu ochi albaştri din faţa mea. Îmi retrag vorbele. De fapt, nu mi-a făcut plăcere deloc.

Am ieşit trântind uşa după mine şi făcând-o să se cutremure din balamale.

Planul B.

Se cocea — nu din pricina căldurii (în tuneluri era o temperatură destul de constantă, de vreo zece grade), ci datorită emoţiei. Eram lividă.

Şapte oameni aveau puterea necesară să o ajute pe Scout — mai mult chiar, deţineau puterea *magică* necesară să o ajute pe Scout. Cum îi numise? Vrăjitoarele elementelor? Un cititor? Un războinic?

Până în momentul de faţă, nu eram deloc impresionată. E drept că nu-i cunoşteam prea bine şi toată reticenţa lor putea să fie rezultatul unei conduceri slabe, dictate de emoţii, dar totuşi...

M-am oprit în mijlocul coridorului, cu apa pleoscăindu-mi sub picioare. Tinerii ăştia — tinerii ăştia care nu îşi puneau fundul la bătaie să o salveze — reprezentau tot ce era mai bun în materie de făcut bine şi dreptate? Pentru nişte rebeli, erau cam mofturoşi când venea vorba de respectarea regulilor. Până şi prima reacţie a lui Smith a fost să îmi spună că nu eram de-a

lor — o regulă care stipula faptul că nu aveam dreptul să le vorbesc, cu atât mai puţin să le pretind ceva.

M-am oprit.

Nici nu se punea problema să plec aşa, pur şi simplu.

M-am întors.

După ce am împins uşa să o deschid, am dat-o de perete în stil grande.

— Pot să aprind lumini.

Linişte.

— Ce poţi?

— Pot...

Aveam o voce atât de piţigăiată şi de nervoasă, încât a trebuit să mă opresc, să îmi dreg glasul şi să o iau de la capăt.

— Pot să aprind luminile. Să le estompez, să le aprind, să le sting. Nu ştiu exact dacă asta e tot sau dacă pot face şi altceva, dar asta e tot ce ştiu la ora actuală.

Smith, care stătea în faţa plutonului, şi-a încrucişat braţele la ceafă.

— Poţi să aprinzi lumini.

Tonul lui era cum nu se poate mai sec — sau mai sceptic.

— Pot să aprind lumini, i-am confirmat eu. Aşa că puteţi pretinde că sunt o persoană străină de cercul vostru, să vă uitaţi la mine ca şi cum aş fi nebună, dar, în orice caz, nu sunt doar cineva de pe stradă. Sunt — a trebuit să fac o mică pauză ca să îmi adun curajul — o Adeptă, ca şi voi. Aşa că aţi putea să vă revizuiţi atitudinea.

— Cum spui tu, a mormăit el, de parcă aş fi minţit despre chestia cu puterea magică pentru a câştiga puncte în faţa lui.

Pe bune, dacă aş fi vrut să inventez, aş fi putut veni cu ceva puţin mai interesant.

Restul celorlalţi Adepţi din încăpere se poate să fi fost intimidaţi de claia lui de păr şi de atitudinea lui, dar, aşa cum avuseseră grijă să îmi reamintească de curând, nu eram de-a lor. Şi nici el nu era şeful meu.

Am ridicat arătătorul în aer.

— Da, pot fi o Adeptă, dar nu sunt membră a enclavei voastre, aşa că, de fapt, nu am venit aici să vă vorbesc.

Mi-am întors privirea spre Paul, apoi spre Jamie şi Jill, apoi spre Michael, şi la urmă, spre Jason.

— Cea mai bună prietenă a mea — şi colega voastră, a Adepţilor — a dispărut. Deşi nu am toate detaliile, pun pariu că voi ştiţi cu toţii ce i s-ar putea întâmpla acolo, afară, dacă este cu *ei*. A spus ceva despre nişte vrăji care funcţionează pe principiul sifonului, corect? Aşadar, chiar dacă este în mâinile Secerătorilor adolescenţi, a acelora care încă mai deţin puteri magice, s-ar putea ca ei să îi fure energia — sufletul — în folosul celorlalţi.

Mi-am scuturat capul.

— E inacceptabil.

S-au uitat unii la alţii, făcând schimburi de priviri.

— Aceasta este şansa voastră de a vă afirma, am spus eu cu voce gravă şi cu toată onestitatea. Şansa de a face lucrul *corect*, chiar dacă este lucrul *cel mai dificil*.

— Regulile, a început Katie, dar Jason (în sfârşit!) a dat din cap.

— E prea târziu pentru aşa ceva, a declarat el. Pentru reguli. Pierdem bătălia. Astăzi riscăm să pierdem o fată care face farmece. Nu ne putem permite aşa ceva.

A adăugat cu glas mai blajin:

— Nu în calitatea noastră de Adepţi, nu în calitatea noastră de prieteni.

A venit înspre mine, apoi a întins mâna, împletindu-şi degetele cu ale mele. La atingerea lui, braţul mi-a fost străbătut de un curent electric. I-am strâns mâna. Mi-a strâns-o şi el, la rândul său.

— Are dreptate, l-a aprobat Michael, apoi s-a uitat, pe rând, de la Adept la Adept. Amândoi au dreptate şi ştiţi asta. O ştiţi cu toţii. A sosit vremea să procedăm altfel. Să facem lucrul cel mai dificil. Cine e de partea mea?

Camera s-a umplut de şoapte în vreme ce Adepţii se uitau de jur împrejur, se foiau, luau decizii.

— Eu, a spus Paul, după care mi-a zâmbit şmechereşte. Şi, de dragul de a o spune, încântat de cunoştinţă.

I-am zâmbit în chip de răspuns.

Jamie şi Jill au făcut un schimb de priviri, apoi au venit în faţă.

— Şi noi, a vorbit Jamie.

Cu mâinile în şold şi cu un rânjet de satisfacţie pe chip, m-am uitat din nou la Katie şi la Smith, care stăteau unul lângă altul, cu ochii îngustaţi de furie.

— Nu aşa se procedează, a constatat ea. Nu astea sunt regulile jocului.

— Atunci regulile trebuie să se schimbe, a hotărât Jason, după care s-a uitat în ochii mei. Hai să-ţi aducem fata înapoi.

20

— Aveam de gând să dau de tine, mi-a şoptit Jason.
Îşi ţinea degetele tot împletite într-ale mele, pe măsură ce părăseam enclava, lăsând doi Adepţi Varsity înfuriaţi în urma noastră. Dar în loc să o apucăm spre Sfânta Sofia, de-a lungul drumului marcat cu eticheta Millie 23, ne-am afundat mai adânc în tuneluri.

— De îndată ce scăpam de acolo, aveam de gând să te caut, ca să o salvăm pe Scout împreună. Dar nu puteam spune asta de faţă cu ceilalţi.

— Îhî, am răspuns eu evaziv.

Nu eram pe deplin sigură dacă să îl iert deja pentru faptul că nu îmi luase partea de la început. Dar bineînţeles că nu eram atât de nesigură încât să îi dau drumul mâinii lui.

— OK, a spus el, atunci ce zici de asta? Dacă nu mă crezi, atunci consider-o o rătăcire de moment de proporţii. Ar fi trebuit — cu toţii ar fi trebuit — să o susţinem, aşa cum ai făcut-o tu acolo. Aşa că permite-mi să mă revanşez faţă de tine acum. Faţă de amândouă.

L-am strâns de mână.

Când am ajuns la o întretăiere de drumuri, ne-am oprit. Era un loc unde se uneau patru tuneluri, iar tavanul se arcuia deasupra noastră.

— Foarte bine, a făcut Jason, am ajuns până aici cu un scop anume. Acum avem nevoie şi de un plan.

Paul a chicotit.

— Vrei să spui că i-am înfuriat de-a binelea pe cei din Varsity?

— Are dreptate, i-a luat partea geamăna puţin mai înaltă. La întoarcere, vom avea parte de o predică în toată regula.

— Dacă ne întoarcem, a murmurat Michael, ridicându-şi ochii plini de îngrijorare spre Jason. Cum ne vom descurca în toată treaba asta?

— Tot încerc să găsesc o modalitate.

Am ridicat mâna.

— Să începem cu începutul. Unde mergem?

— Este un sanctuar acolo, mi-a răspuns Michael, indicându-mi cu degetul mare spre unul din tuneluri. Este aproape de locul unde ne aflăm noi acum — vizuina Secerătorilor din această parte a oraşului. Tot aici îşi depozitează şi vasele.

— Vasele? am întrebat eu.

— Fiinţele umane — oameni obişnuiţi sau Adepţi — cu care se hrănesc cei mai în vârstă. Din care extrag energia Secerătorii mai tineri.

Aşadar acest sanctuar era o încăpere cu aşa-zişi zombi, din care viaţa se scurgea picătură cu picătură, deoarece membrii Elitei Întunecate erau prea egocentrici ca să se dezbare de darurile lor magice.

— Dumnezeule, am murmurat eu, pielea zbârlindu-se pe mine instantaneu.

Am aruncat o privire peste umăr, în direcţia tunelului pe unde venisem. Dintr-odată, nu mai eram sigură dacă era o idee atât de bună să intru într-o capcană, cu toată misiunea mea de salvare.

După aceea însă mi-am coborât privirea şi, în timp ce îmi plimbam degetele pe materialul din care era confecţionată geanta lui Scout, mi-a venit o idee.

— Secerătorii probabil ştiu că vom veni după ea, am zis eu.

Mi-am ridicat ochii spre Jason, iar ochii lui albaştri de primăvară s-au pierdut într-ai mei.

— Că vom lua cu asalt castelul, sanctuarul, ca s-o aducem înapoi.

— Probabil, a căzut Jason de acord, apoi şi-a înclinat capul într-o parte, curios să audă mai departe.

— Ei bine, dacă la asta se aşteaptă, atunci ar trebui să facem ceva la care nu se aşteaptă. Îi atacăm dintr-o parte, să creăm o diversiune. Să îi facem să se îndepărteze de Scout. Şi, în momentul în care le-am distras atenţia suficient de mult, trimitem o echipă să o scoată pe furiş de acolo.

Pentru o clipă, s-a lăsat liniştea şi a trebuit să mă sforţez să rămân pe loc şi să nu o iau la sănătoasa.

— Nu e rău deloc, Parker, m-a felicitat Jason. Sunt impresionat.

— Am mâncat bine la prânz.

— Aşadar, cine ce face? a întrebat Paul.

— Eu pot să citesc clădirea, a afirmat Michael. Pot să o citesc şi să descopăr unde se află ea.

Bănuiam că asta însemna că Michael se pregătea să își folosească puterile magice.

— În cazul acesta, ce-ar fi ca Jamie, Michael și Parker să se ducă înăuntru, să o găsească pe Scout și să o scoată afară? Tu, eu și Jill vom face o diversiune. Sunteți pregătite de puțină zăpadă și gheață?

Gemenele au făcut un schimb de priviri, lățindu-și fețele într-un rânjet anticipativ.

— Categoric, a răspuns cea mai înaltă dintre ele, cu o strălucire lichidă în ochi. Zăpada și gheața mi se potrivesc perfect.

Jason a dat din cap în stil managerial.

— Atunci să trecem la detalii.

Ca și enclava, sanctuarul Secerătorilor era situat sub pământ, în cavernele cele mai tainice ale fostei subcentrale electrice, care încă mai era racordată la tunelurile de sub oraș. Urma să folosim două intrări: ușa principală, unde Jill, Paul și Jason aveau să creeze diversiunea, și ușa din spate, prin care Jamie, Michael și cu mine urma să ne strecurăm, cu speranța că nu vom fi detectați, să o găsim pe Scout și să o scoatem în deplină siguranță din clădire. Ne-am dat cu toții întâlnire la întretăierea tunelurilor, sperând să ne sporim rândurile cu încă o Adeptă — cu cercel în nas și sănătoasă, pe deasupra — în chip de remorcă.

Odată ce am stabilit planul și rolul fiecăruia, ne-am pregătit să ne împrăștiem.

— Îți convine aranjamentul ăsta?

M-am uitat la Jason, iar inima a început să îmi palpite, văzând îngrijorarea din ochii lui, dar am încuviințat din cap.

— Aprinsul luminilor nu este mare lucru, dar tot e ceva. Poate că voi descoperi o modalitate prin care să pot contribui și eu cu ceva.

„Asta dacă învăț să îmi controlez puterea în următoarele zece, cincisprezece minute", am adăugat în sinea mea.

Și-a aplecat capul spre mine.

— Vorbeai serios despre... despre lumini?

Am zâmbit cu tristețe.

— După cât se pare, pata întunecată nu a fost o făcătură.

Mi-am ridicat mâinile în aer și le-am agitat într-un fals entuziasm. *Ura!*

— Bun, a vorbit Michael. E toată lumea pregătită?

— Da, a răspuns Jason.

S-a aplecat să îmi șoptească cu buzele aproape lipite de obrazul meu:

— Ai grijă de tine, Lily Parker. Și pe curând.

Mi s-a făcut pielea de găină.

— Și tu la fel, am șoptit la rândul meu.

— Gata, a dat el semnalul, vocea răsunându-i cu ecou prin tunel. La atac.

Le-a făcut un semn din cap lui Paul și Jill, iar ei au pornit-o pe drumul lor, intrând în tunelul din stânga.

Michael, Jamie și cu mine am făcut un schimb de priviri, am dat din cap, în semn că eram gata, și am pornit-o spre stânga.

Drumul nu a fost scurt, dar tunelurile ne-au permis să ne deplasăm rapid, pe sub agitația din centrul orașului, ca să găsim locul unde Secerătorii își desfășurau o parte din activitatea lor de supt suflete. După câteva cotituri și coridoare, tunelul s-a deschis pe o platformă, unde un șir de trepte din fier încovoiate ducea spre o ușă ruginită din metal.

Ne-am oprit chiar la buza tunelului — Michael ne-a semnalat să păstrăm liniştea cu pumnul ridicat — şi am cercetat cu atenţie platforma. Nicio mişcare. Niciun zgomot. Nici urmă de adolescenţi antisociali cu puteri magice.

— Să mergem, a şoptit Michael după o clipă.

Ne-am târât înspre scări — Michael în frunte, eu în mijloc şi Jamie în spate. Din moment ce Jill urma să facă gheaţă, ca să le abată atenţia de la Jason, am presupus că Jamie era geamăna care deţinea puterea focului. Tot nu eram sigură ce putea face un cititor sau o vrăjitoare a focului, dar speram că orice ar fi vrut să însemne toate astea, puteau să ne ajute să o găsim pe Scout.

Ne-am îndreptat spre uşă, dar Michael, care era în frunte, nu a deschis-o. În schimb, şi-a lipit strâns palma de ea, apoi a închis ochii. După un moment de linişte, a dat din cap.

— Durere şi pierdere, a conchis el. Prin toată clădirea, prin oţel, prin cărămidă, prin oraşul de deasupra. Durerea se scurge, umple oraşul. Şi toate astea, din cauză că nu vor să facă sacrificiul.

S-au mai scurs câteva secunde de tăcere. Urmăream cu atenţie ce absorbit era în comuniunea lui cu arhitectura. Deodată, şi-a tras brusc mâna înapoi, de parcă uşa ar fi devenit incandescentă. Şi-a frecat podul palmei cu cealaltă mână, după care s-a uitat spre noi.

— Este acolo, înăuntru.

Jamie i-a zâmbit uşor lui Michael.

— O găsim noi.

Când Michael a dat din cap, în semn că era gata de acţiune, noi am încercat uşa şi am descoperit că nu era încuiată. Dădea într-un mic hol care ducea în străfundurile clădirii.

Holul era pustiu. Am rămas un moment în prag, uitându-ne după Secerători.

— E prea multă linişte, a spus Jamie încet, pe un ton absolut convins că lucrurile nu vor rămâne aşa.

— Acesta e momentul propice pentru diversiune, a subliniat Michael, ca să rămânem, pe cât posibil, sub acoperire.

Pe hol a venit brusc un aer rece.

— Jill lucrează, a şoptit Jamie.

Aerul rece era dovada lucrăturii vrăjitoarei gheţii.

— E semnalul nostru să intrăm în acţiune.

Am intrat, Jamie rămânând în urma noastră, ca să închidă uşa fără zgomot după noi.

— În regulă, Mikey, a anunţat ea. Unde mergem acum?

Michael a făcut un semn din cap, apoi şi-a lipit palma de zidul holului.

— Pe hol în jos. Este o cameră goală. Nu, nu e goală. O fată. Un suflet. Deteriorat. Dar ea este acolo.

A deschis din nou ochii şi m-a privit cu o expresie chinuită. Nu era greu de ghicit ce simţea pentru ea, chiar dacă sentimentele nu erau reciproce.

— Ea este acolo.

Jamie s-a uitat la mine, cu irisurile ei lichide înflăcărându-se dintr-odată. Mi s-a zbârlit părul de pe braţe.

— Să mergem atunci, ne-a îndemnat ea.

Fără niciun preambul, o bubuitură a răsunat cu ecou în clădire, iar pământul ne-a fugit de sub picioare.

— Alex, am murmurat eu. Provocatoarea de cutremure.

— Cu echipă cu tot, probabil, a consimţit Jamie, preluând conducerea. Trebuie să plecăm de aici.

Ne-am îmbulzit pe hol în jos, oprindu-ne în dreptul fiecărei uşi deschise, ca să aruncăm câte o privire înăuntru, ca să o căutăm pe Scout, ca să ne asigurăm că nu aveam să dăm nas în nas cu vreun grup de Secerători. Dar nu era nimeni, nu era nimic. Nici urmă de oameni — Secerători sau altminteri. Nimic altceva decât echipament industrial învechit şi conducte ruginite.

— E prea multă linişte, a apreciat Jamie, pe când ne apropiam de nişte uşi duble aflate la capătul holului. Cu toată diversiunea, e prea multă linişte.

— Aici, a rostit brusc Michael.

Împingea ca să-şi facă loc printre cele două uşi, fără să se gândească la ce l-ar putea aştepta de cealaltă parte.

— Ea este... aici.

Am intrat după el, cu luminile pâlpâind deasupra capetelor noastre, ritmul lor fiind la fel de rapid ca bătăile inimii mele. Era o cameră mare, din beton, cu conducte uriaşe şi rafturi pe margini. Arăta ca un spaţiu de depozitare pe care încercaseră să îl transforme într-un soi de sală de ceremonii, cu o carpetă roşie care traversa mijlocul încăperii şi cu un trifoi auriu pe un stindard atârnat de unul din capete. Mi-am dat seama că era simbolul Secerătorilor, pus acolo, la vedere, pentru toată lumea.

Şi, sub stindard, pe o masă lungă, zăcea întinsă Scout, având fiecare gleznă şi încheietură a braţului prinsă în curelele late din piele, cu catarame, şi braţele răstignite.

— Doamne, Dumnezeule, am şoptit eu.

Era palidă la faţă — mult mai palidă decât de obicei. Obrajii parcă i se scofâlciseră şi avea cearcăne adâncite sub ochi. Clavicula îi ieşea prin piele. Părul blond şi şaten, care

de obicei strălucea, îi atârna precum un nimb tern în jurul capului. Dacă nu i-ar fi săltat pieptul în ritmul respirației, m-aș fi întrebat dacă nu cumva ajunsesem prea târziu.

A trebuit să îmi mușc buzele ca să-mi țin lacrimile în frâu.

— Ce s-a întâmplat cu ea? am șoptit eu.

Michael a ocolit masa și a început să își facă de lucru cu una din cataramele din jurul gleznei ei.

— Secerătorii, a afirmat el. Asta fac ei, Lily. Fură lucrurile care nu le aparțin.

Tristețea, teama și nerăbdarea din glasul lui... toate se transformaseră în furie. Michael a tras de catarama din piele, a eliberat-o din cui, apoi a slăbit cureaua.

— Tinerii ăștia, adulții ăștia, oamenii ăștia cred că au dreptul să ia viețile altora, și pentru ce? Pentru *ce*?

Michael a bolborosit ceva în spaniolă, și, cu toate că nu înțelegeam ce spune, am prins ideea. Băiatul era *sucărit* rău.

A zvâcnit din cap spre încheieturile mâinilor ei, care erau răstignite aproape de cap.

— Jamie, stai cu ochii pe ușă. Fii pregătită să produci flăcări, în caz de nevoie. Lily, ocupă-te de chingile de la mâini.

Am făcut un salt spre celălalt capăt al mesei și am început să desfac pe dibuite legăturile cu care era încinsă Scout. A ridicat capul în momentul când am ajuns în dreptul ei, clipind din ochiul care nu era vânăt și umflat, dar nu a scos o vorbă. Trebuie s-o fi lovit în timp ce era legată. Speram ca ea să fi ripostat. Speram să îi fi altoit și ea, în egală măsură.

— Cred că ai reușit să te bagi într-un soi de încurcătură pe aici, i-am spus eu, schițând un zâmbet și încercând să o fac să râdă, încercând să nu îmi las inima să îmi sară din piept. Și eu care credeam că o să ai grijă să te ferești să intri în bucluc!?

A încercat să zâmbească, dar s-a strâmbat de durere.

— Voi încerca să mă descurc mai bine data viitoare, mămico, a spus ea cu o voce spartă.

— Ai face bine, am sfătuit-o eu, încercând să desfac prima cataramă pe bâjbâite. O să te scoatem de aici, bine?

A dat din cap aprobator, apoi şi-a lăsat capul la loc, pe masă.

— Sunt obosită, Lil. Cred... cred că o să merg acasă şi nu o să fac nimic altceva decât să dorm.

— Rămâi trează, Scout. Te vom scoate de aici, dar avem nevoie de tine trează.

— Grăbeşte-te, Lily, m-a implorat Michael.

Am auzit zăngănitul făcut de prima legătură de la gleznă pe care a deschis-o.

— Nu ştiu cât timp mai avem la dispoziţie.

A ocolit masa ca să se aşeze într-un unghi mai bun pentru a elibera cealaltă gleznă.

— Mă mişc cât de repede pot, l-am asigurat eu.

Tocmai reuşisem să o dezlegăm, să-i slăbim toate legăturile şi să o ajutăm să se ridice în capul oaselor când, fără de veste, uşa din celălalt capăt al camerei s-a deschis, trosnind şi ieşind din balamale.

A intrat Sebastian, băiatul cu părul negru, băiatul care arunca blestemul focului. La vederea lui, am început să respir precipitat, iar spinarea mi s-a încordat, amintindu-mi de durerea pe care mi-o provocase. Alex a intrat după el.

— Rămâi cu Scout, mi-a şoptit Michael.

Am făcut un semn aprobator din cap şi mi-am adunat toată energia, ca să o sprijin, în timp ce el s-a dat la o parte şi s-a aşezat apoi în faţa noastră, precum un scut uman.

— Oh, ia te uită! a exclamat Alex. O întreagă bandă care pozează în Buffy, spaima vampirilor.

— Mai bine să pozăm în Buffy decât în aşa-zişii zombi, a ripostat Jamie. Voi nu sunteţi decât nişte corpuri în putrefacţie în aşteptarea dezastrului. Asta o să vă cam încurce planurile din catalogul vostru cu marfă de lux, nu credeţi?

Alex a mârâit şi a încercat să facă un pas spre noi, dar Sebastian i-a pus o mână pe braţ.

— Presupun că după cât venin scuipaţi, vă cunoaşteţi cu toţii, a vorbit o a treia persoană.

Sebastian şi Alex s-au dat deoparte, iar el a păşit în spaţiul lăsat de cei doi.

Era înalt, slab, cu părul argintiu şi cu un aer distins. Purta un costum negru îngrijit şi o cămaşă albă, încheiată până sus. Fiecare fir de păr era la locul lui, fiecare bucăţică de material perfect călcată. Ochii lui erau de un albastru-palid lichid şi roşii pe margini. Dar era ceva în ochii lui — ceva în neregulă. Erau goi — primejdios de goi.

— Domnule Garcia, a spus el cu o voce plată, plictisită, în timp ce a făcut un semn din cap către Michael.

Jamie s-a pus alături de Michael, ca o barieră supranaturală între noi şi tipii răi.

— Domnişoară Riley, a mai spus el.

Era vorba despre Jamie.

După aceea, bărbatul şi-a fixat privirea asupra mea, iar eu m-am cutremurat în mod reflex.

— Nu cred că ne-am cunoscut, a precizat el, chiar înainte ca Sebastian să se aplece spre el şi să-i şoptească ceva la ureche.

Bărbatul a ridicat din sprânceană, vădit interesat.

Am simţit un gol în stomac şi m-am înghesuit ceva mai aproape de masa din spatele meu. Eram ferm convinsă că nu voiam să stârnesc interesul acelui bărbat.

— Aha, a făcut el, băgându-şi mâinile în buzunare. Fata care, hai să spunem aşa, a făcut cunoştinţă îndeaproape cu magia domnului Born?

Preţ de o clipă, l-am săgetat din priviri pe Sebastian, care se pare că îi pomenise despre faptul că mă lovise cu blestemul focului în timpul fatidicei mele incursiuni în subsol.

Dar mult mai interesantă a fost privirea pe care mi-a aruncat-o el. Mă aşteptam să văd dispreţ sau iritare — asta se vedea pe chipul lui Alex. Dar Sebastian părea aproape... spăşit.

— Eu sunt Jeremiah, s-a prezentat bărbatul mai în vârstă, abătându-mi atenţia de la Sebastian. Şi pot să îţi spun că sunt cât se poate de interesat să fac cunoştinţă cu tine. Sper că nu ţi s-a făcut vreun rău, nu?

— Sunt bine, am spus eu scrâşnind din dinţi şi punând la îndoială faptul că îi păsa dacă mi se făcuse sau nu vreun rău.

Luminile de deasupra noastră au pâlpâit o dată, apoi de două ori. Când în ochii lui Jeremiah a apărut un licăr de interes faţă de instalaţia electrică, mi-am dat seama că trebuia să mă temperez. Nu voiam ca el să ştie că acum eram o Adeptă, graţie „magiei domnului Born", şi, drept urmare, făceam parte din duşmanii lui.

De parcă mi-ar fi înţeles lupta lăuntrică, Scout m-a strâns de mână. I-am întors strângerea de mână, sforţându-mă să rămân calmă.

Din moment ce Jeremiah era mai în vârstă decât ceilalţi Secerători din jurul său, am socotit că era liderul lor, unul

dintre acei evaluatori egocentrici care hotărâseră că stoarcerea sevei din oameni era un preţ care merita plătit pentru a-şi păstra propriile puteri magice.

S-a uitat la noi pe rând: la mine, la Michael şi la Jamie.

— Diversiunea voastră nu a însemnat nimic, a spus el. Nimic altceva decât o simplă diversiune. Data viitoare, aţi putea veni cu un plan mai bine pus la punct. Dar din moment ce tot sunteţi aici, spuneţi-mi ce vânt v-a adus în micuţul nostru sanctuar?

De parcă nu ar fi ştiut.

— Aţi răpit-o pe prietena noastră, i-am reamintit eu.

Jeremiah şi-a dat ochii peste cap, parcă iritat de acuzaţia adusă.

— Răpit este un cuvânt dur, domnişoară Parker, dar trecând peste faptul că, în mod indubitabil, agitatorii ăştia ţi-au spălat creierul, am să vă iert pentru violarea teritoriului. Copiii ăştia nu pricep cu ce daruri au fost înzestraţi. Îşi resping propriile puteri. Se dezbară de ele şi ne învinovăţesc pe noi pentru că le acceptăm. Pentru că ne supunem ordinii naturale. Ne resping ca pe nişte demoni.

— Puterea magică poate corupe, a intervenit Michael. Nu o respingem. O dăm înapoi.

— Şi ce obţineţi prin această decizie? a întrebat Alex. Câţiva ani de magie până când deveniţi, din nou, oameni normali. Oameni obişnuiţi.

— *Sănătoşi*, a subliniat Michael. Protectori. Nu paraziţi ai omenirii.

Jeremiah a izbucnit într-un hohot de râs care semăna cu un lătrat melancolic.

— Ce naivi sunteţi cu toţii.

Şi-a aţintit privirea asupra mea.

— Sper, domnişoară Parker, că vei binevoi să îţi petreci ceva timp judecându-i cu un ochi critic pe prietenii tăi, cu toate minciunile pe care ţi le-or fi înşirat. Ei sunt o nimica toată faţă de magia adevărată. Se imaginează drept salvatori, rebeli care se răzvrătesc împotriva tiraniei. Greşesc. Provoacă conflicte, ne dezbină, iar noi avem nevoie de solidaritate.

— Solidaritate în luarea de vieţi omeneşti? m-am mirat eu cu glas tare. În luarea puterilor altora?

Jeremiah a plescăit din limbă.

— Ce păcat că ai căzut pradă convingerilor lor retrograde, conform cărora darurile magice pe care le-au primit sunt, în sine, dăunătoare. Că sunt, în sine, malefice. Asemenea idei sunt pentru cei înguşti la minte, pentru cei ignoranţi, care nu înţeleg şi nici nu apreciază darurile.

— Sunt daruri care te degradează, a comentat Jamie. Te mănâncă pe dinăuntru ca un putregai.

— Aşa ai fost învăţat, a pretins Jeremiah, avansând un pas spre noi. Dar dacă greşiţi?

— Să greşească? a întrebat Scout cu glas răguşit. Cum e posibil să greşească?

— Voi furaţi spiritele oamenilor de la oameni ca ea, ca să supravieţuiţi, l-a acuzat Michael, arătând-o pe Scout cu mâna. Vi se pare corect?

— Ce este corect, domnule Garcia? Este corect că aţi fost înzestraţi cu puteri de o asemenea magnitudine — sau în cazul tău, cu nişte cunoştinţe de o asemenea amploare — pentru o perioadă atât de scurtă? Să zicem între cincisprezece şi douăzeci şi cinci de ani? Vi se pare firesc ca o asemenea putere

să fie doar temporară sau doar un posibil construct al minţilor mărginite?

M-am uitat la Scout, care îşi apropiase sprâncenele de parcă ar fi vrut să se descurce prin hăţişul logicii, dar şi mirându-se în acelaşi timp.

— Suntem *de acord* să renunţăm la puterile magice înainte ca acestea să devină un factor de risc, a nuanţat Jamie. O predispoziţie periculoasă. Înainte de a trebui să luăm de la alţii.

— O concluzie foarte interesantă, domnişoară Riley, dar cu un viciu de formă. De ce să fie nevoie să protejezi oamenii care nu sunt destul de puternici încât să aibă grijă de ei înşişi? Ce avantaj poţi să ai sărind în apărarea celor care sunt, într-un mod absolut evident, atât de slabi, încât propriile *alter ego*-uri le depăşesc cu mult abilităţile? Doar cei care sunt înzestraţi cu puteri magice reprezintă elita omenirii.

Şi-a fluturat o mână în aer, de parcă l-ar fi plictisit conversaţia.

— Destul cu toată flecăreala asta. Sunteţi dispuşi să vedeţi cât de eronate sunt metodele voastre? Să reveniţi la matcă? Să îi lăsaţi în urmă pe cei care v-ar putea smulge de lângă adevărata voastră familie?

„Secerător sau cult de lider?" m-am întrebat în sinea mea. Era greu de sesizat diferenţa cu unul ca el.

— Eşti drogat? a întrebat Michael.

Nările lui Jeremiah au fremătat de mânie.

— Voi lua chestia asta drept un „nu" juvenil, a declarat el, apoi s-a răsucit pe călâie. *Ad meloria.* Exterminaţi-i.

21

— Oh, asta e partea mea preferată, a mărturisit Alex, după care şi-a întins mâinile.

Dar înainte de a apuca ea să cutremure pământul, Jamie -a răsucit mâna stângă de parcă şi-ar fi încordat toate puteri- e pentru a efectua o aruncare.

— Păstrează-ţi chestiile astea pentru tine, a spus ea, în :imp ce şi-a azvârlit braţul înainte.

Un val de căldură a trecut în zbor pe lângă noi în vreme ce din palma lui Jamie ieşeau mingi de foc alb, ca scânteile dintr-un foc de artificii.

— Doamne fereşte! am murmurat eu, acoperindu-mi instinctiv capul, deşi focul nu era îndreptat spre mine.

Dar a fost suficient cât să o potolească momentan pe Alex, care şi-a retras mâna şi s-a trântit la pământ, acoperindu-şi capul cu mâinile ca să evite arsura.

— Ajută-mă să mă dau jos de pe chestia asta, a bolborosit Scout, strângându-mă de braţ.

Am ajutat-o să se ridice în picioare în timp ce Michael urmărea cu atenţie mişcarea din jur.

— Green! a zbierat el, acoperind zgomotul scânteilor care cădeau pocnind şi trosnind. Treci în spatele mesei!

— Garcia, a ripostat Scout, înfigându-mi degetele în palmă în timp ce se ţinea drept, în picioare. Eu sunt cea care face farmece aici. Mişcă-ţi *tu* fundul în spatele mesei.

— Se reîncarcă, ne-a anunţat Jamie, întorcându-se să mă apuce strâns de braţ.

M-a împins în spatele mesei, iar eu am târât-o pe Scout după mine.

— Hai să trecem cu toţii în spatele mesei.

Tocmai ce reuşisem să ne trântim la podea când presiunea din cameră a început să se schimbe. Ştiam ce urmează, simţeam până în măduva oaselor. Mi-am dus repede palmele la urechi din pricina durerii subite, de parcă sângele şi oasele mele îşi aminteau prin ce trecuseră şi se *temeau.*

Aerul din încăpere a vibrat, s-a contractat şi s-a dilatat, iar lumina a părut să capete o nuanţă verde-crud. Masa a zburat pe neaşteptate pe deasupra capetelor noastre, fiind azvârlită de Sebastian, care declanşase blestemul focului. Am acoperit trupul lui Scout cu al meu şi am scăpat amândouă cu bine de impactul violent, dar rămăseserăm fără acoperire. Nu aveam altceva decât hainele de pe noi drept pavăză; doar aerul ne mai despărţea de cei doi Secerători, care păreau a fi mai bine echipaţi pentru bătălie decât noi.

— Sunt gata de atac, a răcnit Jamie.

S-a ridicat din poziţia ghemuit, cu degetele întinse în faţa ei şi cu irisurile transformându-se, din nou, în valuri de flăcări.

S-a auzit un alt trosnet, provocat nu numai de undele sonore, ci şi de cele energetice, iar un zid de foc alb a început să se înalţe între noi şi Secerători. Am îngenuncheat să arunc o privire pe furiş şi l-am văzut pe Sebastian de cealaltă parte, cu sprâncenele arcuite pe deasupra ochilor albaştri umbriţi de gene. Mă fixa cu privirea lui intensă şi stătea cu un braţ întins, cu pieptul tresăltând din pricina efortului pe care l-a depus aruncând blestemul focului şi cu buzele uşor întredeschise.

Nu ştiu de ce — poate doar din cauza privirii lui intense, a expresiei lui concentrate — dar mi s-a făcut din nou pielea de găină, cel puţin până când bariera crescândă de flăcări mi-a blocat vizibilitatea. Bănuiam că era groasă de vreo treizeci de centimetri, înaltă de vreun metru şi jumătate, şi traversa încăperea dintr-o parte într-alta — o blocadă între noi şi Secerători.

Pentru o clipă, am rămas cu privirea aţintită pe peretele alb de foc, de parcă aş fi intrat în transă, iar căldura degajată de dansul flăcărilor îmi încingea obrajii.

— E uluitor, am murmurat eu cuprinsă de teamă şi respect, întorcându-mi apoi privirile spre Jamie.

— Ar fi şi mai uluitor dacă ar putea să ţină piept cutremurelor, a spus ea în vreme ce pământul vuia sub noi. Am împletit laolaltă limbile flăcărilor. Peretele de foc este greu de penetrat, cel puţin la început, dar nu va dura o veşnicie. Flăcările acţionează ca un fluid. Se scurg, se scufundă. Iar limbile de foc se vor separa.

— Scout, a strigat Michael, poţi să faci ceva? Să consolidezi peretele?

Ea m-a strâns de mână, a închis ochii şi a rămas tăcută preţ de o clipă. Apoi a început să intoneze o incantaţie.

— Foc şi flacără, uniţi-vă din părţi separate, într-un întreg de sus până jos.

Deodată a început să aibă spasme, după care s-a înmuiat ca o cârpă. M-am uitat în spate, la peretele de foc. A pâlpâit, părând să se unduiască sub influenţa magiei, apoi s-a domolit din nou.

Încercase, dar orice o fi făcut, nu-i reuşise pe deplin.

Scout m-a strâns şi mai tare de mână, apoi a deschis ochii şi s-a uitat spre Michael.

— Nu pot, a şoptit ea, cu ochii înotând în lacrimi. Îmi pare rău. Nu pot. Nu mai am niciun pic de energie în mine. Mi-au luat-o pe toată, Michael.

— E OK, a asigurat-o Michael, lipindu-şi buzele de fruntea ei. Te vei vindeca. E OK.

— Pot să produc din nou scântei, a declarat Jamie, trebuie doar să mă reîncarc un minut, dar peretele nu o să-i ţină departe mult timp.

M-am ridicat un pic să trag cu ochiul la foc, l-am evaluat, după care m-am aşezat din nou repede pe jos.

— Au mai rămas doi dintre ei. Asta înseamnă că suntem pâine prăjită?

— Pâine prăjită la focul Secerătorilor, mi-a confirmat Scout, după care s-a ghemuit la pământ într-un acces de tuse.

— Scout? a întrebat Michael.

În momentul când ea şi-a ridicat privirea spre el, avea lacrimi în ochi.

— A fost un coşmar, o gaură neagră. M-au prins în capcană şi m-au tot supt până nu a mai rămas nimic din mine. Fără energie, fără magie — doar o carcasă goală.

— În mod cert, şi-au dublat eforturile, a spus Michael, studiindu-i chipul, asemenea unui doctor care îţi examinează rănile. Ţi-au supt energia cu mai multă lăcomie decât le stă în caracter, conform protocolului lor de zi cu zi. Probabil că nu erau siguri cât timp puteau să te mai ţină.

Mi-a aruncat o privire.

— Energia luată de la Adepţi e mult mai potentă, mult mai redutabilă decât energia oamenilor obişnuiţi, neînzestraţi cu daruri magice, aşa că au luat tot ce au putut pentru uzul celor mai în vârstă, ca Jeremiah. Spuneai că i-au întors camera cu susul în jos, aşa e? Poate că îi căutau manualul ei de farmece, *Grimoire*, în încercarea de a-i captura o parte din daruri, dar şi din energie.

— Vor veni în continuare, a rostit Scout cu glas scăzut. Nu ne vor omorî. Ne vor secătui de energie până când nu va mai rămâne nimic din noi. Până când îi vom lăsa pe toţi şi pe toate în urma noastră şi vom face exact aşa cum vor ei.

— Parcă ar fi gaşca fiţoaselor cu puteri magice, am bombănit eu, sarcasmul fiind singura modalitate la îndemână în înfruntarea unui viitor atât de înfricoşător.

— Ce putem face? m-a întrebat Jamie pe neaşteptate. Ai spus ceva despre lumini? Dacă am putea să le distragem atenţia, poate că am putea să o luăm la fugă spre uşă, ce zici? Şi să ne risipim prin tuneluri.

Am încuviinţat din cap, cu inima bătându-mi mai-mai să-mi spargă pieptul, şi mi-am îndreptat privirea spre luminile fluorescente de deasupra. M-am uitat fix la ele, concentrându-mă, încercând să accelerez ritmul inimii ca să o aduc în starea necesară, oricare ar fi fost aceea, pentru a provoca magia. În orice stare posibilă pentru a stinge toate luminile.

— Poţi să o faci, Lil, mi-a şoptit Scout, sprijinindu-şi capul de umărul meu. Ştiu că poţi.

Am dat din cap, încleştându-mi pumnii până când unghiile mi-au săpat şanţuri în palme.

Nimic.

Nici măcar un pâlpâit, cu toate că inima mea bătea nebuneşte de efort.

— Scout, nu pot, am zis eu, cu ochii aţintiţi din nou spre luminile care ardeau constant în instalaţie — nici măcar o întrerupere temporară. Nu ştiu cum să fac să se întâmple.

— E în regulă, Lil, a rostit ea cu un firicel de glas. Vei învăţa.

„Dar nu suficient de repede", am gândit eu.

Pământul a vuit din nou, iar flăcările s-au zguduit din temelii. Era încă unul dintre cutremurele provocate de Alex, dar asta nu era tot — peretele vibra, fluctua în vreo trei, patru puncte de-a lungul barajului. Îl bombardau cu artileria lor, încercând să-l străpungă.

Şi în ciuda pieptului meu care zvâcnea de spaimă, nu se vedea nimic, nici măcar o pâlpâire în luminile de deasupra capetelor noastre.

Poate că nu fusese decât o coincidenţă fericită până atunci, o cădere de tensiune în clădire exact în acelaşi timp în care eu mă simţisem speriată sau emoţionată. Poate că nici nu era magie, la urma urmelor. Poate că fusese doar o chestie de noroc.

Dar nu era momentul potrivit să îmi fac griji din pricina asta ... deoarece începuseră să apară spărturi în perete.

Priveam cum se despletesc limbile de foc, îi auzeam pe Secerători, care începuseră să zbiere în jurul nostru.

— Cedează, ne-a avertizat Jamie, vocea ei răzbătând prin toată agitaţia şi zgomotul dimprejur.

Avea dreptate, dar avea şi ajutor.

Presiunea din aer s-a schimbat din nou şi lumina a căpătat o tentă verzuie bolnăvicioasă.

— Blestemul focului! am urlat eu.

Michael şi cu mine ne-am lăsat pe vine, ca să o acoperim pe Scout cu trupurile noastre, eu protejându-i capul cu braţele.

Pereţii au părut să se contracte, apoi să se dilate cu o forţă colosală. Blestemul focului aruncat de Sebastian a ţâşnit de-a curmezişul încăperii, transformând focul fluid al lui Jamie într-un perete fragil care s-a cutremurat, apoi a explodat în fărâme, împrăştiindu-se în toate direcţiile, înainte de a se izbi de pământ, precum cioburile de sticlă.

După ce atmosfera s-a liniştit din nou, în cameră plutea un abur alb, uşor. I-am aruncat o privire lui Jamie. Avea ochii închişi şi îi curgea sânge dintr-o rană adâncă de pe frunte.

— Michael? am strigat eu, scuturându-mi pudra albă din păr.

A tras o înjurătură în spaniolă.

— Sunt OK.

S-a ridicat din nou în picioare; cădeau de pe el bucăţile albe de... *nu ştiu ce.*

— Scout?

Mi-am dat braţele la o parte, iar ea şi-a ridicat capul.

— Sunt OK şi eu.

— Cred că Jamie e rănită, i-am informat eu.

Michael s-a uitat la ea, după care şi-a rotit ochii de jur-împrejur. În încăpere era un adevărat haos, Secerătorii zbierau unul la altul şi era plin de fum.

— Trebuie să încercăm să fugim acum, a hotărât el, să folosim haosul creat în avantajul nostru. E cea mai bună ocazie pe care o avem.

Am dat din cap, apoi am pus o mână pe umărul lui Jamie, scuturând-o uşor.

— Hei, eşti OK?

Pleoapele i-au fluturat, apoi s-au deschis. Şi-a dus o mână la faţă ca să îşi şteargă sângele care îi şiroia din rana de la tâmplă.

— Stai aşa, i-am spus.

Mi-am scos cravata ecosez şi am înfăşurat-o destul de strâns în jurul capului ei, astfel încât să facă presiune pe rană şi să nu-i mai intre sângele în ochi.

— Poţi să te ridici? i-am şoptit eu. Vom încerca să fugim de aici.

A dat din cap nehotărâtă, dar măcar a dat din cap. Am ajutat-o să se pună pe picioare, în vreme ce Michael, aflat în spatele meu, o ajuta pe Scout. Ne-am strecurat pe furiş, atât cât se putea, prin fumul din jur, îndreptându-ne spre uşă, croindu-ne drum printre rămăşiţele peretelui transfigurat, eu încercând să o ţin pe Jamie pe picioare, iar Michael aproape cărând-o în braţe pe Scout.

Avansasem ceva, având ceaţa de partea noastră, şi reuşiserăm să ajungem pe la jumătatea drumului spre uşă... cel puţin, până când o voce a răsunat prin pâclă.

— *Opriţi-vă.*

Ne-am uitat în direcţia de unde venea glasul. Alex şi-a făcut apariţia dintr-un vârtej de fum alb, cu Sebastian alături.

Ea a întins o mână.

— Puteţi să veniţi de bunăvoie sau pot să vă ard acolo unde vă doare mai tare.

Nişte Secerători — pe care nu-i văzusem până acum — se apropiau de noi din stânga şi din dreapta.

— Michael? am întrebat eu.

— Mm, s-a mulţumit el să spună.

Îşi plimba privirile dintr-o parte într-alta, încercând să găsească o portiţă de scăpare.

Nu ştiu sigur ce m-a determinat să o fac în clipa respectivă, dar, cu toate astea, i-am aruncat o privire lui Sebastian, care stătea chiar în spatele lui Alex, cu ochii lui umbriţi de gene fixaţi asupra mea. Şi, în timp ce eu mă uitam la el şi el se uita la mine, şi-a mişcat buzele, rostind ceva fără glas.

„Dă-i drumul."

Îl priveam uimită, întrebându-mă dacă îi citisem corect pe buze.

De parcă ar fi vrut să îmi confirme, el a dat din nou din cap, în chip aprobator.

„Dă-i drumul", a schiţat el, din nou, din buze. Nu scotea niciun sunet, dar buzele lui luau forma cuvintelor.

Am rămas în tăcere pentru o clipă, timp în care Secerătorii ne încercuiau. Cumva ştiam că avea dreptate. Şi, cu toate că el ar fi trebuit să ne facă praf pe toţi, ştiam că încerca să ne ajute.

Nu ştiam de ce, dar o ştiam la fel de sigur cum ştiam că mă aflu în mijlocul unor oameni pe care voiam să îi protejez.

Oameni pe care *puteam* să îi protejez.

Mi-am încercat norocul.

— Culcaţi-vă la pământ, le-am ordonat eu lui Jamie, Michael şi Scout.

— Lily? m-a întrebat Scout, cu nedumerire în glas.

— Ştim de ce sunteţi în stare, a spus Alex. Ştim cum aveţi puterile împărţite între voi şi cred că aţi demonstrat deja că nu înseamnă mare lucru, aşa că e rândul nostru să vă dăm

tuturor o lecţie. Să vă învăţăm cine contează, cu adevărat, pe lumea asta şi cine nu.

— Ai încredere în mine, Scout.

Mă simţeam deodată atât de sigură de mine, cum nu mai fusesem niciodată de nimeni şi nimic altceva. Eram acolo unde trebuia să fiu, făcând ceea ce trebuia să fac, iar Sebastian avusese dreptate.

După o deliberare de o jumătate de secundă, Scout le-a făcut un semn aprobator din cap lui Jamie şi lui Michael. Am aşteptat până s-au ghemuit pe jos, lângă mine, apoi m-am conformat directivei lui Sebastian.

N-am mai *încercat* să fac apel la magie.

Am lăsat magia să se producă singură.

Mi-am întins mâinile şi mi-am îndreptat privirea asupra lui Sebastian şi am simţit cum căldura începe să îmi pătrundă în picioare, în corp, în braţe.

Blestemul focului.

Dar nu al lui Sebastian.

Al meu.

Magia mea, provocată de blestemul focului care mă lovise acum câteva zile, dar, cu toate astea, era a mea, adică o puteam exercita eu însămi.

Mi-am desfăcut larg braţele. El mi-a făcut un semn aprobator din cap, apoi şi-a pus o mână pe creştet şi s-a ghemuit la pământ, în spatele lui Alex.

Am atras puterea şi energia în corpul meu şi, în timp ce intra în mine, camera se contracta în jurul nostru. Cu ochii pe Alex şi cu o sprânceană ridicată, am împins-o năvalnic înapoi.

— Pun pariu că nu ştiai de chestia *asta.*

Camera s-a înverzit şi un val de putere a început să vibreze prin ea cu un muget gros, doborându-i la pământ pe toţi cei care nu erau deja ghemuiţi în spatele meu.

Mi-a trebuit o secundă să îmi revin din şocul provocat de ceea ce făcusem, de ceea ce mi se păruse firesc să fac. M-am cutremurat din pricina absenţei subite a puterii din corpul meu, clătinându-mă uşor pe picioare până când mi s-a echilibrat tensiunea.

Pământul a vuit uşor, de parcă ar fi fost replica unui cutremur; apoi s-a lăsat liniştea în încăperea presărată cu Secerători, care zăceau fără cunoştinţă de jur împrejurul nostru.

Michael s-a ridicat din nou în picioare, apoi le-a ajutat pe Scout şi pe Jamie să se ridice şi ele.

— Bravo ţie, Parker. Acum hai să o ştergem de aici.

I-am oferit braţul lui Jamie, apoi am aruncat o privire peste umăr către băiatul cu păr negru, care zăcea întins pe jos cât era de lung, în apropierea mea.

— Să mergem, am căzut eu de acord, fiind convinsă că îl voi revedea.

22

Ne-am regrupat în catacombe când Jason, Jill și Paul au ieșit în fugă din tunelul lor. Jill și Paul s-au dus amândoi la Jamie — îngrijorarea de soră din ochii ei arătând cu totul altfel decât îngrijorarea de frate dintr-ai lui.

Ochii lui Jason se transformaseră din albastru în verdele tulpinilor de flori, o culoare care părea nefiresc de strălucitoare pentru o ființă umană... părând, mai degrabă, să se potrivească unui lup. Părul îi era răvășit tot, zbârlit în unghiuri ciudate, iar pe obrazul stâng avea o vânătaie. A cercetat atent întretăierea tunelurilor, după care și-a îndreptat spre mine ochii plini de ferocitate.

Buzele i s-au dezvelit într-un rânjet de lup, iar în colțurile buzelor i-au apărut gropițele. Am înghițit în sec, iar părul de pe ceafă mi s-a zbârlit din pricina privirii lui. Nu îmi dădeam seama dacă trebuia să alerg să mă ascund sau să rămân să-l înfrunt, dar, în mod evident, instinctul animalic i se declanșase.

M-a cercetat din cap până-n picioare şi, după ce s-a asigurat că sunt teafără, i-a verificat pe Michael şi pe Scout. Ea stătea turceşte pe jos. Michael stătea lângă ea, ţinând-o de mână.

După ce grupurile s-au reunit şi s-au asigurat, cu toţii, că ceilalţi erau teferi şi nevătămaţi şi după ce au fost puşi cu toţii la curent în legătură cu operaţiunea de salvare, Scout a luat cuvântul.

— Mulţumesc tuturor, a vorbit ea cu glas moale. Dacă nu aţi fi venit...

— Mulţumim, Lily, a intervenit Michael, zâmbindu-mi apreciativ cu ochii lui întunecaţi. Ea a fost cea care a preluat ofensiva. Şi a făcut o treabă bună.

— Parker ne-a arătat ceva acţiune când am fost prinşi la înghesuială, a fost de acord şi Jason, cu un zâmbet mucalit şi cu ochii din nou albaştri precum azurul. Va fi o achiziţie valoroasă pentru echipa noastră.

Scout a pufnit pe nări.

— Va fi o achiziţie bună dacă echipa Varsity îi va permite să intre în rândurile noastre, dar asta înseamnă că celor din Varsity trebuie să le vină mintea la cap. Katie şi Smith sunt nişte adevăraţi dobitoci.

— Se dezdobitocesc ei, a rostit Jason, pe un ton convingător. Trebuie să ai încredere.

— Am întotdeauna încredere în noi, a declarat ea. În privinţa lor însă, nu sunt atât de sigură.

— Bea nişte apă, a îndemnat-o Michael, dându-i sticla de apă pe care o scosesem din geantă. Te va face să te simţi mai bine. După ce ne vom întoarce în enclavă, ne vei putea povesti ce ţi s-a întâmplat.

Scout a pufnit dispreţuitor, dar a făcut cum i s-a cerut.

M-am ridicat în picioare şi m-am dus într-un colţ mai ferit, ca să îmi privesc mâinile, copleşită de ceea ce reuşisem să fac.

Şi nici măcar nu ştiam sigur cum de reuşisem aşa ceva.

OK, asta era o minciună. Ştiam exact ce făcusem, iar senzaţia pe care o resimţisem ţinea cumva de firesc — de ceva ce era de aşteptat — ca şi respiraţia. Nu era ca şi cum aş fi *învăţat* deodată cum s-o fac, ci mai degrabă ca şi cum corpul meu şi-ar fi *reamintit* cum s-o facă.

Habar nu aveam cum de era posibil aşa ceva.

Jason a venit lângă mine, a scos din buzunar un baton de ciocolată, i-a desfăcut ambalajul, a rupt un capăt şi mi l-a dat mie.

L-am luat zâmbind, apoi am început să ronţăi pătrăţelul de caramel învelit în ciocolată. Nu prea mă omoram eu după dulciuri, dar zahărul s-a dus exact acolo unde era nevoie.

— Mulţumesc.

— Eu îţi mulţumesc, mi-a întors el vorba. Tu ai fost cea care ne-a salvat pielea azi. Apreciem acest lucru, mai ales că ultima ta vizită la enclavă nu a fost prea plăcută.

— Mda, nu cred că Smith şi Katie m-au plăcut prea tare. Şi e clar că nu or să mă placă nici de-acum încolo. Nu după toată treaba asta.

— Fie că le place sau nu, eşti de-a noastră, aşa că, probabil, vor trebui să se obişnuiască cu tine.

— Probabil, am zis eu, ridicând din umeri. Întrebarea mult mai importantă e dacă pot *eu* să mă obişnuiesc cu asta. Dacă pot părinţii mei — oriunde ar fi ei şi oricine ar fi ei — să se obişnuiască cu asta.

— Părinţii mei au putut, m-a asigurat el. Vreau să spun că s-au obişnuit.

M-am uitat drept în ochii lui.

— S-au obişnuit cu ideea că eşti vârcolac?

Mi-a aruncat o privire piezişă, pişicheră.

— Da, a admis el. S-au obişnuit cu asta. Dar este o moştenire ereditară, aşa că nu s-au mirat prea tare când am început să urlu la lună.

— Au ştiut şi, cu toate acestea, te-au trimis la Montclare?

El a dat din cap aprobator.

— Montclare a fost varianta cea mai potrivită pentru toată lumea.

— De ce?

— Directorul ştie cine sunt eu, mi-a spus el. Este prieten cu părinţii mei — a copilărit împreună cu mama mea. I-au împărtăşit şi lui secretul, astfel încât să ştie cum să procedeze în caz că mi se întâmplă ceva.

— Adică în cazul în care ţi se întâmplă ceva, precum în serialul *Teen Wolf*?

Mi-a zâmbit larg, iar ochii lui incredibil de albaştri mi-au pus inima pe jăratic.

— Nu te sfieşti deloc să spui lucrurilor pe nume, Parker. Îmi place chestia asta.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă mai flirtezi mult cu mine, Shepherd, n-o să mai reuşim să facem nimic.

— Să flirtez? Tu eşti cea care mă aduci la exasperare.

— Oh, nici chiar aşa. Tu eşti acela numai zâmbet şi miere: „Uite, Lily, ia o ciocolăţică." E clar cine flirtează aici.

— Atunci poate că ar trebui să te sărut.

Am clipit de uimire şi obrajii mi-au luat foc instantaneu.

— Fie. Dacă eşti de acord.

Mi-a zâmbit duios, apoi s-a aplecat spre mine, ochii lui de safir umbrindu-se de genele care i se închideau. Am închis şi eu ochii, uitând de lumea din jur, şi cu inima bubuindu-mi în piept pe când el *aproape* că îşi lipise buzele de ale mele.

— Măi, măi.

Am pomenit de cuvântul „aproape"? Am blestemat-o în gând pe cea mai bună prietenă a mea înainte de a tresări din îmbrăţişare şi de a ne îndepărta unul de celălalt. Scout stătea în faţa noastră, cu o mână pe umărul lui Michael, arătând ceva mai bine decât cu câteva minute în urmă. Apa şi cele câteva clipe de odihnă în compania lui Michael îi priiseră, după cum se vedea. Şi dacă era cineva în stare să-şi recapete energia şi să-şi ridice moralul după o rundă de supt sufletul, atunci Scout era aceea.

— Presupun că nu v-am întrerupt, nu?

— N-aş merge chiar atât de departe cu presupunerile, a mormăit Jason.

Am chicotit şi l-am înghiontit uşor pe Jason în coaste.

— Ţi-ai revenit, i-am spus lui Scout. Făceam şi noi o mică pauză.

— Asta văd şi eu, a răspuns ea. Suntem gata să ne întoarcem, aşa că dacă vreţi să veniţi şi voi...

Jason s-a întors spre mine, oferindu-mi mâna.

— Cred că mă descurc şi singură, am ripostat eu.

— Cum spui tu, Parker, a comentat el, oferindu-mi un zâmbet care i-a dat la iveală gropiţele din colţurile gurii.

Din nefericire, cam bănuiam eu ce însemna asta.

* * *

Atmosfera din enclavă era tensionată la întoarcerea noastră. Katie şi Smith nu erau deloc încântaţi că îi părăsiserăm, dar s-au bucurat când au văzut-o pe Scout. Nu păreau deloc bucuroşi, în schimb, că am apărut eu, şi s-au uitat urât la mine cât timp am stat în jurul mesei, cu Michael, Jason şi Scout relatând în detaliu aventura noastră.

După cum s-a dovedit, în mesajul primit de Scout se spunea că un Adept fusese rănit. Scout nu a menţionat numele Adeptului, dar după privirea ei îndreptată asupra lui Michael, am tras singură concluzia. Se dusese înapoi în camera ei ca să îşi lase cărţile şi să se pregătească de o incursiune în tuneluri; atunci au pus mâna pe ea. Era vorba de doi Secerători, probabil studenţi, dar pe care nu îi cunoştea. Nu avea idee cum intraseră în şcoală, dar erau îmbrăcaţi, spunea ea, la fel ca personalul de întreţinere — cu inscripţia firmei şi cu ecusoane cu tot. Devastaseră deja camera în momentul în care a ajuns ea acolo.

— De ce tocmai pe tine? a întrebat Michael cu fruntea înnegurată. Dacă erau în căutarea unei doze duble de putere, puteau să aleagă pe oricare dintre noi.

Scout şi-a lăsat mâinile să cadă pe masă, apoi şi-a desfăcut palmele şi a rămas cu privirea fixată pe vârfurile degetelor.

— Cred că toată povestea asta are ceva de-a face cu puterea mea magică, ne-a mărturisit ea, după care şi-a încleştat mâinile şi şi-a ridicat ochii spre noi. Vorbeau tot timpul despre diferenţa dintre *spellbinder* şi *spellcaster*.

A dat din cap.

— Nu ştiu. N-am înţeles aproape nimic. Din câte ştiu eu, *spellcaster* este un cuvânt creat pentru filmele de televiziune,

fără să fie, de fapt, o descriere a puterii magice. Va trebui să verific în *Grimoire*, să văd ce găsesc acolo.

— Eşti sigură că îl mai ai? am întrebat eu. Dacă ţi l-au luat atunci când ţi-au umblat prin lucruri?

Scout a zâmbit cu gura până la urechi.

— Ce fel de *spellbinder* aş mai fi dacă *Grimoire*-ul meu ar arăta precum o carte voluminoasă de magie? Mai ţii minte revista cu benzi desenate pe care ţi-am arătat-o zilele trecute?

— Aha, am rostit eu, începând să pricep despre ce era vorba. Impresionantă ascunzătoare. Ea mi-a făcut cu ochiul.

— Ce s-a întâmplat după ce au pus mâna pe tine? a întrebat Smith, cu mai multă îngrijorare în glas decât aş fi bănuit eu că era în stare.

Vocea lui Scout s-a mai înmuiat când a relatat acest episod al păţaniei ei şi m-a strâns de mână la fel de tare cum o făcuse în sanctuar. Secerătorii se folosiseră de vrăji care funcţionau pe principiul sifonului, pentru a putea începe să-i secătuiască propria ei energie, propria ei voinţă. Michael a reuşit să le distragă atenţia şi să-i disperseze, şi atunci am dat noi de ea.

Jason şi Michael au relatat, fiecare, partea lor din poveste; în încăpere s-a lăsat din nou liniştea când Michael a spus cum folosisem eu blestemul focului ca să îi dobor pe Adepţi.

Dar Smith şi Katie tot nu păreau convinşi. Se pare că nu credeau în puterile mele magice, cu atât mai puţin în acele puteri anume.

— Nu e posibil aşa ceva, a zis Smith, negând din cap. Să ţi se transfere puteri magice doar fiindcă ai fost lovit de blestemul focului. Lucrurile nu sunt chiar aşa de simple.

— Ai dreptate, a spus Scout, dar nu s-a întâmplat aşa.

A scos o hârtie împăturită din buzunarul fustei, apoi a despăturit-o şi a întins-o pe masă.

— Am făcut ceva cercetări. După cât se pare, au existat câţiva oameni înzestraţi, dar puterile lor magice nu au devenit evidente decât atunci când s-a întâmplat ceva, când ceva anume le-a declanşat.

— Aşadar nu se dezvoltă pur şi simplu de la sine, a intervenit Jill, aşa cum te-ai aştepta, în mod normal?

Scout i-a confirmat din cap.

— Exact. Lil nu a căpătat puteri magice la pubertate, ca noi, ceilalţi. În cazul ei, magia este, mai degrabă, latentă, ascunsă, până când se întâmplă ceva care o activează. Şi, odată activată, este de obicei destul de puternică.

— Ce vrei să spui prin „de obicei"? a întrebat Smith, stând încruntat.

— Lily nu este prima, a explicat Scout. Există o întreagă pleiadă de Adepţi Contingenţi. Doisprezece. Jumătate dintre ei au ca putere magică abilitatea de a stăpâni electricitatea.

— Puterea magică, am repetat eu încetişor. De aceea pot să estompez luminile?

Scout a dat din cap afirmativ.

— Exact. Şi, aşa cum ţi-am spus, aceasta este esenţa blestemului focului.

— Eh, sună bine, am zis eu.

Nu îmi dădeam seama dacă eram încântată să fiu o Adeptă, dar măcar mă consola gândul că ştiam ce se întâmplase. Vreau să spun că toată povestea avea foarte puţină credibilitate, dar în contextul actual — mai ales că făcusem o vrajă din vârfurile degetelor — îmi dădea o senzaţie de confort.

Dar uitându-mă la chipurile din jur, care dintr-odată păreau puţin cam lipsite de entuziasm, am bănuit că ceilalţi nu aveau aceeaşi senzaţie de confort ca mine.

— Nu există Adepţi care să deţină puterea blestemului focului, a subliniat Jason, cel puţin, după ştiinţa noastră. Cei care îl posedă sunt animaţi de dorinţa sinistră de a-şi păstra spiritul de turmă.

— De a-şi păstra spiritul malefic, am clarificat eu pe un ton sec, iar el mi-a confirmat dând din cap.

— Mai e şi cealaltă chestie, pe deasupra, a continuat Scout.

— Aşteaptă, am întrerupt-o eu, ridicând o mână în aer. Lasă-mă să ghicesc. Folosindu-mă de această putere proaspăt descoperită, voi deveni, încet-încet, din ce în ce mai malefică, până când nu va mai rămâne din mine nimic altceva decât o carcasă de deşertăciune şi disperare. Minunat!

— Dar ne confruntăm cu toţii cu aceeaşi *problemă*, a constatat Paul cu un rânjet.

— Vreau să spun că există şi un beneficiu, a apreciat Scout. Tu ai o putere destul de covârşitoare şi eşti, în mod evident, singura Adeptă care posedă blestemul focului, aşa că e un lucru grozav pentru *noi*. Eşti o achiziţie solidă pentru echipă.

Am ridicat din sprâncene.

— Vrei să spui, o armă solidă?

— Un *scut* solid, a răspuns Michael în locul ei, cu o voce gravă. Şi ne poţi fi de folos.

— Ha, a răbufnit Smith, netezindu-şi părul de pe frunte. Să nu ne ambalăm prea tare. Cu toată aşa-zisa ei magie contingentă sau nu, tot nu e de-a noastră. Nu poate fi o membră a enclavei până când nu primim avizul administratorilor.

M-am aplecat spre Scout.

— Administratori?

— Cei care deţin autoritatea, mi-a explicat Scout. Stau în turnul lor de fildeş şi ne transmit directivele prin intermediul drăgălaşilor membri ai echipei Varsity. Ce noroc pe capul nostru!

— Şi, din cauza asta, a reluat Smith, nu mai putem face nimic altceva astă-seară. Voi da un telefon să văd dacă vreo altă enclavă e dispusă să le poarte de grijă ţintelor noastre în seara asta. Duceţi-vă înapoi acasă. Vom ţine legătura.

Hotărârea lui fiind luată, fără drept de împotrivire, s-a îndreptat spre uşă, cu şase Adepţi şi cu unul în devenire după el, mergând cu toţii la culcare, pentru ca apoi să reia rutina orelor de curs, pe timp de zi, şi o altă rutină, pe timp de noapte, şi anume bătălia cu forţele malefice din oraş.

Scout a căscat de i-au trosnit fălcile, clipind somnoroasă.

— Sunt aproape terminată, a recunoscut ea.

I-am dat geanta înapoi şi şi-a strecurat braţul sub al meu.

— Hai să mergem acasă.

— Ar trebui să ne întoarcem şi noi, a spus Jason, aruncându-mi o privire plină de tandreţe. Ai grijă de tine, Parker.

— Întotdeauna am, Shepherd.

Mi-a făcut cu ochiul, apoi el şi cu Michael au pornit-o la drum prin tuneluri. Jamie, Jill şi Paul şi-au luat rămas-bun, dar Scout şi cu mine am rămas pentru o clipă în faţa uşii. Ea s-a uitat la mine, apoi m-a cuprins într-o îmbrăţişare mare cât toate zilele.

— Ai venit după mine.

— Tu eşti noua şi cea mai bună prietenă a mea, i-am răspuns, îmbrăţişând-o la rândul meu.

— Da, ştiu. Şi totuşi... Nu ai fost speriată de moarte?

— De-a dreptul speriată. Dar tu eşti Scout. Ţi-am spus că voi fi alături de tine şi am fost.

Scout mi-a dat drumul din îmbrăţişare, apoi şi-a şters lacrimile. Catharsis, ce să mai.

— Am spus-o şi o repet — joci tare, Parker.

— Mai spune-mi odată, Green, am rugat-o eu, în timp ce ne aprindeam lanternele ca să traversăm tunelurile.

— Serios, joci tare.

— Încă o dată.

— Nu îţi forţa norocul.

Era târziu când Scout şi cu mine ne-am întors la Sfânta Sofia. Scout a făcut un duş şi s-a dus la ea în cameră pentru somnul de care avea atâta nevoie (sub supravegherea vigilentă a lui Lesley). Eu, în schimb, mi-am luat mobilul din geanta ei şi am pornit-o într-o ultimă incursiune, de care nu eram prea încântată.

Vi s-a întâmplat vreodată să plecaţi la plimbare cu maşina sau pe jos, să vă ridicaţi deodată privirea şi să vedeţi că aţi trecut de pomi şi de blocuri? Să ajungeţi într-un loc, dar să nu vă amintiţi aproape deloc cum aţi ajuns acolo? Aşa m-am trezit eu, câteva minute mai târziu, faţă în faţă cu literele micuţe, aurii de pe uşa lui Foley. Lumina se strecura pe sub uşă, cu toată ora târzie.

Am ridicat o mână, am bătut în uşă, iar când Foley m-a strigat pe nume, am intrat înăuntru. Stătea la fereastră, tot în

taior, cu o ceaşcă de porţelan în mâinile făcute căuş. S-a uitat la mine, cu o sprânceană ridicată.

— Domnişoara Green?

— E bine. E în camera ei.

Foley a închis ochii şi a răsuflat evident uşurată.

— Mulţumesc lui Dumnezeu pentru micile sale favoruri.

După o clipă, a deschis ochii, apoi s-a dus la biroul ei şi a pus ceaşca jos.

— Presupun că ai venit pentru o discuţie despre părinţii tăi, nu?

Mi-am frecat braţele şi am dat din cap.

— Înţeleg, a spus, după care şi-a tras scaunul şi s-a aşezat.

Mi-a făcut un semn spre scaunul din faţa biroului ei. Am refuzat cu un semn din cap şi am rămas pe loc. Nu era încăpăţânare; genunchii îmi tremurau şi nu eram convinsă că puteam ajunge la scaun fără să mă împiedic.

— După cum ştii, a început ea, părinţii tăi sunt nişte oameni foarte inteligenţi. În prezent lucrează la rezolvarea unei probleme... hai să-i spunem ciudate. Datorită acestei munci de cercetare au ajuns ei în Europa. Munca lor de cercetare mă interesează din punct de vedere personal şi acesta este motivul pentru care ne cunoaştem.

S-a oprit brusc, iar eu am fixat-o din priviri câteva secunde, aşteptând să-şi dezvolte ideea. Dar n-a mai urmat nimic altceva.

— Asta-i tot? Asta-i tot ce aveţi de gând să îmi spuneţi?

— E mai mult decât ţi-au spus părinţii tăi, a ţinut ea să sublinieze. Îmi ceri să încalc o hotărâre a părinţilor tăi? Crezi

că nevoia ta de cunoaştere nu trebuie să ţină cont de decizia lor de a nu-ţi spune despre ce este vorba?

Vorbele ei m-au făcut s-o las mai moale.

— Nu ştiu.

De data asta, chiar că am luat loc, furişându-mă pe scaun şi rămânând cu ochii aţintiţi pe birou. Într-un final, mi-am ridicat privirea spre Foley.

— Sunt OK, nu-i aşa? Fiindcă e atât de greu să iau legătura cu ei, şi telefoanele lor se tot întrerup.

— Părinţii tăi sunt teferi şi nevătămaţi, m-a asigurat ea, cu un glas mai blând, de data asta. *Deocamdată.* Ai putea, domnişoară Parker, să iei în calcul posibilitatea că ei sunt bine, parţial, datorită prezentului lor statu-quo. Deoarece tu eşti în siguranţă în această instituţie şi nu există suspiciuni în privinţa propriei tale persoane. Deoarece nu se pun întrebări incomode. Deoarece, a adăugat ea după o scurtă pauză, uitându-se în ochii mei, membrii unei anumite Elite Întunecate nu ştiu unde se află ei, nici ce fac şi nici unde ai fost tu plasată în absenţa lor.

Am simţit cum îmi sare inima în gât.

— Ştiu despre Elita Întunecată? Despre magie?

Foley a dat din cap.

— Din păcate, nu este o întrebare la care să pot să îţi dau un răspuns direct.

Capul mi se învârtejea de gânduri şi ajunsesem la capătul răbdărilor.

— Nu contează, i-am aruncat-o eu.

Apoi m-am ridicat şi mi-am împins scaunul în spate.

— Am să îi întreb chiar eu.

Ajunsesem cu mâna pe mânerul clanței când a vorbit din nou:

— Crezi că merită riscul?

Mi-am umezit buzele.

— Încrederea ți-a fost zdruncinată, Lily. Îmi dau seama de asta.

Mi-am întors ochii spre ea.

— Dar dacă privești în sufletul tău, dacă îți rememorezi amintirile și ajungi la concluzia că părinții tăi te iubesc, poate că vei fi dispusă să le acorzi circumstanțe atenuante de data asta. S-ar putea să îți dai seama că, din moment ce nu ți-au furnizat toate detaliile muncii lor, ale traiului lor în comun, au avut un motiv foarte bine întemeiat. Și consecințele care ar putea decurge din faptul că tu ai ajunge să știi toate astea s-ar putea să nu merite, punând în balanță riscul creat. Riscul la care te expui pe tine însăți. Riscul la care îi expui pe părinții tăi.

Am privit-o nedumerită.

— Și când voi beneficia eu însămi de circumstanțe atenuante?

Mi-a zâmbit ușor.

— Doar te afli aici, nu-i așa?

Când m-am întors în apartament, m-am dus să văd ce face Scout. Sforăia liniștită în camera lui Lesley, cu Lesley făcută covrig într-un sac de dormit la picioarele patului. Am închis ușa în liniște și m-am strecurat în camera mea, apoi am închis ușa după mine și am încuiat-o. Am luat în grabă mobilul de pe raftul de sus al etajerei, m-am așezat pe pat și am format numărul.

Am încercat de două ori până am reuşit să dau de părinţii mei. Abia a treia oară mi-a răspuns mama.

— Lily?

A urmat o pauză, timp în care, probabil, mama mea s-a uitat la ceas.

— Eşti OK?

Am deschis gura, dar am închis-o la loc, cu ochii înotând subit în lacrimi. Voiam să ţip la ea, să urlu la ea... şi să-i spun că o iubesc. Voiam să le cer socoteală, şi ei, şi tatălui meu pentru faptul că nu îmi spuneau adevărul, oricare ar fi fost el, pentru că se ascundeau atât de tare faţă de mine. Voiam să îi spun despre orele mele, despre Scout, despre gaşca fiţoaselor, despre Jason, despre blestemul focului. Despre faptul că aveam puteri *magice*, puteri pe care puteam să le dirijez din vârfurile degetelor.

Dar poate că Foley avea dreptate. Poate că era periculos. Poate că siguranţa lor — siguranţa *noastră* — depindea cumva de faptul că eu trebuie să pretind că sunt o elevă obişnuită de liceu.

Poate că erau nişte considerente mult mai importante decât acela că Lily Parker are ocazia să facă o scenă.

— Sunt bine, am răspuns eu, în cele din urmă. Voiam doar să îţi aud vocea.

Smith şi-a respectat promisiunea de a ţine legătura cu noi, dar au trecut două zile până când Scout a primit un mesaj nou. Ne-am dus împreună în tuneluri, îndreptându-ne spre enclavă, într-o stare de spirit total diferită faţă de ultima dată

când fusesem pe acolo. Oricum, când am intrat, Enclava Trei era tot cufundată în linişte.

Erau cu toţii acolo. Michael, Jason, Paul şi gemenele, care şuşoteau între ele. Katie şi Smith stăteau într-o parte a încăperii, cu nişte mutre nefericite.

— Ce se întâmplă? a întrebat Scout când am ajuns în dreptul grupului de Adepţi JV.

Jamie şi Jill au ridicat simultan din umeri.

— Nu ştim.

Smith, cu o cămaşă ecosez cu mâneci lungi, supermulată, şi jeanşi strâmţi, aproape lipiţi de silueta lui subţire, a căscat gura, dar înainte de a apuca să zică ceva, uşa s-a deschis cu un scârţâit. Toate privirile s-au îndreptat rapid spre uşă.

Înăuntru a păşit un individ. Înalt, blond şi bine făcut, cu ochi albaştri, cu o gropiţă în bărbie şi cu trăsături ferme. Purta un tricou mulat al Universităţii Chicago şi blugi închişi la culoare peste ghetele maro.

— Uau, a murmurat Jill.

— Bună seara, Adepţi.

— Salut, a răspuns Scout, cu capul aplecat într-o parte şi cu chipul măcinat de curiozitate.

A închis uşa în urma lui, apoi şi-a lipit mâna de tăblia ei. Preţ de o secundă, a pulsat de lumină, după care a revenit la normal.

— Cred că tocmai a securizat uşa, mi-a şoptit Scout, cu înfiorare în glas. N-am mai văzut aşa ceva până acum. Trebuie să mă înveţe cum să fac asta. A *jucat* tare.

— Credeam că eu joc tare, nu? i-am şoptit eu.

— Oh, da, sigur că da, m-a încredinţat ea, bătându-mă pe braţ. Dar asta e cu totul altceva.

Blondul s-a îndreptat spre Katie şi Smith şi le-a strâns mâinile. Ei nu păreau prea încântaţi de întâlnirea cu el. Buzele lui Smith au căpătat chiar un rictus dispreţuitor. După ce s-au salutat, Katie şi Smith s-au dat deoparte. Blondul a venit la noi.

— Numele meu este Daniel Sterling[1], s-a prezentat el. Sunt noul vostru căpitan de echipă.

Asta trebuie să fi însemnat ceva pentru restul Adepţilor, care au schimbat între ei priviri pline de subînţeles.

— Noul căpitan de echipă? a repetat Paul.

Daniel s-a uitat la Paul, cu mâinile în şold.

— Intermediarii voştri şi ai mei au constatat o anume lipsă de... coeziune în cadrul acestei enclave. Sunt aici să remediez această lipsă de coeziune.

Şi-a îngustat ochii şi s-a uitat pieziş la Katie şi la Smith, care stăteau cu privirile în pământ, simţindu-se vizaţi.

Scout şi cu mine ne-am zâmbit larg.

Daniel s-a uitat apoi la fiecare în parte.

— Suntem o echipă, a spus el, după vreun minut. Fie că suntem elevi de liceu sau studenţi, fie că suntem fiinţe umane sau — a făcut o pauză, aruncându-i o privire lui Jason — sau *altfel*. Suntem cu toţii, împreună. Indivizibili.

Adepţii au zâmbit. Le-am apreciat entuziasmul.

— De asemenea, mi s-a adus la cunoştinţă că aveţi o nouă Adeptă în rândurile voastre.

Daniel s-a deplasat de la locul său şi a venit în faţa mea, apoi m-a privit de la înălţimea lui, cu o sprânceană ridicată.

---

[1] Veritabil, de bună calitate (lb. engleză).

— Lily Parker?

— Toată ziua, am răspuns eu.

A reuşit să îşi înăbuşească un zâmbet, apoi şi-a băgat mâinile în buzunarele jeanşilor.

— Înţeleg că ai fost lovită de blestemul focului acum câteva zile, că, drept urmare, ţi-a apărut o pată întunecată şi că ai descoperit că ai oarecare puteri magice?

Am dat din cap aprobator.

— Şi mai înţeleg că i-ai încurajat pe aceşti Adepţi să intre în sanctuar şi să o recupereze pe Scout, şi că ai descoperit, în timp ce erai acolo, că deţii puterea blestemului focului. Şi mai înţeleg că aţi reuşit să scăpaţi de acolo, cu toţii teferi, în linii mari?

Obrajii au început să mi se înfierbânte. Am dat din nou din cap. Scout m-a bătut pe spate.

— Ai făcut o treabă bună, mi-a şoptit ea.

— A fost o iniţiativă absolut nelalocul ei.

Chestia asta mi-a şters zâmbetul de pe buze, în schimb i-a făcut pe Smith şi pe Katie să rânjească cu gura până la urechi.

— Organizaţia noastră funcţionează deoarece avem o ierarhie, un lanţ de autoritate care răspunde atât de atribuirea sarcinilor în cadrul membrilor Junior Varsity, cât şi de asumarea responsabilităţilor, atunci când îndeplinirea acelor sarcini eşuează. Nu aveai niciun drept să îi încurajezi pe aceşti Adepţi să îşi pericliteze viaţa, să-i asmuţi împotriva dorinţelor exprese ale echipei lor, Varsity. Înţelegi ce vreau să spun?

Am dat timid din cap, stând cu ochii în pământ şi cu umilinţă în suflet. Nimănui nu-i pica bine o chelfăneală.

— Pe de altă parte, a spus el, întorcându-se, din nou, cu fața spre Katie și Smith, ați fost dispuși să sacrificați pe unul dintre cei mai puternici membri ai echipei voastre fiindcă nu ați vrut să vă asumați riscul de a o salva. Asta miroase a lașitate. Și nu pentru lașitate suntem noi aici. De acum încolo, a conchis Daniel, punându-se cu fața la noi toți, lucrăm împreună, ca o echipă, având un singur țel și un singur rând de conducători. S-a înțeles, Varsity?

S-a uitat spre Katie și Smith. Când ei au dat din cap, Daniel s-a uitat iarăși înspre noi.

— S-a înțeles, Junior Varsity?

Am dat cu toții din cap. Nu eram pe deplin sigură dacă trebuia să dau și eu din cap, dar nu aveam de gând să risc să devin din nou obiectul furiei acelui individ.

— Acum că am stabilit cum stau lucrurile, avem niște treburi de rezolvat.

În ciuda tentativei mele de a mă face nevăzută printre Adepți, el m-a reperat și mi-a aruncat o privire.

— Domnișoară Parker, ne-ai demonstrat că ai niște abilități care indică în mod clar că ești o Adeptă. Ești de partea noastră sau a lor?

Nu era nevoie să întreb ce însemna „a lor".

— A voastră, a fost răspunsul meu.

— În cazul ăsta, bine ai venit în echipă.

Acestea fiind zise, s-a răsucit pe călcâie și s-a dus înapoi la masă, unde a început să stea de vorbă cu Katie și cu Smith.

M-am uitat la Scout.

— Asta-i tot? Am intrat în echipă?

— Ce credeai, că o să depui vreun jurământ sau ceva așa?

— Sau ceva așa, am spus eu, încuviințând din cap. Știi tu, ceva cu mai multă semnificație simbolică pentru faptul că voi dormi mai puțin și mă voi bate mai mult cu indivizii răi.

— Cu alte cuvinte, mi-a spus ea, suc acidulat de căpșune.

— Felicitări, a șoptit o voce din spatele meu.

Când m-am întors, am dat de Jason, care îmi zâmbea cu subînțeles.

— Trebuie să plec... în altă parte, a zis Scout, dându-mi una cu cotul. Distrați-vă, copii!

Mi-am făcut o notiță în gând să stau, mai târziu, de vorbă cu Scout despre „subtilitatea" ei; cu toate acestea, i-am zâmbit lui Jason.

— Mulțumesc, cred.

— Așadar, de-acum ești o membră oficială a Enclavei Trei. Tu, trăsnito.

Am chicotit.

— Eu, trăsnită? Tu vorbești, vârcolacule?

— Îți sugerez să o spui cu tot respectul cuvenit, Parker.

— Sau?

— Sau va trebui să te mușc.

Buzele i s-au dezvelit într-un rânjet care îți făcea inima să stea în loc. Bănuiam că era foarte eficace și în ipostaza lui de vârcolac.

— Nu cred că o să mă muști, l-am contrazis eu, cu toate că nu eram total sigură de treaba asta.

— Atunci, om trăi și om vedea, nu-i așa?

Jason și-a coborât privirea spre mine, ochii aceia albaștri ca oceanul licărind promițător, cel puțin până în momentul

când a sunat un telefon mobil. După ce a stat de vorbă puțin, cu telefonul lipit de ureche, Daniel a bătut din palme.

— Pe cai, copii, ne-a spus el. Avem o misiune de îndeplinit.

— Terminăm mai târziu ce am început, mi-a șoptit Jason. Îți promit.

L-am crezut, așa că i-am făcut cu ochiul, apoi ne-am alăturat celorlalți. M-am dus printre ei, unde îmi era locul. Scout m-a strâns de mână când am ajuns lângă ea, gata să înfrunt răul din Al Doilea Oraș.